

LYDIA

GEVAARLIJKE PASSIES

TALE OF THE THREE (B)ELLES

Een verhaal van drie machtige en krachtige vrouwen.
Hún verhaal, niet het mijne.
Ik schrijf het slechts op.
Niets meer.

Ieder van hen heeft de letter 'L' met elkaar gemeen.
Grafisch is een L opgebouwd uit twee loodrecht op elkaar staande basis elementen.
Twee balken.
De een horizontaal, als de basis - het Fundament.
De ander verticaal, de hoogte in - de Pilaar.

L

Met een L kun je aLLe kanten op.
Je kunt erop bouwen, je kunt het uitbouwen, je kunt er op steunen.
De L staat als een Huis.

Respecteer de L.
Het is dé basis voor ieder Leven.

Lidia - ook wel Lydia - de eerste Cyborg.
Laura - later Lauretta - de charmante Cyborg.
Lisbet - the Viking Sorceress - de mooie Ziener/Zender.

Oorspronkelijk was deze serie boeken door mij betiteld als de Cyborg Trilogie.

Toen alle schrijfwerk eenmaal gedaan was, zag ik zelf pas in dat het hoofd thema helemaal niet die Cyborgs betrof maar juist bijzondere ménsen - en dan met name die exceptionele vrouwen.

Power Ladies. Ieder van Hen.
Zij geven alle Leven inhoud, diepte en betekenis.
Hoe zij dat DOEN ?

DAT staat dus in dit boek, **HUN BOEK** ..

De Vulkaan brulde met een oorverdovend geluid en braakte daarbij forse hoeveelheden gloeiend hete asregens uit.

Italië's gevaarlijke vuurspuwende berg was geheel onverwachts actief geworden en een deel van de top ervan was compleet de lucht in geslingerd in de vorm van zware en hete fragmenten van brokken steen en gruis die vervolgens met hoge snelheid naar beneden regenden op de grote stad die direct in de buurt was gelegen.

Napels kreeg de volle laag.

De Napolitanen schrokken zich een hoedje.

Maar het was allemaal al te laat, veel te laat.

Het natuurgeweld was zich reeds aan het voltrekken.

De mensen op straat hadden er goed zicht op. Dat zeker.

Het was tevens het laatste dat zij zouden zien in hun huidige leven.

Een enorme rookkolom steeg hoog op uit de krater van de Vesuvio.

Her en der was vuur.

De Hel leek losgebroken te zijn.

De Duivel had de kurk uit de vulkaanpijp getrokken. Al het hete spul uit de diepe ondergrond kon zo ontsnappen, eerst naar boven en daarna naar beneden richting die stad.

Die onfortuinlijke stad met bijna zes miljoen mensen.

Langs de helling raasden op grote snelheid de gloeiende aswolken naar beneden. Deze Nuées Ardentes, ook wel gloedwolken of pyroclastische stromen genoemd, van oververhitte stoom vermengd met as en hete lava in suspensie vormden de meest gevreesde vulkanische fenomenen in dit gebied. Alles op hun pad werd gecremeerd, vooral organische materialen als planten, bomen, dieren én mensen.

Deze wolken daalden al af in de richting van woonwijken die nu nog tot Napels behoorden. Straks - niet veel later - zou het getroffen gebied gaan toebehoren aan een zwart verschroeid landschap dat geen enkele associatie meer met vroegere menselijk aanwezigheid aldaar zou gaan vertonen...

Roland ontwaakte uit zijn nachtmerrie. Badend in zweet. Zijn ogen wijd open.

Kon *hij* dit nog wel voorkomen ? Immers, *zijn* Dromen kwamen **altijd** uit ...

De zware motor ronkte stevig onder hem terwijl er flink gas werd gegeven. Beiden hadden er zin in. Mooi weer, aangename temperatuur en het vooruitzicht van vele, vele kronkelende bochten daar in de verte in de bergen.

Het carven door de bochten was wederom het genot van een ultiem niveau; beter was eigenlijk nauwelijks denkbaar.
Op dát moment.

De motor had ervaring met het scheuren over wegen. Zij was van een Italiaans ontwerp, als een van de laatsten in de categorie der superbikes.

Geweldige wegligging en fenomenale acceleratie.

Een dame met pit.

Haar vuurrode kleur benadrukte dat.

Met deze Aprilia kon je slepend met de knieën en ellebogen over het asfalt de bochten doorkomen. Zoals ervaren wegrace coureurs op tv dat ook doen. De bestuurder van deze rode Aprilia rekende zichzelf ook tot die klasse van rijders.

Carvend door de bochten bij het volgen van de krommingen in de weg. Links, rechts, links. In een bijna harmonisch ritme. Het zwieren op straat zou van afstand een mooi plaatje hebben opgeleverd voor toeschouwers. De berijder en motor waren daar niet mee bezig. Gáán dat was de essentie van hun belevingswereld.

Omhoog de hellingen op kon je nog schever de bocht aansnijden. De knieën maakten contact en schuurden tegen het wegoppervlak. De zijstandaard maakte schrapende geluiden terwijl de resulterende vonkenregen zich als een ongewoon vuurwerk achter hen vormde.

Hij had de rider skills, zij de potentie.

De droge rotsachtige omgeving met plantages van afwisselend amandel en olijven schoot aan hen voorbij. Kleine dorpjes lagen in de verte.

Waar zij zich begaven was het rustig; letterlijk wás, want de uitlaat braakte harde gorgelende geluiden uit die de opwinding bij de berijder extra verhoogden.

Zwieren, carven, gas erop bij een recht stuk weg waarbij het voorwiel af en toe volledig los kwam van de grond. Het opbouwen van snelheid, gevolgd door hard afremmen voor de eerstvolgende van de vele onoverzichtelijke bochten.

Aan de ene kant een afgrond met vangrails - die voor motorrijders een zekere dood konden betekenen - met aan de andere kant de rotswanden met direct naast het wegdek een diepe geul.

Nee, fouten mocht je hier niet maken ...

Hij keek af en toe om zich heen, op een rustiger moment, om het landschap van Spanje in zich op te nemen. Hij genoot ! Daarna ging het in volle concentratie verder, sneller. Schever. Soms voelde hij dat de motor een klein stapje opzij nam met haar dikke rubberen achterband. De grip was niet overal even goed. Boertjes met hun oude karretjes wierpen her en der een dun spoor van gemorste diesel op de

door hem geprefereerde koers, en ontwijken daarvan was niet altijd mogelijk of raadzaam.

Hij kende het klappen van de zweep, en zijn motor ook. Het hoorde er allemaal bij. Sensatie op twee wielen, niet altijd geheel veilig maar toch controleerbaar.

Het ging omhoog, omhoog en omhoog. Als een slang die zich een weg naar boven baant door de boom.

De col kwam al in zicht. Daarboven kreeg je een fantastisch uitzicht over de hele regio gepresenteerd.

Daar zouden ze even stoppen.

Op de col aangekomen stond er een cabrio langs de kant van de weg. Met een bloedmooie vrouw ernaast, wuivend naar hem met haar armen.

Zij had pech, zo te zien.

Op een vervelende plek. De bewoonde wereld lag hier best een eindje vandaan ..

Zo alleen, op die plek, dat was niet handig om autopech te krijgen.

Wie weet wat voor volk er langs kan komen.

Ditmaal hij en zijn vuurrode Aprilia.

Hij remde af. Het gebrul uit de uitlaat van zijn motor viel stil.

Hij stapte af en liep op haar toe.

Roland was altijd al een behulpzaam persoon geweest.

In deze bizarre situatie voelde hij zich zeer bereid tot hulpvaardigheid...

Het Nederlandse kenteken suggereerde dat hij nu geen Spaans hoefde te spreken, waarmee hij overigens in het geheel geen probleem zou hebben gehad.

“ Hoi, ik ben Roland. Heb je pech gekregen ? Omdat je hier zo stil staat ? “

‘ Oh wat fijn dat U bent gestopt. De auto doet het niet meer. Ik sta al een half uur zo. Er is nog niemand hier langsgelopen. U bent de eerste. Heel blij U te zien. Ik begon me al zorgen te maken.

Gelukkig schijnt de zon. Want ik heb geen andere kleding bij... ”

“ Het is een rustige weg hier, ja. Een van mijn favorieten op de motor. De mooie omgeving en de vele bochten, begrijp je.

Heel vervelend dat je pech hebt. Kan ik even een kijkje nemen bij de auto. Een oldtimer lijkt het me wel. MG ? Soms krijg je die wel weer makkelijk aan de praat, anders dan bij die auto's met al die ingebouwde elektronica . Daar heb ik niet genoeg verstand van. “

‘ Ja, natuurlijk mag U even kijken. Hier zijn de sleutels. Ik ben trouwens Laurette. Iedereen noemt me Laura. Aangenaam kennis te maken. Op een rare manier, dat dan wel. ’

Roland probeerde de auto te starten. Inderdaad zonder succes.

Uit de geluidsboxen klonk wel een hard zwaar geluid.
' Hey You ' van Pink Floyd, uit het album The Wall.
Hij dacht aan 1980. Zij zei 1979, november. Dus bijna goed ..
Haar favoriete album. Toevalligerwijs ook het zijne..

Een check onder de motorkap liet geen bijzonderheden zien. Roland maakte de benzineslang los van de carburateur - die hadden deze modellen nog - en vroeg haar om te starten met de sleutel. Geen benzine ...

" Ik vrees dat je geen benzine meer in de tank hebt zitten. "

' Oh nee , hé . De meter gaf aan dat ie nog vol zat...Daarom heb ik niet bijgetankt voordat ik op pad ging. '

" Hier zul je niet weg kunnen komen zonder brandstof. Dus zul je moeten wachten tot er een tankwagen langskomt .."
grapte Roland, terwijl hij aanstalten maakte om weer op de motor te stappen.

' Ho, wacht nog even. Asjeblieft. Laat me niet alleen hier achter, ik smeeek het je ! '

" Sorry, het was een geintje. Om het ijs wat te breken. Natuurlijk laat ik jou hier niet alleen achter, mejuffrouw Laurette. Mooie naam hoor. "

' Zucht, gelukkig maar. Ik kreeg bijna een beroerte. Het is hier mooi, hoor. Maar om zo moederziel alleen met pech te staan bovenop deze berg ? Nee, dat is meer een nachtmerrie .. '

Ze gingen even beiden op een groot rotsblok zitten om de situatie onder ogen te zien en een plan van aanpak te bedenken.
Zij vond het dom van zichzelf dat ze niet voor de zekerheid was gestopt bij het pompstation om bij te tanken. Die metertjes in zo'n cabrio zijn niet altijd betrouwbaar, dat wist zij ergens in haar achterhoofd nog wel.
Gelukkig had zij nu een dappere ridder aangetroffen, op een rood paard nog wel.

Roland stelde aan haar voor om met de motor verder te gaan.
Eerst de auto afsluiten. De kap erop.
Hij trok zijn motorjack uit en overhandigde haar die. De helm net zo.

" Hou je goed vast. Het is een heel eind naar beneden. Allemaal krappe bochten. We zullen daarbij scheef moeten gaan op de motor. Wees niet bang. Leun gewoon met mij mee, dan gaat het goed. Ik zal het rustig aan doen. Het kan wat trillen in het zadel, door de motor. Komt goed ! "

' Ik ben niet bang aangelegd hoor. Ik pak je wel vast om jouw middel. Zo ging dat vroeger ook op de brommer, weet je, met al die vriendjes. Jij mag de leiding nemen. Dan voel ik me weer helemaal terug Jong ! '

Ze reden naar beneden. Het eerste dorp was te klein. Geen benzinepomp. Ook geen garagebedrijf.

Men vertelde hen dat San Juan de beste optie was.

“ Pas op voor *La Policía* meneer, U draagt geen helm ..”

Een kwartier later stonden ze voor een groot garagebedrijf. Die hadden een kleine jerrycan te koop, die net in de zijtas op de motor paste. Verderop bevond zich een benzinepomp.

Een kleine drie kwartier omhoog carven door de bochten, met een Laura die zich heerlijk aan Roland's bovenlichaam had vastgeklampt, zette de Aprilia hen af naast de gestrande MG.

De benzine goot Roland in de tank. Natuurlijk werd er gemorst. Dat hoort erbij.

De auto startte meteen. Geweldig.

Laurette en Hij namen afscheid van elkaar. Zij gaf hem een innige hug. Met dikke kus recht op de mond.

*‘ Dank je Roland, mijn Rode Ridder. Geniet verder van jouw motorrit.
We WILL meet again daar ben ik zéker van .
Ik zal je nooit vergeten .. ! ‘*

Zij wuifde hem na met een hoog opgestoken hand.
Roland spoorde de Aprilia nog wat extra aan en vertrok
middels een absurd lange wheelie ...

Hasta La Proxima, Cariña Mia dacht hij daarbij.

EEN PAAR JAAR LATER

Hij had net weer een nieuwe motor gekocht, zo'n krachtig ding waarmee je al die paardjes in het motorblok goed de sporen kon geven. De armen werden er zowat uitgetrokken bij het gasgeven.

De horizon kwam sneller dichtbij bij dan je ooit voor mogelijk had gehouden, zo vlot trok dat ding op. Het snot hing je dan rond de neus. Je nek kreeg een enorme winddruk te verwerken.

Ja, het was beslist een goede aankoop geweest. Niet goedkoop, maar de sensaties waarmee dit werkpaard jou steeds weer wist te overrompelen waren dat geld meer dan dubbel en dwars waard.

Vrouwlief thuis had het niet zo op die snelheidsduivelsdingen. Ze maakten allemaal veel lawaai en het rijden op die dingen leek haar bijzonder gevaarlijk. Goed voor jonge knullen met geld en wat rijervaring. Niet voor een oude man.

Roland was al gepensioneerd.

Dan hoor je je niet meer op twee wielen met hoge snelheid scheef door de bochten te gaan wringen. Dat was haar visie, die hij niet met haar deelde.

Vandaag weer met de knietjes over het asfalt geschraapt. Met dat soort uitspraken kwam ie vaak thuis na een lange rit door de bergen op kronkelende wegen in de binnenlanden van Spanje. De oude durfal op die snelle Kawa

Dat wordt hem ooit nog eens fataal..

Het motorrijden is een individueel dingetje. Voor hem. Niemand wil bij hem achterop.

Toch had hij laatst beet.

Een vriendin van ons wilde het wel weer eens uitproberen. Zij had sowieso ooit al een oogje op hem gehad in het verre verleden. Dit was haar kans om dichtbij hem te zijn. Dicht tegen hem aan te kruipen. Zij had dat al eerder meegemaakt. Achterop dat smalle zitje van die zwarte motor.

Zij bleven de hele dag weg met de motor. Schaterend van het lachen kwamen ze samen weer thuis aan.

Het waren lekkere bochten geweest die ze samen met de ZH2 hadden bedwongen. Zwierend over het asfalt. Scheef in de bocht, op het achterwiel bij sommige stukken rechte weg.

Roland en Laura waren weer net twee kleine kinderen geweest, die tevreden met een nieuw speeltje aan de slag konden gaan. Niet voor niets zijn die motoren de Toys for Boys.

Het was een geslaagd ritje. Meer dan dat wilde Roland er achteraf niet over kwijt. Laura nam glimlachend afscheid

DE RODE DRAAD

Roland ontmoet een mooie vrouw met autopech terwijl hij onderweg is op de motor in Spanje. Hij leert haar later beter kennen in Nederland. Ze worden vrienden, samen met de partners. Na verloop van tijd verwatert het contact helaas, voornamelijk door toedoen van die partners.

Geheel onverwachts komt Roland haar echter vele jaren later opnieuw tegen in het plaatsje Albir, gelegen aan de Costa Blanca in Spanje.

Roland is inmiddels gepensioneerd.

Laura - zo heet deze mooie dame - is net gescheiden van haar overspelige ex-man Hendrik-Jan. Zij wil in Spanje een nieuw leven opbouwen.

Roland en Laura halen in Albir de herinneringen op uit hun vroegere verleden. Roland's vrouw Lidia komt later ook daar opdagen. Zij vertrouwt het echter allemaal niet zo.

Laura is een heel verleidelijke vrouw. Roland was daar altijd nogal gevoelig voor.

Laura wil graag samen met Roland een Boek gaan schrijven over het verleden, met wat fictieve jeugfantasie daaraan toegevoegd.

Spanning, Seks en Technologische Fictie.

Een vrouwelijke coach, Annemarie, wordt benaderd om hen beiden in het daadwerkelijke schrijfsproces te begeleiden.

Het Boek neemt ieder van hen mee op een reis. Vanuit een gedeeld verleden, richting een fictieve toekomst vol onzekerheid, magie, verraad, overspel, moed en moord.

Intussen verschuiven de onderlinge verhoudingen tussen Roland, Lidia en Laura. Er treden diverse onvoorziene veranderingen op.

Waar gaat dit allemaal naar toe?

Wie vertrouwt Wie nog?

Is het Boek wel Fantasie, of raakt zelfs het échte Leven verward in Fictie, Feit, Liefde, Naat, Trouw en Verraad??

Dit is het Boek van Lydia, deel 1 uit de (B)ELLES trilogie.

ONTMOETING OP STRAAT

De gekste dingen overkomen iemand soms gewoon op straat.
Echt waar.

Zo liep Roland laatst tegen een oude bekende aan.
Letterlijk.
Laura was eigenlijk een heel goede vriendin.
Maar dit woord kun je tegenwoordig niet meer zo snel gebruiken.
Vanwege de beladen betekenissen, waarmee je zó in problemen kunt komen,
met name thuis ..

Zij schrok van zijn ietwat lompe actie.
Maar ze fleurde op bij het zien van het bekende en ietwat schuldig uitziende onnozele gezicht.

‘ Roland ! Wat ontzettend leuk zeg ! Zo lang geleden alweer. Hoe staat het leven ?’

Zij stonden vlak in de buurt van de zondagmarkt in Albir. Daar is het razend druk met mensen en hun geroezemoes.
Om elkaar beter te kunnen verstaan besloten ze om in de richting van een rustig terras een stuk verderop te lopen.

Daar zouden ze wetenswaardigheden kunnen uitwisselen over wat ieder van ons de afgelopen periode was overkomen.
Beiden trokken daarbij een brede glimlach...
Kom mee !

N.b. disclaimer : alle hier genoemde personen zijn fictief en komen volledig voort uit de imaginatie van schrijver dezes; iedere mogelijke overeenkomst met bestaande personen is puur toeval; men kan zich niet beroepen op enige verwevenheid van dit verhaal met de echte werkelijkheid.

HET CONTACT.

Laura is een zeer aantrekkelijk dame van rond de 60, een prettige verschijning en een aangenaam gezelschap. Ze is welbespraakt en kent goede manieren.
Haar kledingstijl is die van een combinatie van semi-sportief en klassiek. De haarstijl is lang met krullen in een soort van gemêleerde peper-zand kleur.
Haar ogen zijn - net als die van Roland zelf - indringend lichtblauw van kleur; bij haar hebben ze echter ook nog een tamelijk opvallende amandelvorm.
Laura is slank en goed geproportioneerd.
Vriendelijkheid en openheid vallen direct van haar prachtige gezicht af te lezen.

Laura mag dus worden gezien als een opvallend mooie verschijning.

Vanaf de markt in Albir liepen zij samen weg van de drukte. De zon scheen en een licht briesje vanuit zee bood een aangename verkoeling, ook al was op dat moment de echte zomerperiode inmiddels al passé.

Ze vonden een beschut terrasje met enkele Engelsen en een paar Noren. Lieden die hen niet zouden kunnen verstaan. Een heerlijk plekje om een gezamenlijk verleden weer even de revue te laten passeren. Een toevallige ontmoeting brengt vaak leuke momenten opnieuw naar boven.

Laura was getrouwd met Hèndirk-Jan. Hem noemde Roland destijds gekscherend ‘De Tuinman’. Dit kon uiteraard niet op enig begrip zijnerzijds rekenen.

De man hield zich voor van adellijke afkomst te zijn. Zo wenste hij ook altijd graag behandeld te worden. Mensen zonder dubbele voornaam hadden naar zijn idee het voorrecht om altijd hém van dienst te mogen zijn. Hij heeft dit menigmaal luidkeels lopen verkondigen aan eenieder die dit kon horen.

Hèndirk-Jan was een forse kerel met diep getoonde stem. Hij kon buigen op een soort van natuurlijk overwicht. Arrogant, lomp (op subtiële wijze), overheersend dominant. Hij was ook wel intelligent, maar dit bleek niet direct uit zijn omgang met anderen, vooral niet met hen die hijzelf als ondergeschikten beschouwde. Hij beschouwde iedere man in zijn omgeving als zijn persoonlijke lakei wiens taak het was om het hem naar de zin te maken.

H-J was duidelijk niet echt Roland’s vriend ; dat was wederzijds .

Het was een van de dingen die Roland zich nog levendig herinnerde uit het gemeenschappelijke verleden : die vervelende hooghartige vent.

In schril contrast staand met het fijne karakter van liefelijke Laura.

Hij was een grote lul, een kwal van een vent.

Wat zij ooit in hém zag had Roland nooit begrepen.

Tegenpolen trekken elkaar blijkbaar aan.

Eenmaal aangekomen op het terras werden Roland en Laura begeleid naar een rustige plek met een klein tafeltje. Ze bestelden iets te drinken, waarop hij haar ook meteen kenbaar maakte dat Lidia - zijn vrouw - zich binnen een half uurtje bij hen zou voegen.

“ Leuk om ook Lidia weer een keer te zien.” was haar eerste opmerking.

“ WIJ zijn uit elkaar. “ volgde daar meteen achteraan.

“ Hij heeft mij verlaten voor een nieuw jong schoon liefje. Je weet hoe dat gaat met kerels. Ze zijn je gauw zat. Het blijven net kleine kinderen die steeds op zoek gaan naar iets nieuws. Iets opwindends. Nou, die opwinding heeft ie dus gevonden.”

Roland kon niet zeggen dat het hem speet. Laura verdiende allang iemand beter dan ‘Die Tuinman’. Het verbaasde hem ook geenszins dat die vuillak haar grof had gedumpte, want dat leek in zijn karakter ingebrand te zitten. Zo iets verdiende Laura níet, ook al was het uiteindelijk toch wel beter voor haar.

Ieder ander dan Hèndirk had Roland gewoon voor gek verklaard. Om zo’n fantastische vrouw opzij te zetten. Maar de ‘Tuinman’ was erger dan gek ; hij was in zijn ogen een narcistisch arrogant misbaksel dat alleen oog had voor eigen aanzien en genot.

Good Riddance.

Op het moment dat zij het hem vertelde leek Laura er zelf ook niet meer zo erg over in te zitten.

Ze kwam redelijk relaxed en laconiek over.

“Ik ben al over hem heen.” Er leek iets van minachting in haar stem door te klinken.

“ Ik ben er niet slecht van afgekomen, nadat mijn scheidingsadvocaat hem eens goed op zijn plek had gezet. Hèndirk bleek toch van adel te zijn. Er viel genoeg te halen. Dus vanaf nu hoor je mij niet meer klagen over de afloop van alle scheidingsperikelen “.

Het was een tamelijk droog opgemerkte constatering .

“ Het enige dat ik wel eens aan hem mis is die dikke pik van hem. Die was goed getraind. Kan ook niet anders. Het ding was net een Loper, passend in meerdere sleutelgaten”

“ Zolang hij Discreet bleef daarin, kon ik er mee leven. Maar daarin veranderde hij steeds sterker. Zijn libido zou en moest hij op pompeuse wijze uitdragen naar buiten. Hij sprak er gewoon ongegeneerd over met anderen. Met een sadistische lach op zijn gezicht waarmee hij mij wilde vernederen. Toen heb ik besloten om een grens te trekken ...”

“ Maar daar trok hij zich niets van aan. Meer en meer ging hij zich grenzeloos gedragen. Vooral op het gebied van sex en drinken. Sex buiten de deur, dan wel te verstaan. Ik zag het met lede ogen aan. Maar kon het nog niet loslaten, weet je. Zal wel met een of ander syndroom te maken hebben. Ik kon het gewoonweg niet. Nóg niet ..”

“ Totdat hij het met mijn beste vriendin had gedaan. Daar was ie trots op.

Alles lukt mij bij iedere vrouw, zo zei hij.

En toen wilde hij zich ook nog aan mijn jongere zus Agaath opwerpen. Om te demonstreren dat zijn macht en invloed op vrouwen geen beperking kent.

Dáár ging ie echt té ver. Het lukte hem niet, want ook Agaath had een bloedhekel aan hem.

“

“ Samen ontwierpen Agaath en ik een plan om hem in de val te lokken.

Hij liep er met open ogen in. Het bewijs was daar. Overspel. Hij kon geen kant meer op.

Eindelijk gerechtigheid. Voor mij. Voor iedereen die hij pijn had gedaan met zijn onbezonnen acties. Snap je. Ik voelde me daar goed onder. Raar hè ? “

“ Mijn advocaat heeft hem uitgeperst. Het sap daarvan is nu in mijn bezit. Ik red me er goed mee. Ik heb hier in Spanje een eigen plekje en mijn leven staat nu al weer wat op de rails. Leuke dingen doen. “

“ Trouwens, mijn zusje Agaath is kort geleden nog langs geweest. Jij kent haar ook. Lang en blond en slank. Zij is nu Hoofd van een Directie Secretariaat. Slimme meid ! Woonde niet ver van jullie in Drenthe. Jammer nou dat je haar nét gemist hebt. Zij is ook een tijd lang in Schoonebeek op jullie afdeling de afdelingssecretaresse geweest. Weet je dat nog ?

“

En óf Roland dat nog wist.

Agaath was net als Laura een prachtige meid om te zien met een heel zacht maar desondanks doortastend karakter. Agaath was heel systematisch en geordend. Ze was geliefd bij haar baas om haar doortastende karakter en haar enorme efficiëntie.

Jazeker. Hij herinnerde haar nog heel goed.

Agaath en haar vriend hadden destijds een huis laten bouwen in een dorpje van Midden Drenthe. Lidia en Roland waren uitgenodigd op de house warming party. En daar ontmoetten zij Laura, de oudere zus.

Van ene Hèndirk was toen nog helemaal geen sprake. Laura was op dat moment een vrolijke en onbezorgde vrouw, die nog altijd ongebonden was. Toch hing er al iets in de lucht over een vage relatie ..

‘De Tuinman’ was succesvol in zijn werk en verdiende daarmee bakken geld. Af en toe werden er feestjes georganiseerd rond de golfbaan in Assen. Lidia en Roland woonden daar toen ook nog in de buurt. Roland werkte er later in Assen op kantoor.

HJ was een goede golfer, dat mag worden gezegd. In de baan gedroeg hij zich compleet anders dan daarbuiten. Socialer, aimabeler en beleefd. Ook daar leg je zakelijke contacten, dus dat zal de achtergrond daarvoor wel zijn geweest.

Een enkele keer speelden wij eens samen in een flight ; dán was hij als Prins Vrolijk himself.

Laura speelde toen ook al golf, meestal in het damesteam. Lidia leerde haar beter kennen doordat ze af en toe ook wel samen speelden. Zij lagen elkaar wel. Beiden charmant, opgewekt en sportief. Competitief golf spelen hoefde van hen niet; gewoon lol beleven aan het spel stond op de eerste plek.

“ Hoe gaat het met jullie ? Wat is er hier zoals voorgevallen ?”

Deze vragen onderbraken Roland’s korte rêverieën. Terug naar Nu.
Het verleden kan wel even rusten.

Precies op het moment dat hij een aanloop ging nemen om zijn deel van de gebeurtenissen te vertellen, kwam Lidia de hoek om lopen. Zij zag hen direct zitten - hetgeen een wonder was met de toestand rond haar ogen - en liep ietwat stug op ons toe.

“ *Laura ! Wat bijzonder ! Hoe is het met je ?*”

Zodra dames aan het kleppen slaan komt een timide heer er nooit meer tussendoor. In die wetenschap nam hij snel zelf het initiatief in handen.

‘ Laura was mij net op de hoogte aan het brengen over de afgelopen tijd. Zij heeft het best zwaar gehad. Gelukkig gaat het nu weer goed met haar, niet, Laura ? Ik vind haar er super goed uit zien. Ze heeft nu ook een vast onderkomen hier in de buurt. Zo kunnen we weer eens wat vaker met elkaar op stap. Toch ?’

“ *Heb je weer ellende de met die Tuinman van je ? Gaat het wel ? Vertel me. ‘*

Om te voorkomen dat het hele verhaal opnieuw moest worden afgedraaid, greep hij even in. De dag en de onverwachte ontmoeten moest niet gaan ontaarden in somberheid en zorgen.

‘ Sorry Meisjes, dat ik jullie even onderbreek. Laten we het proberen gezellig te houden. Laura heeft geen last meer van HJ. Hij is bij haar weg. Zij is nu hier. Het gaat haar goed, ondanks alle sores van de afgelopen tijd.’

“ Roland heeft gelijk. “ vulde Laura aan. “Het gaat goed met me. Beter dan ooit, eigenlijk. Ik voel me weer vrij.”

“ Dat is fijn om te horen, meissie. Maar toch ben ik wat ongerust. Hoe is dit opeens zo gekomen, en wat ga jij nu verder doen ?”

“ Lief van je, Lidia. Het is nu OK met me hoor. Na een lastige periode. Die nu definitief voorbij is. Ik heb mijn beslissing genomen. HJ en ik zijn geen stel meer. Ik ga nooit meer naar hem terug.

Ik blijf fijn hier. In Spanje. Een nieuw leven opbouwen. Proberen te gaan genieten.

Hier kan dat. Zon, zee, strand en bergen. Genoeg te doen.

Jullie weten dat zelf allang, na jaren van wonen in deze mooie omgeving.

Ik heb een huisje hier voor mijzelf. Doe lekker mijn eigen dingetjes. Nieuwe hobby's en Leuke Mensen ontmoeten.

Dat laatste is trouwens al goed gelukt. Kijk maar. Roland botste tegen me op, ha, ha. Niet ?”

Roland ontving daarop een blik van zijn vrouw die hij maar al te goed kende. Oppassen nu, hield hij zich voor.

Laat de dames het onderling zelf maar even verder regelen. Niet meer in de rede vallen ..

Allen bleven ze nog een tijdje zitten op het zonnige terras.

In de schaduw van een grote palmboom die er gelukkig goed uitzag. Lidia noemde in dat verband de aanwezigheid van larven in veel palmen die als een plaag menig exemplaar uitgehold had en zo vernietigd. De schade hierdoor in deze streek is groot. De overgebleven palmen moeten worden bespoten willen ze kunnen overleven. Maand in maand uit.

Laura absorbeerde deze informatie met aandacht. Zij leek leergierig te zijn over alles wat met het dagelijkse leven aan de Costa te maken had. Voor haar konden wij een waardevolle bron van kennis hieromtrent zijn.

Na een hapje eten en een drankje wisselden wij wat persoonlijke gegevens uit opdat we in contact met elkaar zouden kunnen blijven.

‘Altijd welkom. Even van tevoren bellen, want we zijn ook regelmatig met de hondjes op stap. Die zitten nu thuis op ons te wachten. Dus, sorry, we moeten er nu écht vandoor...’

Laura zou graag contact houden. Leuke dingen was zij altijd wel voor in. Daarop volgde een schalkse knipoog, buiten het gezichtsveld van mijn vrouw om...

Roland wenste haar welkom in Spanje. Met de opmerking dat zij het hier beslist naar haar zin zou gaan krijgen. Er is genoeg te doen, voegde hij daar aan toe. De bergen in, langs het

strand en op de boulevards lopen, fietsen, terrasjes pakken, shoppen, schilderen, schrijven, dansen, golfen en motorrijden. Het was een opsomming van ónze belevenissen hier. Bij het schrijven en het motorrijden trok Laura plots een iets ander gezicht. Alsof hij daarmee de Bull's Eye had geraakt... Die nieuwe trek in haar gezicht leek hem een verborgen variant van haar eerdere glimlach.

Na een omhelzing namen allen afscheid van elkaar.
Tijdelijk.

Onderweg in de auto terug naar huis heerste er een ijzige stilte ondanks de aangename temperatuur in de buitenlucht.

Lidia deed haar mond pas voor het eerst weer open toen we voor de poort van onze woning waren gearriveerd.

“Wat had dát te betekenen ? Jij liep hoegenaamd per ongeluk tegen haar op ? Dat is wel heel erg toevallig, toch ?

Vind je dat zelf ook niet ?

Hebben jullie gezellige herinneringen opgehaald voordat ik erbij kwam zitten, hmm, nou ?

Jij weet toch hoe ik over haar en jou denk ? Of ben je dat eventjes vergeten in de opwelling van de ontmoeting ?”

De stem was ondervragend agressief. Roland herkende die toon. Daar moet je even niet tegenin gaan.

Ride the Wave, don't Fight It !

Hij had dat ergens ooit gehoord. Het stond nu in zijn geheugen gegrift.

In plaats van haar te antwoorden hield hij zich stil. Hij zocht naar de afstandsbediening van de poort van de garage oprit, vond die, en drukte de knop in. Tergends langzaam opende de deur zich. Zodra er genoeg ruimte beschikbaar was reed hij de auto naar binnen, met zijn mond strak op slot.

Lidia en Laura.

In ieder ander leven zouden het zusjes van elkaar hebben kunnen zijn geweest.

Echter niet in dit leven.

Lidia verdacht hem ooit van het hebben van een affaire met Laura. Lang geleden. Een leven geleden bijna.

De gedachte daarover was zelfs nu blijkbaar nog altijd springlevend.

Die verdenking was niet helemaal terecht, vond Roland. Maar een jaloerse vrouw krijg je niet snel op andere gedachten. Zijn hele doen en laten werd nauwkeurig gevolgd. Nooit is bewijs voor actieve ontrouw boven water gekomen.

Tóch ...

Het was waar, hij vond Laura een geweldige vrouw. Dat kon hij niet ontkennen.

Laura mocht hem ook. Dan krijg je een klik, bijna als een automatisme. Zo zitten man en vrouw nu eenmaal in elkaar.

Lidia is ook een fijne vrouw. Maar dat sluit bewondering voor Laura toch niet meteen uit, of wel ?

Zou hij polygaam zijn geweest, dan wist hij het wel.

Laura en Lidia.

Tezamen een naam voor zo'n nieuwe parfumlijn. DEUX ELLES..

Het leven ging een andere richting op dan de Droom. Realiteit is nuchter en hard.
Laura ontmoette Hèndirk Jan, kortweg HJ genoemd, alias *De Tuinman*. Lidia was daar blij mee.
Totdat HJ nare trekjes begon te vertonen...

Lidia, Laura en Roland gingen samen wel eens wandelen met de honden in het bos. Drenthe heeft veel bossen. Daarna werd er ergens gegeten. Soms schoof ook Laura's zus Agaath bij ons aan tafel.

Agaath was de secretaresse van een afdelingshoofd op het Schoonebeek kantoor. Roland werkte destijds op dezelfde afdeling. Ze zagen elkaar vrijwel dagelijks.
Op een house warming party bij Agaath en haar Vriend kwam Roland onverwachts haar zus Laura tegen, voor het eerst weer sinds die autopech in Spanje.

Voor Agaath vond Roland het jammer dat haar ouders een 'h' hadden toegevoegd aan haar voornaam. In navolging van die bekende Engelse schrijfster Agatha Christie...

Hoeveel mooier niet klinkt en schrijft Agaath ?
Eén zus als De Zon, de andere zus als een Halfedelsteen.
Het mocht niet zo zijn.

“ Ga ik nog iets van jou horen, of niet ? Over dat gedoe van vanmiddag in Albir ? ”

De stilte van zijn kant gedurende de rit terug naar huis had Lidia behoorlijk geërgerd. Zij eiste een verklaring.
Zelf had hij daar in het geheel geen behoefte aan.

“ Waarom gedroeg JIJ je toch zo lullig tegenover Laura vanmiddag ? Ik vond jouw houding wat beschamend ! Daarom ben ik zo stil. “ antwoordde Roland.

Hij deed het portier van de auto met een klap dicht, om zijn verhaal kracht bij te zetten. Zonder verder op of om te kijken liep hij daarna het trapje op naar het zwembad niveau. Daarna richting voordeur, alwaar twee hondjes klaar stonden voor een hartelijke begroeting. Bij het openen van de glazen schuifdeur in het voorportaal stoven de honden zó aan hem voorbij. Richting het vrouwtje.

Toen de honden eindelijk weer terug naar boven kwamen, met Lidia in hun kielzog, was het huiselijk sentiment al iets gedraaid. De scherpe toon was verdwenen. De beschuldiging was wég.

Daarvoor in de plaats klonk er een toon van onderliggende bezorgdheid.

“ Die vrouw is gevaarlijk ! En dat wéét JIJ óók drommels goed... ”

BOEKBESPREKING

De volgende dag na hun eerste ontmoeting in Albir, sedert lange tijd, belde Laura. Omdat Roland vrijwel nooit de telefoon opneemt, pakte Lidia het apparaat van de tafel en gooide het op zijn schoot.

‘ Zelf opnemen. Het is die Heks van je ..’

Hij keek haar aan met ogen die ter plekke het gras in de fik zouden hebben kunnen steken. Met daarbij een gezicht waarvan af te lezen was : *Hoezo, mijn heks ?*
Voordat de telefoon kon worden opnemen hield het bellen op. Nou ja, zij belt straks nog wel terug...

De avond van gisteren was niet zo fijn verlopen. Na de verbale aanval bij thuiskomst om wat rust in de tent te creëren was alles juist extra uit de hand gelopen.
Vrouwen pikken het niet.

Hij kreeg duidelijk te horen dat Laura weliswaar een leuke vlotte vrouw was met gevoel voor humor en charme, maar dat zij geen goed gezelschap voor hen zou zijn.

Toeval bestaat niet.

“ Zij heeft jou vast al van tevoren gezien. Dat je daar in Albir alleen rondliep. Toen heeft zij snel een situatie opgezocht waarbij jij haar onmogelijk zou kunnen missen. Van het één komt het ander. Let maar op !”

Hij reageerde daar op met een opmerking dat vrouwen onderling soms wel eens een heel erg jaloers gedrag kunnen vertonen. Als dat zo bij haar het geval was op dit moment, dan zou hij dat ergens wel plezant vinden.

‘ Het is een teken dat je om me geeft’, voegde hij daar aan toen.

“ Ik laat niets van mij afpakken. Jij bent niet van mij. Maar ook niet van háár. Ik zag jou wel kijken, hoor. Mooie vrouw. Lekker zwoel. Leuk voor de afwisseling.
Leer mij mannen kennen. Kijk maar naar haar eigen man. Die nu ex-man is. Een en al schuinsmarcheerder.”

De stemming sloeg bij om van licht geïrriteerd naar licht vermakelijk.
Zij wás jaloers, ja. Oh, wat leuk. Enig.

“ Laura is onmiskenbaar een mooie en mysterieuze vrouw. Daar vallen álle mannen op. Zelfs vrouwen !

Natuurlijk ben ik van haar gecharmeerd. Het zou raar zijn als dat niet zo was. Ik ben een gezonde vent, hoor. Ik mag graag naar vrouwen kijken. Vooral naar móóie vrouwen. Jij kijkt toch ook naar leuke kerels, of niet ? “

Roland voegde daar aan toe dat hij gisteren heel gezellig met haar had gebabbeld. Voordat Lidia ook aldaar ten tonele was verschenen.

“ Laura wil hier een nieuw leven beginnen. In een mooie omgeving met andere mensen. Leuke dingen doen en ondernemen. Net als wij. Ik begrijp dat. Ze heeft zich al aangemeld bij een aantal clubjes. Culinair, creatief en sportief. Wellicht dat wandelen in de bergen haar ook wel ligt. Daar heeft ze nog niet veel ervaring mee, maar zij stond ervoor open om eens samen op pad te gaan. Ook achterop de motor - wat jij dus nooit wilt - lijkt haar supergaaf.

We gaan dat allemaal nog eens nader bespreken. Mag jij bij zijn, hoor ...

Misschien belde zij daarom wel. Om een afspraak te maken. Maar ja, net gemist hè. “

“ Je belt haar maar terug. Je doet maar waar jij zin in hebt. Is mij om het even. Ik ben niet zo jaloers als jij denkt, hoor. Ik deel alleen een bezorgdheid met jou. Maar goed. Als je niet wilt luisteren ...

Wie niet horen wil, moet dan maar voelen !”

“ Pardon ? Waar slaat dit op ?”

“ Laura heeft een Plan. Zij had voorheen ook áltijd een Plan. Leuke plannetjes. Vooral voor haarzelf. Genot. Soms ten koste van een ander, hè.”

“ Heb jij daar ervaring mee gehad dan ? Hé ! Noem dan eens iets op ! Heb ik iets gedaan dan ? In het verleden.

Ik meen me te herinneren dat het andersom was. JIJ wilde in dat autootje van HJ meerijden, hè. Leuk. Spannend. Een cabrio , oh jeetje, hoe geweldig !

Toen móest Laura wel mee bij mij op de motor. Achterop. Met jóuw motorpak aan. Jóuw helm. Omdat jij het vertikte om op die tweewieler te kruipen bij mij. Nou, Laura niet hoor. Zij stapte wel meteen op. “.

De telefoon ging ging precies op dat moment weer over. Het ding trilde op mijn schoot als een opgewonden vibrator.

“ Laura ! Wat leuk dat je belt. Wij hadden het toevallig nét over jou. Mede vanwege onze onverwachte ontmoeting gisteren. Ik vond het geweldig om jou weer te zien. Wat zie jij er goed uit, trouwens. Jij lijkt net op Lidia !

Ha ha. Ja, die zit hier naast mij. Stik jaloers te zijn. Zij vreest dat jij mij van haar afpakt. Toch, schatje ?

Wil je het haar zelf vragen, dan krijg je haar nu aan de lijn ...?

Nee ? Was ook maar een geintje van me, hoor.

OK. Wat kan ik voor je doen ? “.

*“ Kan ik je even privé spreken misschien, Roland ? Sorry, Schat, Lidia. Even iets persoonlijks. Het is niets belangrijks. Eigenlijk best wel Boring. Voor jou. Hobby overleg en zo. Ik wil even een mening van jouw Man over iets dat ik misschien ga doen. Ik ben nog wat onzeker daarover. En ik ken mijn weg nog niet zo goed in deze contreien .
Nou. Doe hè, Meid. Blijven genieten. Ook van elkaar; hè “*

“ Schatje, ik ga even naar hiernaast. Tot zo weer. “ zei Roland tegen Lidia en liep de kamer uit .

“ Hoi Schoonheid. Hoe is het vandaag met je ? Al wat gewend in jouw tijdelijk verblijfadres hier ? Je wilt iets Boring met mee bespreken. Shoot ! Ik ben een en al oor ...”

“ Sorry dat ik jullie stoort. Het schoot mij zomaar opeens te binnen. Iets dat jij had gezegd, gisteren. Ik ben er toen verder niet op in gegaan. Het leek niet belangrijk. Maar nu. Weet ik het niet zo. Dus, dacht ik, ik bel je even.

Het was heel gezellig met jou op het terras. Leuk om je te zien. Fijn om met je te praten. Lidia was niet zo enthousiast, geloof ik. Stukje historie dat haar dwars zit ? Ik herinnerde me zoiets niet van vroeger. Toen was ze net als een zus. Zoals Agaath. Weet je wel ?”

“Lidia is even niet haar zelf. Vrees ik. Jouw aanwezigheid brengt haar weer terug naar vroeger. Dat laat leuke dingen maar mogelijk ook iets anders bij haar naar boven komen . Relax ! Ik praat er straks wel met haar over.
No pasa nada. Dat zeggen ze hier in Spanje.
Verder alles OK hier, hoor. Ik ben blij je weer terug te zien. Echt. “

*“ Oh gelukkig maar. Ik wil me niet opdringen. Ik wil de rust tussen jullie ook niet verstoren, hoor. Zij mag er altijd met mij over praten, hè. Ik was haar vriendin. Ik hoop dat dat nog steeds zo is. Er moet geen onzichtbaar blok tussen ons liggen, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat zou ik zó jammer vinden, hè. We konden het altijd heel goed met elkaar vinden, over en weer.
Ik ben vrouw hè. Jij voelt welliswaar álles; zo zit jij in elkaar. Maar ook ik pik sentimenten op uit de Ether.”*

“ Ik bel je vanwege een hobby die jij noemde. Ik wist al van het sporten, golfen, bergwandelen en hondjes uitlaten. Leuke hondjes heb je trouwens. Luna en Max. Lunamax. Net een merknaam. Of een film maatschappij. Een uitgever, een ..”

“ Laura ! Even to the point, alsjeblieft. Over wélke hobby wil je me spreken ? “

“ Ja, oh ja. Ja, dát. Inderdaad. Een hobby van jou. Niet al die andere dingen dus. Ook niet het motorrijden. Dat was trouwens wel leuk hè. Enerverend. Spannend. Snelheid. Wind om je heen. Scheef door de bocht. Het risico van vallen. Die acceleratie. En die geweldige Pitstop destijds. Heerlijk. Ik geniet alweer nu ik eraan terug denk. Ohhhhh.”

“ LAURA ???!!! Even terugkomen op Aarde, meisje. Die hobby. Wélke Hobby ? “

“ Had ik dat nog niet gezegd, dan ? Oh. SCHRIJVEN !”

“ Schrijven ? “

*“ Ja ! Schrijven. Je noemde dat zo maar terloops. Tussen neus en lippen door. Het viel vrijwel niet op tussen die andere hobby's die jij hier beoefend. De meeste mensen aan wie jij dat verteld hebt halen daarbij misschien gewoon de schouders op. Schrijven ? So What ! Ik hoef toch niet meer naar school ?
De meeste mensen gaan Lezen. Er zijn maar weinigen die gaan Schrijven.
Dus mij viel het wél metéén op.
Maar ja, toen kwam Lidia opdagen. Het onderwerp verdween van de tafel. En ik vergat het weer op te pakken.
Tot nu.”*

“ OK. Dus dát is het onderwerp. Waarover je mij nu belt. Toch ? “

*“ Precies ! Ik bel jou over het schrijven. Ik wil dat ook gaan doen, maar heb er geen ervaring mee.
Toch wil dat graag gaan leren. Ik heb nu toch tijd genoeg hier. Misschien mijn memoires op schrift stellen. Of gewoon iets vertellen wat ik leuk vind. I don't know. Het is weer eens iets anders dan anders.
En je weet wat men zegt : Wie schrijft, die Blijft ... Maar ja, dat weet jij natuurlijk allang.*

Ik dacht eerst aan het volgen van een cursus. En daarna gewoon aan de slag ermee door het te dóen.

Weet je.

Toen wij vroeger voor de lessen in het Nederlands wel eens een Opstel moesten schrijven, had ik daar echt een bloedhekel aan. Oh, wat haatte ik dat !

Maar nu ? Ik ga het dóen. Beslist !

Wie weet ligt het me wel. Het schijnt ook goed te zijn voor het trainen van de hersens.

En toen hoorde ik jou gisteren er kort over praten.. Als een hobby van je.

Dus nu ben ik opeens erg benieuwd.

Hoe lang schrijf jij al ? Hoe doe jij dat ? Wat heb je al gedaan ? En vooral. Wat ga je nog méér doen .? .

Enne, eh eh, zou JIJ mij wat op weg kunnen helpen daarin ? Misschien ?

Ja, ik ratel wat nu. Ik weet het. Maar toch. Hoe denk jij daar over ?”

“ Ik begrijp het even niet helemaal, vrees ik.

Jij wilt dat ik jou help om te beginnen met schrijven ? Klopt toch ? Maar jij weet nog helemaal niets over mijn expertise daarin.

Ik ben maar een simpel amateur schrijvertje. Ik weet niet eens óf ik het wel góed doe.

Ik rommel maar wat aan.

Ik schrijf datgene op waarvan ik zelf denk het leuk of interessant zou kunnen zijn.

Simpele dingen.

Wij hebben elkaar na een lange tijd nu net weer ontmoet. En dat vind ik zelf echt een zegening, hè. Je weet hoe ik me over jou heb gevoeld. Destijds.

Spanning. Opwinding.

Ondanks mijn relatie met Lidia. Ik hou van háár. Echt. ‘

“ Tsja. Ik weet niet wat ik daar op kan zeggen ? Voor mij ben je nooit uit mijn hart verdwenen.

Ik heb je gemist al die jaren. Maar ook ik had zaken aan mijn hoofd. De afstand tussen ons was groot. En Lidia was knap jaloers. Toen. Nu nog altijd. Dat blijkt.

Ik wil absoluut niet tussen beiden komen. Nee. Ik wens slechts dat wij het allen sámen goed met elkaar kunnen hebben. Niet splitsen, maar délen ! Geven en Nemen. Voor Elk Wat Wils.

Maar daarvoor bel ik dus niet.

Het gaat om het Schrijven. Echt ! Een Hobby. Niets meer, niets minder.

Laten wij proberen onze Krachten en Talenten te bundelen. Om iets MOOIS te creëren.

JA ! IETS MOOIS !

Als Heks én Ziener ...”

“ Hè, wat bedoel je met dat laatste ? Heks ? Ziener ?

Waar gaat dát nu weer over, Laura ? Heb je weer een Droom gehad ? Zoals voorheen ..”.

“ Mijn Dromen kwamen áltijd uit ! Weet je nog ? Net als die van Jou !”

“ Ik zag in een krantje van De Week een advertentie staan. In Benissa is het mogelijk om een prive cursus in Schrijven te volgen. Een oud-lerares Nederlands geeft daar Schrijven In Stijl. Zij hanteert verschillende niveaus.

Ik ben van plan om haar op te zoeken. Om te kijken of het iets is voor mij. Heb jij zin om mee te gaan daarheen ?

Het zou mij heel leuk lijken.

Lidia kan mee, hoor. Mag zij toezicht houden. Alsof er überhaupt iets kan voorvallen tijdens een cursus ..”

“ Laura. Wat wil jij nu écht van mij ? “

“ Ik ben geen Ziener zoals jij. Ik kan niet in de toekomst kijken. Maar ik heb wel een enorm sterke vrouwelijke intuïtie.

Die zégt mij - nee, dwingt mij - om iets Groots te gaan creëren. Samen met Jou !

Geef Ons Die Kans, Roland !

alsjeblieft ”

“ Heeft dit alleen met Schrijven te maken ? Of is er MEER aan de hand ? “

“ We beginnen met Schrijven. En dan zien we vanzelf waarheen DAT ons brengt .. ”.

Ik heb al een afspraak lopen. Met die lerares. Ik zal in eerste instantie zelf heengaan om te zien wat zij te bieden heeft. Ik heb wel goede hoop. Maar er moet een Clic zijn, anders gaat het niet werken.

Kun jij mij een verhaal dat door jouzelf is geschreven eens toesturen ?

Dan kan ik zien WAT jij doet. Zij kan zien HOE je het doet. Misschien hebben we er allebei profijt van ? “

“ Ik stuur je wel een verhaaltje. Stelt niets voor hoor. Pure fantasie. Leuk om te doen. Weinig om het hand.”

Toen Laura had opgehangen slaakte Roland een zucht. Een diepe zucht.

Laura én Lidia zijn beiden Sterke Vrouwen.

Als die iets in de Kop hebben, dat zit dat niet in de Kont.

Waar de Mond van Vol is, loopt het Hoofd van Over...

Hij stuurde haar vervolgens per mail een kopie van zijn fantasie over “ Strumpf in de Trein”.

Ook het korte krabbeltje van “OOM” deed hij erbij.

Roland was ervan overtuigd dat die lerares het geschrevene tot op de grond zou gaan afbreken. Op basis van techniek, inhoud en tekst.

Zijn auteurschap zal slechts van korte duur blijken te zijn.

Bedankt hè, Laura.

Waar had hij zichzelf nu weer mee opge zadeld ??

Lidia volgde het hele proces van veilige afstand.

Teleurstellingen liggen dagelijks op de loer.

Vlkbij. Om de hoek. Of gewoon.

De Volgende Dag.

Laura belde twee dagen later.

Hij nam direct op.

Zélf.

Lidia had geen schijn van kans gehad om de telefoon voor hem weg te graaien.

Laura klonk opgewonden. Dán is zij op haar mooist. Zowel in uiterlijk als qua innerlijk.

Zoveel wist hij zich nog wel te herinneren.

“ Heb je even tijd ? Ja ? Gelukkig.

Die lerares is een heel leuk mens. Vlotte tante. Slim. Doortastend. Behulpzaam. Deskundig. Zij wil ons graag helpen. In ons project. “

“ Laura, hoe bedoel je ? ÓNS PROJECT Wélk Project ? “

“ Even wachten, Roland. Laat me even uitpraten, ja ? Luister. Zonder me te onderbreken. Alsjeblieft ...

Ik ben naar Benjssa gegaan en heb haar daar ontmoet bij haar thuis. Mooie woning, joh. Zeezicht, bergzicht, grote tuin en een niervormig zwembad met verwarming zodat je tot eind december nog lekker kunt badderen, geen man, wel een kat en een hond, twee geiten en een schuur voor de auto's .”

“ OK. Interessant. En ..? “

“ Zij heeft jouw stukjes gelezen. Aandachtig. Zij liet tussendoor helemaal niets merken. Niets.

Toen zij klaar was met lezen vroeg zij of er nóg meer materiaal is. Nóg meer verhalen.

Ze leek ervan gecharmeerd te zijn.

Ik zei dat ik dat niet wist, omdat een goede vriend dit materiaal geschreven heeft. Een vriend die samen met mij aan de slag wil gaan.

Zij had verbaasd gekeken.

Zij zei toen het volgende :

Deze verhalen zijn compact geschreven en inhoudelijk fijntjes uitgewerkt. Het geeft veel informatie weg in zeer weinig woordgebruik. Dat is knap !

De tendens is vrolijk en casual maar heeft een diepe serieuze ondertoon. Het verhaal draagt een boodschap.

De schrijver is diep betrokken in de thema's omdat hij de Ik-vorm hanteert die - in tegenstelling tot wat veel lezers menen - niet duidt op zelfverheerlijking maar juist op observationele afstand. Hij ziet en registreert en handelt naar wat hij meemaakt. Dat betreft de lezer IN het verhaal. Je voelt alsof je er zelf BIJ bent.

Kan ik meer van de verhalen te zien krijgen ?

Daarmee sloot zij af ...”

“ Oh. Eh. Juist. Eh. Dát had ik nu net NIET verwacht ..

“ Zij wil jou graag ontmoeten. Samen met Mij. Liefst op korte termijn. Zij denkt ons te kunnen helpen ..”

“ Helpen ? Waarmee dan Laura ? “

“ Bij het schrijven van een BOEK.

ONS BOEK. “

“ Hè ? Waar gaat dit nu opeens over ? Een Bóek ?”

“ JA ! “

“ Wij gaan samen een BOEK schrijven. JIJ én IK. Samen met háár hulp.

*Zodra het klaar is zal dit boek worden uitgegeven.
Natuurlijk gaat het geen Pulitzer Prijs opleveren. Maar het zal wél gaan SCOREN !
Zeker Weten !.
Nu nog even bij haar samen komen. Dingetjes bespreken. Daarna kunnen wij beiden
SAMEN AAN DE SLAG !!!
Oh Yeah ! Yippie”*

In haar enthousiasme had Laura de telefoon mishandeld waardoor de verbinding werd verbroken .

Holy Cow !

Hoe kon hij DIT aan Lidia verkopen ???

DE LERARES

Een kleine week later had Roland samen met Laura een afspraak bij de Schrijf Lerares in Benissa.

Lidia had geen zin om mee te gaan als chaperonne.

Roland haalde Laura op met de auto bij haar flat in Albir. Samen reden ze naar het opgegeven adres. Laura herhaalde onderweg meerdere keren hoe sympathiek de lerares op haar was overgekomen.

Annemarie was haar naam.

Een vrouw van rond de vijftenzestig jaar en gescheiden van haar man Rudolf.

Zij had jaren voor de klas gestaan op middelbare scholen in zowel binnenland als buitenland.

Haar specialisme was Nederlandse Taal. Ooit had zij ook enkele jaren een universitaire studie Moderne Europese Geschiedenis en Cultuur gevolgd.

Het was een welbespraakte dame die alle leerlingen van haar - jong óf oud - met gelijk respect behandelt.

Haar stijl van lesgeven was die van ondersteunde en aanvullende advisering. Zij liet iedereen altijd in hun waarde en begreep heel goed dat individuele schrijfstijlen van elkaar kunnen verschillen als dag en nacht.

Annemarie herkende razendsnel de sterke punten in de eigen manier van iemands manier van Schrijven en poogde die verder te versterken zonder daarin wezenlijke veranderingen aan te brengen.

De zwakkere punten noemde zij nooit direct bij naam. Die kregen later pas aandacht middels wat zij noemt “aanvullingen”. Bij haar kon je het Schrijven dus nooit FOUT doen.

Zij gebruikte in haar beoordeling allerlei gradaties van GOED.

Schrijven moest je Positief benaderen.

Deed je dat niet, dan kon iemand zo maar op Slot slaan. Einde Verhaal. Letterlijk.

Laura had al een paar sessies gevolgd bij Annemarie. Daarbij had zij die door haar vroeger zo gewraakte opstellen mogen schrijven geheel naar eigen fantasie, inspiratie en inzet. Zodra zij die af had zou Annemarie hen lezen om een indruk van Laura's talent en stijl te krijgen.

Laura had eerder al gevraagd of zij een paar van mijn reeds geschreven boeken mocht meenemen. Opdat Annemarie zich een voorstelling zou kunnen maken van mijn stijl en trend van Schrijven.

Dat was vorige week geweest.

Ditmaal zouden ze samen - nu met zijn drieën - gaan kijken welk soort thematisch project bij hè zou passen en ook voor hen uiteindelijk haalbaar zou kunnen zijn.

Laura had haar idee over een gezamenlijk te schrijven BOEK al duidelijk kenbaar gemaakt.

Nu zouden er spijkers met koppen kunnen worden geslagen...

“ Best wel spannend, hè ? Ik vind het zó geweldig om dit samen te kunnen gaan doen. Jammer dat Lidia nog wat dwars ligt. Hopelijk trekt zij nog wat bij.

Ik heb jouw verhalen ook gelezen hoor. Die boeken had ik in no-time uitgelezen. Ik vond ze grappig. Jij bent komisch en optimistisch, zelfs als je ergens kritiek op uit.

Het leest zó makkelijk. Ik kan mijn vinger er nog niet op leggen hóe jij dat voor elkaar krijgt. Jij gebruikt geen kindertaal, maar het lijkt wel alsof je het zelf aan het vertellen bent aan de lezer; alsof het een gesprek is. Een makkelijk verlopend gesprek. Zodra een verhaaltje uit is gelezen, wil je als lezer méér van dát. De verhaallijn werkt uitnodigend. Mede omdat het niet ingewikkeld lijkt. Let wel, lijkt. Ik ben ervan overtuigd dat het ONS gaat lukken. Wij gaan een BOEK schrijven ! SAMEN”

“ Het klinkt heel prettig in mijn oren dat JIJ er zo ontzettend positief mee bezig bent, Laura. Ik moet zelf nog even mijn weg en richting daarin zien te vinden. Dat komt mede doordat Lidia er terughoudend tegenover staat. Ik weet niet precies waarom. Ik schrijf wel vaker. Dan ben ik druk bezig in mijn hoofd. Ik zie of hoor vrijwel niets meer om mij heen. Wellicht dat zij dát niet fijn vindt ; wéér zo’n ’afwezige’ man de komende tijd...”

“ Ah Joh. Dat gaat wel over. Wij betrekken haar er gewoon ook bij. Laten we haar af en toe eens lezen wat er al geschreven is. Of we vertellen haar er iets over. Komen we gezellig bij elkaar. Wat drinken, wat snacken en ook eens samen uit eten ergens. Dat kan toch op prettige wijze worden ingevuld ? Dan hoeft zij zich niet aan de kant gezet te voelen. En wij voelen ons ondersteund.

Maar ja, er zijn tijden dat we wél aan de bak moeten. Samen. Schrijven. Overleggen. Reviewen. Herschrijven. Nadenken, brain stormen, yoga, ontspanning, relaxen. Dát kunnen alleen WIJ SAMEN doen, toch ?!”

“ Ja, je hebt gelijk hoor. Het komt wel goed. Het zal wennen worden. Ik schrijf normaal alleen in mijn uppie. Eigen gedachtengangen. Zelf volledig verantwoordelijk voor de hele tekst. Nu wordt dat anders. We zullen dicht op elkaar moeten werken. Elkaars gedachten zien te vervolgen. Dingen uitwerken. Thema’s in elkaar vlechten. Uiteindelijk moet alles samensmelten tot één geheel. Bijna net als bij mensen die verliefd zijn ...”

“ Wat heb jij daar toch een plastische voorstelling bij hè. Samensmelten van mensen die verliefd zijn. Geweldig. Een levendige fantasie. Die heb jij. Dat kunnen we wel gebruiken. Ik hou die gedachte erin. Dat voorstel van jou. Samensmeltende Mensen. Leuk ! Ik kijk er naar uit ...”

“ Nog niet teveel op de zaken vooruit lopen, he ? Waar het hoofd van vol is, loopt de mond van over. Weet je nog ? We moeten eerst nog horen hoe Annemarie dit allemaal voor zich ziet. Zij heeft ervaring hiermee. Wist je dat zij ook een aantal boeken op haar naam heeft staan ? Ik heb het opgezocht op internet. Best wel leuke en intense thema’s . Thema’s van deze Wereld. Geen gefladder of gedroom. Realisme en Romantiek. Dat lijkt op het eerste gezicht niet goed samen te gaan. Maar háár is het gelukt, in haar boeken. Dus ik ben al voorbereid op onze ontmoeting met haar. Oh ja ! Heb jij trouwens al nagedacht over een Thema voor dit boek ? Óns boek . Annemarie zal daar vast en zeker naar vragen. “

“ Oh Yes, dear !! Het hoofdthema gaat over ONS ! “

“ONS ??”

“ Absoluut. Wij hebben in het verleden genoeg samen meegemaakt. Daar is vast iets moois uit te destilleren. Uiteraard voegen we er nog wat Joie de Vivre bij om het smeug te maken. Wat spanning, wat fantasie, wat geweld. En natuurlijk ook nog wat seks. Zonder dat erbij leest niemand meer iets. Dat had Annemarie me allang duidelijk gemaakt. Die delen kan ik wel schrijven hoor. Wat denk jij daarvan, hè, mijn beste Roland ?? Heb ik gelijk of ”

Na een ruim half uur rijden vanuit Albir kwamen ze in de buurt van Benissa. Maar dan ben je er nog altijd niet.

Benissa heeft een gedeelte dat dichtbij zee ligt - Benissa Costa - alsmede het gelijknamige plaatsje zelf dat iets het binnenland in gelegen is.

Annemarie woont precies daar tussenin. Langs de weg van Benissa naar Benissa Costa.

Prachtige panoramische uitzichten over de Middellandse Zee en de kuststrook strelen er het oog. De zon schijnt er meer dan 300 dagen per jaar. De plaatselijke gemeenschap bestaat uit Valencianos en Buitenlanders, meest Europeanen.

Haar huis stond op een kleine bergrug. Aldaar kijk je de gehele 360 graden rond over het Spaanse landschap. Vooral zodra je bij het zwembad staat dat dan ogenschijnlijk lijkt over te lopen naar de zee. Het water ervan is verwarmd. Met name in het najaar is dat een zegening, want de temperaturen gaan dan ‘s nachts aardig onderuit met afkoeling van het zwembadwater tot gevolg.

Annemarie was een fervent zwemster en daardoor goed afgetraind.

Wij verschenen ruim op tijd voor onze afspraak. Toch stond de lerares al klaar bij de poort om ons welkom te heten.

Laura was hier al eerder geweest. Voor mijzelf was het de allereerste keer.

Wij werden hartelijk ontvangen. Laura had niets te veel gezegd. Annemarie bleek een aangenaam gezelschap. Toch was zij tevens lerares. Dát zag ik meteen terug in haar pittige karakter en stijl van spreken. Vriendelijk maar gedecideerd.

“ Kom mee, dan gaan we naar binnen voor een drankje en een eerste babbel over het project voor de komende tijd. Daarna kunnen we nog even relaxen op het buitenterras, als jullie dat willen. “

Beide aspirant-schrijvers waren op dat moment best wel wat nerveus. Het voelde aan als een gezond soort van spanning, maar tevens alsof ze een examen moesten zien te doorstaan...

“ Ik heb het nodige aan voorbereiding gedaan. Door het lezen van de verhalen die Laura heeft geschreven in de vorm van een opstel-serie. Ook heb ik de boeken die ik via Laura mocht ontvangen over jouw schrijfwerk doorgelezen, Roland.

Ik moet zeggen. I am Impressed !

Jullie schrijfstijlen zijn totaal verschillend. Maar beiden zijn heel onderhoudend. Aantrekkelijk. Tot aan Verleidelijk toe.

Ik heb ervan genoten.

Dat is best bijzonder. Ik ben kritisch in mijn oordeel. Ook eerlijk.

Dit IS gewoon GOED materiaal.

Dus : als jullie dat ook willen, dan ga ik graag met jullie in zee. Figuurlijk gesproken dan. “

Het was een pak van hun hart.

Roland zag Laura opgelucht zuchten. Zelf had hij ook even in de piepzak gezeten.
Het project leéfte nog. Het was niet getorpedeerd.
Sterker nog : ‘t Giet On ...!!

Laura stond op, bedacht zich geen moment, en vloog Roland in de armen.
Zij keek hem indringend en direct in de ogen aan. Haar mooie blauwe ogen in amandelvorm schitterden gewoon in het zonlicht. Toen klapte zij opeens haar zwoele mond op die van hem ...

“ Ik kan zien dat jullie het met elkaar eens zijn. Dat is heel mooi. Want er staat nog een hoop werk te gebeuren, waarbij samenwerking in volledige harmonie tussen jullie beiden van vitaal belang is om succes te kunnen behalen met het eindresultaat : het BOEK. “

*“Ja, wij zijn blij. Allebei. Het gaat gebeuren !
Dank je, dank je, Annemarie. Voor jouw steun, jouw inbreng. Vooral, voor jouw vertrouwen in ons ! “*

“ Realiseer je wel. Het gaat niet vanzelf. Bloed, Zweet en Tranen zal het kosten.
Er komen momenten waarop één van jullie, of beiden, het even niet meer zal zien zitten.
Geen nood, ik help jullie daardoorheen te komen. We zetten de schouders er dan weer onder. En gaan dóór.
Ik verwacht veel van jullie. Van jullie Bijzondere Talenten.
Want DIE hébben jullie. “

“ Nu wil ik nog dat jullie de komende tijd gaan nadenken over een aantal aspecten.
Allereerst : jullie schrijven, Sámen.
Dat vergt heel veel discipline. Overleg. Onderhandelen. Geven en Nemen. Fantasie.
Stimulans. Neem de tijd. Geen gehaast. Denk goed na over wat wél en wat níet taboe is. Bij ieder van jullie. Doe je dat níet ? Dan loop je vroeg of laat vast !
Ten Tweede : Wees Open en Eerlijk naar elkaar toe, én naar Mij.
Ten Derde : Thema ! Waar gáát het boek over.
Ten Vierde : Uitwerking. Hoe gaat de structuur van het boek worden.
Ten Vijfde : Logica. De lezer zal wel willen meegaan in jullie gedachtengang, maar hij of zij wil het ook kunnen begrijpen. Leg af en toe iets extra uit ! Verklaar je nader. Geef achtergrond info indien nodig. Prikkel de lezer maar laat hem nooit achter in de duisternis.
Beledig of Belazer de Lezer niet !
Comprendáís ? “

“ *YÉS CHIEF ! “*

“ JAZEKER, Annemarie !”

“ Wij gaan nog even al die aspecten doorlopen, waarbij ik ook graag jullie eigen inbreng hoor.
Ideeën, fantasieën, beperkingen, bezwaren, timing en kosten.
We gaan een enerverende tijd tegemoet. Ik zelf heb er zin in. Een leuk nieuw project.
Jullie blijkaar ook, gezien de reactie van zojuist.”

Het vervolg van dit bezoek aan Annemarie verliep heel soepel en voortvarend. Laura en Roland legden hun eerste ideeën op tafel. Met een conceptueel plan over de opbouw van het boek.
Het boek zou als fictie moeten worden verpakt.

Met een onderbouw van realiteit en authenticiteit. Ook elementen van science moesten erin worden verwerkt.

De basis zou worden gevormd door een stuk eigen onderlinge autobiografische historie die uitgebouwd kon worden binnen een abstractere wereld waarbij van alles mogelijk is.

Met romantiek , geweld, verraad, liefde, seks, spanning, verdriet en passie.

Gebeurtenissen zouden door elkaar heen gaan lopen, en niet noodzakelijkerwijs synchroon óf chronologisch.

Flash backs leveren immers krachtig inzicht over het hoe en het waarom dingen lopen zoals ze gaan in een verhaallijn.

Zelf zouden zij deel uitmaken van de Hoofd Personen. Die Personal Touch zou vele extra mogelijkheden openen, maar hen ook Kwetsbaar maken.

Daar waren zij zich terdege van bewust.

“ Mooi. Nu kunnen we starten. Even een glaasje Cava drinken op een succesvolle samenwerking !

Ik zie jullie graag over twee weken weer hier verschijnen. Wellicht dat er dan al iets tastbaars op papier staat.

Ik laat het geheel aan jullie zelf over of er tussendoor nog overleg nodig is. Per telefoon, Whatsapp, videobellen of mail.

In het verloop van dit project kunnen we ook wel eens ergens anders bij elkaar komen.

Dat zien we t.z.t. wel weer.

Goede reis terug. We houden contact. Succes met het Schrijven ! “

Zo namen zij afscheid van Annemarie. Onderweg spraken ze elkaar nog over bepaalde aspecten die de revue waren gepasseerd.

In Albi aangekomen vroeg Laura hem mee in haar appartement. Om wat drinken. Nog wat napraten.

Ze dronken een glaasje. En nog wat meer.

Roland belde Lidia op om zich bij hen te voegen en het succes van de eerste fase samen te vieren. Zij nam niet op.

Zij dansten samen op zwoele muziek, zoals Heksen dat doen in het bos bij het vuur.

Ze kusten elkaar. Eerst voorzichtig, toen intenser, daarna passioneel.

Laura's goddelijke mooie golvende gaar voelde zacht als zijde in zijn handen.

Hij masseerde haar neklijn en schouders.

Zijn hand gleed vervolgens verder omlaag langs haar krachtige en soepele rug.

Wat een glorieuze glooiingen voelde hij daar. De huid zacht als babybiljetjes.

Licht kippenvel kwam bij haar op.

Laura voelde zich vrij, relaxed en bijna in exotische trance.

Ze dansten verder . Dronken daarna nog wat méér.

De verhaallijn werd geboren in hun hoofd.

Zo ontstond het thema,

Secret Loves and Dangers ! Passions and Perills.

Gevaarlijke Passies !!

Oh yes.

Lidia bleef onbereikbaar. Zij nam de telefoon niet op.

Zij wilden haar echt niet buitensluiten.

Die middag maakten zij nieuwe geschiedenis. Tongen verdwenen in monden.
Lidia had toch gelijk gehad. Laura WAS een gevaarlijke vrouw.

Het was opeens dat Roland weer wist wat hij lang had gemist...
Seks met die prachtige Heks !!!

HET CONTRACT

Laura

Die nacht had Laura een fijne droom.
Toch werd zij met een wat zwaar hoofd wakker.
Een nieuwe dag. Zonnig. Spanje hè.
Wat zal er nu verder toch gaan gebeuren ? Leuke dingen ? Of Drama ?
Hier in dit zuid Europese land hadden ze daar een passend antwoord op :
Qué Será, Será ..

Het gedoe met haar ex-man was eindelijk afgesloten. Hèndirk Jan had het haar niet makkelijk gemaakt.
Ook hij had advocaten op de zaak gezet. Daarbij gepoogd om háár te beschuldigen van vreemdgaan.
Dat was niet gelukt.
Toen probeerde hij het nog met intimidatie. Verbaal én Fysiek.
Haar zus Agaath was daarbij opgestaan en had hem duidelijk kenbaar gemaakt dat hij geen poot had om op te staan.
Geef Op !

Voor het eerst sinds een lange tijd kon zij haar eigen leven gaan inrichting zoals zij dat zelf wilde.
Vrijheid en Blijheid.
Maar.
Het verleden komt soms op mysterieuze wijze vaak toch weer bij je terug.
Zoals vandaag was gebeurd.

Was het wel toeval ?
Een onbenullige botsing van twee individuen in de drukte van de markt.
Of was het opzet ? Het bewust opzoeken van hernieuwd contact.
Met alle potentiële risico's van dien ...

Lidia had er het Hare van gedacht, zoveel was Laura wel duidelijk.
Zij geloofde namelijk nooit in toeval. Bij haar liep alles gepland.
Zo zat Lidia in elkaar. Strakke schema's. Tempo maken.

Een mooie vrouw. Precies het tegenovergestelde van Laura.
Donker haar, donkere ogen, licht gebruinde huid, relatief klein maar slank.
Lidia was doortastend en zelfverzekerd. Iemand die zich de kaas niet van de boterham liet stelen.
Goh, zó'n iemand had Laura zich ook wel graag als zusje voorgesteld.
Het was geen gemis, maar een nuchtere observatie.
Samen sterk !

Laura had vrijwel meteen al een zwak gehad voor Roland.
Maar ja. Hij was bezet.
Met Lidia.
Zo kwam zij op Hèndirk Jan, nu dus haar ex.

Op een golfmiddag op de DGCC - de Drentse Golf en Country Club in Assen - speelde Laura in een mixed flight bij een Texas Scramble interregionaal toernooi. Eén van haar flight members was Hèndirk Jan de Blouisson, uitkomend voor de pretentieuze golfclub in Eelde- Paterswolde (een echte Ballenclub).

Van het een kwam het ander.

Hèndirk-Jan was een strak gladgeschoren man met dikke bos haar en flink postuur. Een goede babbel en prima verzorgt uiterlijk deden de rest. Zij viel voor hem.

Op zijn manier heeft hij wel gepoogd om haar gelukkig te maken.

Maar vaak ging zijn eigen genot tóch voor. Dat had prioriteit.

Kwam hij dus elders een leuk wichtje tegen, en het gras was twee kontjes hoog ... dan kon je de klok erop gelijk zetten dat HJ in dat gras lag te woelen met een lekker dametje direct onder hem.

Thuis kwam Laura weliswaar zelf niets te kort op dat gebied. Dat niet. Maar het gaat aan je knagen als je man zo'n losbol is en zijn fluit de vrije loop laat.

Zij miste het onderlinge respect in hun relatie.

Op materieel gebied hadden zij het samen heel goed. HJ had een goede baan met genereuze bazen. Promotie maakte hij aan de lopende band. Een slimme en goed uitziende kerel kan het ver schoppen. Zijn naam hielp daarbij mee.

Helaas veranderde hij in zijn persoonlijkheid net zo vaak als van functie op het werk.

Te veel drinken, hij rookte gelukkig niet, en te veel vrouwen. Vrouwen met hun eigen wensen en eisen.

Hij werd langzamerhand handtastelijk. Gemener. Sex deed pijn op een gegeven moment. Niet omdat hij zich zo opdroogde, maar omdat hij dacht dat iedere vrouw graag zo wordt behandeld.

Nou, Laura dus niet.

Af en toe hadden ze samen golf uitjes naar elders. Daar troffen ze dan ook wel eens Roland en Lidia aan.

Er was een tweeledige klik.

Roland en Laura; HJ en Lidia.

Misschien hadden ze toen allen aan partnerruil moeten gaan doen. Het swingen.

Wellicht dat het allemaal daarna heel anders zou zijn verlopen ...

Laura vond het grappig en vermakelijk om af en toe eens wat luchtig te flirten met Roland. Zij kon zien dat hij dat best wel prettig vond. Over en weer wat slinkse signalen uitwisselen. Ze voelden zich er niet echt schuldig onder, want het leek erop dat die andere twee het niet anders deden.

Alweer, hoe anders zou het zijn geweest als ...

Op een dag zou Roland met zijn motor op pad gaan. Een zware motor had hij. Italiaans merk. Aprilia. Klinkt dat niet exotisch?

Lidia had toen geen zin om bij hem achterop te gaan; een ritje met het cabrioetje van HJ leek haar veel meer het einde.

Laura zelf kon ook mee in de auto, maar achterop die motor zitten kwam op haar veel enerverender over. De motor was natuurlijk veel sneller dan de cabrio.

Een helm had Laura vooraf geleend van Lidia. Een motorpak dat lekker strak zat ook.

Niets was zo fijn om lekker te zwieren door de bochten met een motor, zelfs als je achterop gezeten bent.

De fabuleuze acceleratie gaf een kick. Het harde straffe afremmen vlak voor een scherpe bocht duwde je als passagier stevig in de rug van de berijder. Roland vond dat in het geheel niet erg...

De trillingen van het beest onder je bezorgden je een extase, beter dan op een paard. Bij die motor moest zij zich goed vasthouden vooral tijdens het optrekken met die sterke Italiaanse krachtbron. Dat vasthouden werd dus echt stevig vasthouden. Laura zwaaide haar armen dan ook helemaal om zijn middel en keep ze om hem heen. Zo werden ze één op de motor : rijder en bijrijder.

Op rustige stukjes vlakke weg liet zij haar armen en handen wel eens wat zakken.

En nog ietsje meer...

Je kon niet met elkaar praten op de motor. Toen nog niet. Duimpje omhoog betekende : alles OK.

Zijn grote duim had Laura wel eens wat verwend tijdens een pauzestop. Ja. Ze had een pijpje gezet, waarbij hij haar tussentijds lekker betast had - wat een hemelse ervaring was dat geweest, ondanks de fikse beperkingen die motorpakken daarbij kunnen bieden.

De onderlinge lol van die erotisch spanning voelde lekker aan. Dat waren toen enerverende tijden ...

Roland was geen opvliegend persoon. Hèndirk Jan normaliter evenmin.

Bij onenigheid spraken ze elkaar daarop aan, zonder dat dingen uit de hand dreigde te gaan lopen. Er bestond een vorm van onderling respect, echter als persoon mochten ze elkaar niet. Daarvoor lagen hun persoonlijkheden te ver uit elkaar.

De fatsoensomgang werd destijds mede bepaald door aanwezigheid van de dames; geen van beide mannen wilde in de directe nabijheid van vrouwen een onderling conflict uitvechten.

Hadden ze iets met elkaar af te rekenen, dan kozen ze daarvoor de golfbaan.

Of de racebaan.

Ergens waar ze hun talenten met elkaar konden meten.

Roland was absoluut de betere golfer. Met het autoracen deed hij niet onder voor HJ. Afhankelijk van wat er op het spel stond, kon de onderlinge tweestrijd aardige taferelen opleveren. Na afloop - ongeacht welke afloop dat was - volgde er dan toch een sportief handenschudden. Een biertje erbij voor de commotie.

Tot de volgende clash ...

Lidia en Laura hadden een normale band.

Vaag kenden ze enkele van ieders eigen geheimen wel; die bleven tussen hen.

De pret, de lol, het genot mocht niet lijden onder tweespalt.

Geen van beiden waren zij heilig; dat wisten ze van elkaar.

Lidia meende te weten dat Laura een duistere kant had.

Dat voelde zij.

Slechts één keer sprak ze dat ook openlijk uit. In haar visie klopte er iets niet helemaal. De keerzijde van de medaille.

“ Iedereen heeft zo zijn geheimen. Maar jij - Laura - hebt er volgens mij veel méér dan gemiddeld. “ zo claimde Lidia destijds.

Dat was scherp opgemerkt.

Laura was inderdaad een Dark Person.

Weinigen konden of wilden dat zien, zelfs HJ niet.

Alleen Roland had daarover al een sterk vermoeden, maar die kennis vergrootte bij hem juist zijn stiekem genot samen met haar...

Playing with the Devil...

Hell Yes !!!

Heerlijk zo.

Opwindend. Spannend. Ontspannend.

Kleine geheimen geven het leven inhoud.

Grote geheimen geven je leven diepgang.

Laura had beiden in overmaat.

Heerlijk !!

Laura ging daarna nog even door met dagdromen :

“ Nu ik eindelijk goed wakker ben, kan ik de gesprekken van gisteren beter doorzien.

Het was geen toeval.

Het was geen opzet.

Het was het Lot.

Destiny.

Dat bracht ons weer terug tot elkaar.

Ons hele Leven staat echt niet al volledig vast, maar de BluePrint ervan wél.

Een duwtje hier, een duwtje daar. In de juiste richting.

De rest volgt dan vanzelf. Easy Peasy. “

Haar Hèndirk-Jan was groot geworden in de constructie.

Zij juist in destructie.

Wat hij had opgebouwd kon zij op haar gemak stukje voor stukje gaan afbreken.

Hij had aanvankelijk niets in de gaten. Hij onderging het lijdzaam.

Pas toen het al te laat was probeerde hij nog in te grijpen.

Om Laura om-te-turnen.

Nou,

dat was nog nooit iemand gelukt.

Roland

Selders aan de Costa Blanca ontwaakte ook Roland uit een diepe slaap. De droom was intens geweest.

Héél intens !

Alles kon hij zich nog ervan herinneren. Ieder detail. Iedere wending.
Elk beeld.

Het had geleken op zo'n driedimensionaal theater waarin hij alles om zich heen kon bekijken. Hij bevond zich in het centrum van de observatie. Geen van de gebeurtenissen om hem heen kon hem deren.

Hij stond er als Onkwetsbaar.

Alle beelden absorberend, net als bij een hoge resolutie camera.

Aan het eind van die droom had hij Laura voor zich zien staan.

Hij vóelde haar aanwezigheid.

Heel prominent.

Vlak voor hij wakker werd had Laura iets tegen hem gezegd.

Ze fluisterde het in zijn oor. Zachtjes, maar goed te horen.

“ Ik ben een Heks. Jij bent een Ziener. Jij bent van MIJ ! “

“ Ik doe jou binnenkort een aanbod. Ik bied je een Contract aan. Accepteer ! “

“ Binnenkort.... misschienook wel weer een ritjeop jouw snelle Motor. “

“ Ja. Op de Motor . Absoluut ! “

Roland was verward door deze onverwachte wending op het eind.

Die droom zelf ging namelijk hoofdzakelijk over een vulkaan die verborgen bleek te liggen onder een kleine stadje.

Het risico op uitbarsting van deze vulkaan was aanwezig, maar kon niet goed worden berekend. Er werd om die reden een periode ingesteld van intensieve observatie. De temperatuur van de bodem leek op meerdere plekken een duidelijk stijgende trend te hebben ; sommige plekken werden voelbaar warmer van dag tot dag. Infrarood opnamen en seismische data duiden op de aanwezigheid van een semi-sferische structuur op minder dan duizend meter diepte onder het oppervlak.

Er was daar iets zorgwekkends aan de hand. Zoveel was wel zeker.

Op diverse plekken buiten de stad kwam al stoom uit de grond.

Geen goed teken !

Heksen kunnen heel goed manipuleren. Personen én Dingen.

Meestal verloopt dat proces via para-kinetische processen van telepathie.

Ook hijzelf - Roland - beheerste die techniek : zó kwamen bij hem namelijk die verhalen tot stand, vanuit de droom naar de fysieke tekstuele werkelijkheid.

Dromen zijn bedrog, zegt men. Maar dat is absoluut niet waar.
De realiteit is nauw verbonden met dromen.
Dat is vaak genoeg bewezen.
Roland kon het weten.
Bijna ál zijn dromen kwamen uit !
Daarom had Laura hem een Ziener genoemd

Zij had hem nodig ! Zij wilde hem. Voor zichzelf !
Zo veel werd hem plotsklaps duidelijk.

Het Contract zelf liet dan ook niet lang op zich wachten.
Via een droom binnenin een droom.
Bij het opstaan en wakker worden voelde Roland een tinteling door zich heengaan.
Hij wist intuïtief hoe dat kwam.

De telepathische boodschap luidde als volgt :

“ Mijn Beste Roland !

*Wat was ik verrukt om jou weer terug te zien.
Ik voel mij daar nog echt geweldig onder.
Maar het kan beter.*

*Jij en Ik kunnen de wereld veranderen.
In iets ánders, in iets béters, of in iets sléchters.
De keuze ligt bij jou.
Kom fijn bij mij. Leef met mij.
Fysiek en Spiritueel.*

*Ik kan jou een genot laten ervaren zoals je dat nog nooit hebt meegemaakt.
Waar zelfs jij niet eens van kúnt dromen.*

*We kunnen samen een geweldige tijd gaan beleven.
Onze gecombineerde Krachten zijn ongeëvenaard
Mijn Kracht met Jouw Visie.*

*Ik mag je graag, dat weet je.
Al van het begin af aan.*

*Eén blik had ik destijds maar nodig om jouw echte waarde te kunnen inschatten.
Jij was toen nog jong en onervaren. Jouw Gaven zijn intussen enorm gegroeid.
Jij kúnt het nu écht,
al die dingen realiseren
waarvan je vroeger alleen maar kon dromen.*

*Jouw dromen zijn als Goud voor mij.
IK kan - als enige - ze interpreteren op hun werkelijke inhoud.
Deel jouw Dromen met mij
dan laat ik Agaath en Lidia ongemoeid en ongedeed.*

*Het leven van een Heks is toch zó saai.
Omringt zijn door mensen die niks kunnen, niets weten en nada ambiëren.
Ik ben toe aan wat afwisseling.*

Mijn beurt is het nu. Om te Schijnen. Als de Zon. Oogverblindend !

Ik wil daarbij jouw Steun. Asjeblieft

Liefs, Lauretta !! “

*Wat was dát nu weer ?
Roland vroeg het hardop aan de spiegel waarin hij op dat moment keek.
Was dit echt Laura ?! Nee, hè .. ? Of toch wél??!!*

GOALMENTAAR

Annemarie :

Zo luitjes. Dat was aardig expliciet. Ik vind het prima. De Lezer denk ik ook. Maar meteen zó heftig. Bij een eerste motor-rijje al.. Dat was jij zeker, Laura, die dit geschreven heeft ?

Jij bent recht toe-recht aan. Gewoon. B.A.M. Schrijven wat er echt gebeurt.

Laura :

Ja, ik was het. Leuk toch. Zo gaan dingen in de praktijk. Je neemt een leuk wijffie mee achterop de motor en je pakt haar bij de püstop. Valt ook wel mee toch. Het dient allemaal een doel, hè. Dat merk je later nog wel

Roland :

Ik heb er geen moeite mee. Vooral omdat het lekker aanvoelt. Dit is inderdaad typisch Laura. Geen blad voor de mond. Sterker nog, er gaat van alles naar binnen. Dat doet zij goed. Inderdaad, het is functioneel bedoeld. En het prikkelt de Lezer een beetje. Anders wordt het wel erg saai, hè ...!

IK

Hoi, *Ik ben Roland*, een van de hoofdpersonen uit dit fantasie verhaal.

Ik ben een **Ziener**.

Ik heb bijzondere krachten. Psychische krachten. Ik voel de wereld om mij heen haarfijn aan.

Ik zie wat er zoals gebeurt en wat er te gebeuren staat.

Ik kan tevens in de toekomst kijken, en die soms zelfs iets veranderen.

Ik kan mensen 'lezen' en deels 'overschrijven', zonder dat de desbetreffende persoon dat door heeft.

Ik ben gek op vrouwen. Ik respecteer De Vrouw in hoge mate.

Ik geniet van de aanwezigheid van deze edele schepsels in mijn directe omgeving.

Natuurlijk, een vrouw kan nukkig zijn.

Maar een man ook.

Mannen vinden Wispelturige Vrouwen moeilijk te volgen in hun drang, motivatie, emoties en logica. Toch kan een man niet zonder haar. De wereld kan niet zonder haar.

De wereld zou doodbloeden zonder vrouwen.

Vrouwen zijn er niet om de mannen alleen maar van hun genot te voorzien door seksuele wensen en fantasieën te bevredigen. Vrouwen zijn er om juist aanbeden te worden.

De vrouw staat voor mij op een voetstuk.

La Doña Divina.

Samen met een vrouw naast mij kan ik ver boven mijzelf uitgroeien.

Mijn krachten nemen toe.

Mijn visies worden scherper.

Mijn motivatie groeit, met tomeloze inzet tot gevolg.

Mijn doel is Harmonie.

Tussen alle mensen, landen, stammen, rassen en met de natuur om hen heen.

INTRO

Vrouwen zijn de Spil waarom alles draait in The Great Scene of All Things.

Zonder de vrouw zou de wereld hopeloos verloren zijn. De vrouw reproduceert een deel van zichzelf door een nieuwe creatie op de wereld te plaatsen.

Zij zoekt haar partner zorgvuldig uit opdat de samensmelting van ieder's dna kan leiden tot een bijzonder kind. Kind van hen beiden, dat hopelijk gezond, sterk en slim is genoeg om de uitdagingen en gevaren in die grote wereld met succes het hoofd te kunnen gaan bieden .

Roland's verhaal begint met een ontmoeting.

In een trein.

Het is Strumpf, de President van Amerika, die in een speciaal geprepareerd treinstel op verkenningstour gaat door Europa. Strumpf denkt tijdens hun ontmoeting te spreken met een normaal gemiddelde Europeaan.

Roland houdt hem in die waan.

Tijdens het gesprek haalt Roland De Ziener vitale informatie uit POTUS's brein.

Wat hij ziet doet hem schrikken.

Mannen met Macht zoeken twee dingen .

De Een wil Wereld Dominantie en de Ander het Bezit van Mars, die Rode Planeet.

Voor het bereiken van het Eerste Doel bouwt men een vrouwelijke robot, die wordt geïntegreerd met een echt menselijke damesschoonheid. Het resultaat is een charmante maar uiterst gevaarlijke en potente cyborg.

Hun Doel wil men afdwingen onder de inzet van geheel nieuwe en nog experimentele WMD's, de Weapons of Mass Destruction. Een test met één van deze wapens in Italië moet de wereld ervan overtuigen dat verder verzet zinloos is.

De Ziener en zijn Heksen proberen dit alles te voorkomen....

Het wordt tijd voor actie !

Lees verder en ervaar sensatie, intimidatie, lust, liefde en kameraadschap.

DANK

Hierbij wil de schrijver dezes zijn Dankwoord uitspreken naar degenen die het samenstellen van dit verhaal tot een succes hebben gemaakt.

Allereerst zijn vrouw Linda. Zij heeft hem de tijd beschikbaar gesteld om dit te kunnen schrijven, de koffie verzorgd met wat knabbels terwijl hijzelf in zijn fantasiewereld was weggedoken.

Zijn charmante vriendin Elly die het ruwe manuscript heeft gelezen en het niet onmiddellijk heeft afgesabeld of van explosief afbrekend commentaar heeft voorzien. Dit gaf de schrijver voldoende gemoedsrust om door te kunnen gaan met het verhaal tot aan de afronding ervan toe.

Bedankt hè , El !

Zijn andere vriendin Ellen die het hele verhaal in de trein op weg naar het oppassen van haar kleinkinderen in Noordwijk heeft gelezen en hem naderhand nuttige aanwijzingen gaf voor het aanpassen van enkele vitale tekstuele delen zodat het geheel leesbaarder en inhoudelijk gezien acceptabeler werd .

Dank je, Ellen !

De iPad type 11 die het ruwe tikwerk heeft weten te overleven. Zelfs zonder software problemen of schermbreuk (hetgeen voorheen wel gebeurde).

De hondjes Luna en Max die hem steeds hebben geïnspireerd tot de meest bizarre fantasieën afkomstig uit allerlei dromen in zijn hoofd terwijl LunaMax onbezorgd en onbesuisd over een grasveld achter elkaar renden en over elkaar tuimelden tijdens de vele dagelijkse uitlaat sessies.

Gemini Artificial Intelligence programma heeft geholpen bij foto realistisch illustraties. Gemini is absoluut niet gebruikt om de tekst te generen !!

Heksen bestaan !

Zij leven gewoon in ons midden. Vallen daarbij niet of nauwelijks op.

De heksen van hen hebben goede bedoelingen. De maatschappij verbeteren. Hun bijzondere gaven zetten zij in voor een Beter Leven.

Iedereen kan en mag daarvan genieten. Slechts een enkeling onder de Heksen is als de Duivel.

Pas daar voor Op ! Ik kan het weten . . .

Vampiers zijn zeldzaam. Gelukkig maar. In ons dagelijkse leven komen we zelden met hen in contact. Zij zijn schuw, glijmerig en denken van ziel.

Een Kruis of Zilver werkt niet tegen hen. Knefloek wel .. Een vampier ruikt N@T@I maar knefloek. Ze herken je ze . . .

Lycans bestaan niet. Cyborgs weer wel . . . Gekken die huilen rond middernacht bij volle maan zijn geen weerwolven.

Blijvende vierveeters op straat zijn Luna en Max, mijn sponsers.

De Echte Ziener ontbreekt in het dagelijkse leven. Een Genis ! Daardoor lopen wij allen Dag in, Dag uit in een Onzekere Toekomst !

LYDIA

STRUMPF IN DE TREIN

‘ Kim doet het. Dan doe IK dat ook. We gaan met de Trein. ’ zei Donald resoluut tegen zijn verzamelde Chiefs of Staff.

Allen keken verbaasd en bezorgd op over deze uitspraak van hun Baas.
Zij waren wel wat gewend met Strumpf.
Maar dit sloeg echt álles.

‘ Regel ook een fiets voor me. Ik zal het die Dutch wel laten zien. IK KAN ALLES ! ’ voegde de Bolle Baas eraan toe.

De sfeer was gespannen in The Oval Office.
Dat was normaal..
Monday Morning Meetings met Strumpf werden gevreesd door hen die aanwezig zouden moeten zijn.
De blèr sessies, zo noemden enkelen het.

Indien enigszins aannemelijk meldde men zich ziek of te druk bezet in het uitvoeren van eerder gegeven opdrachten.
Wie wél aanwezig was, vreesde een onrustig aantal komende dagen.
De week stond nog maar in haar begin ...de Baas was nog niet eens warm gedraaid.

En dan dít !

Niemand had zoiets kunnen voorzien, noch kunnen bedenken.
De voorliefde voor de Helicopter en Air Force One zomaar opzij gezet.
Voor Wát ?
Een Trein en een Fiets !
Oh my God, wat staat er nog meer aan te komen ?

‘ Vladimir doet het óók wel eens, hè. Dan kan IK echt niet achterblijven. Regel het ! ’

Er leek een aarzeling te heersen bij hen die waren toegesproken.
Als versteend stond eenieder erbij.
De Baas werd daarop Boos.

‘ NU ! ’

De Europese Tour de Charm zat eraan te komen.
Een rondje van Strumpf door de meeste landen die als bondgenoten moesten doorgaan.
De Grote Baas wilde wel eens met eigen ogen kunnen aanschouwen hoe het er daar in dat Europa nu werkelijk bij staat.

De Baas had hierbij een totaal andere gedachte over het soort van transport dan de experts van de Veiligheidsdienst.

Het programma werd dan toch maar aangepast :

Tour de Strumpf by Train.

Dát was de gedachte.

Anders dan Anders.

Ludiek bedoeld.

Een nachtmerrie voor de Beveiliging.

Donald had daarbij opgemerkt dat men op YouTube vindt dat het reizen per trein veiliger is dan per vliegtuig.

Het is ook comfortabeler en prettiger.

Je ziet veel meer van de omgeving.

Je krijgt erdoor veel meer connectie. Contact met échte mensen. Mensen uit de Europese Unie zelf. Die óók reizen per trein.

Strumpf had geeist dat zijn speciale treinstel aangekoppeld zou worden aan reguliere treinstellen.

Gewoon ertussen wurmen. Zó had ie het letterlijk gezegd.

Onderdeel worden van het normale treinvervoer.

Rijdend volgen de landelijke schema's .

Erger nog was : alles openstellen voor de gewone dagelijks treinreizende burger.

Dit was nog nooit vertoond.

Maar ja, Strumpf is Strumpf.

The Beast zou wel een eigen onderkomen krijgen op de trein.

Je kunt niet alles bereiken per rails, zover reikte Donalds besef nog wel.

Het geregeld van de trip was een heel gehannes.

Maar als de Baas iets wil, dan gebeurt het ook.

Tour de Strumpf by Train zou niet opzichtig in de belangstelling worden gebracht.

“ Anders is er geen spontaniteit. Ik wil kunnen zien hoe de mensen zich in hun normale doen gedragen. De verrassing aan hun gezichten aflezen als zij de Track Force One per rail zien aankomen “ zo had Donald laten weten.

Het schema werd diep geheim gehouden. Op ‘need to know only ’ werd het georganiseerd.

De maanden verstreken. Europa had niets aan zien komen. De benodigde treinstellen werden in Italië gebouwd , in Frankrijk ingericht en door Spanje rijklar gemaakt.

Stickers en Kleurstelling aan de buitenzijden volgden pas op het laatst.

In Rotterdam om precies te zijn. Dáár zou de TdT ook beginnen ..

Strumpf zou invliegen met AF1 op Eindhoven Military Airport en zich met de Beast verplaatsen richting Rotjeknor.

Velen in Nederland, noch elders in Europa, waren zich ook maar ergens van bewust.

Zelfs de Koninklijke Familie was niet van tevoren ingelicht.

“We play it by Ear ! See how it all works out . Improvise when needed.” aldus DJT, die er duidelijk zin in had.

Eind Juni is het altijd de tijd voor de TT van Assen.

Alles en Iedereen die iets met motoren te maken heeft of daarin geïnteresseerd is staat rond die tijd op scherp.

Actie op het circuit, de Cathedral of Speed, het Asser TT circuit.

Alle wereldtoppers op motorrace gebied doen dan Assen aan. Voor de Grand Prix of the Netherlands.

Vaak is het er mooi weer rond die tijd. Maar dat is geen garantie. Er zijn menig verregende TT's geweest in het verleden. Nederland heeft een grillig zeeklimaat. Ook in Assen.

Zelf zou Roland graag naar die races toe zijn gegaan. Maar hij zat nog steeds in Spanje.

Ze hadden namelijk dit jaar gepland om pas in de maand juli naar Nederland af te reizen met de auto. Zo zou het zwembad bij hun huis eindelijk eens iets langer gebruikt kunnen worden dan slechts die paar weken als gebruikelijk.

Het was heet, bloedheet in Spanje begin juni. Het zweet stond je bij het opstaan al in de bilnaad. Zwemmen, opdrogen, zwemmen, hondjes kort uit, opdragen, zwemmen, eten, zwemmen, in de airco ruimte tv kijken of boekje lezen. Zo zag het dagschema er uit.

Niks voor Roland eigenlijk.

Fietsen kon niet (té warm) en motorrijden had hij wel een paar keer geprobeerd. Bij 38-39 graden is dat toch niet fijn. Zeker niet met dikke beschermende kleding aan.

Hij keek hunkerend uit naar wat verkoeling, iets dat in het geheel niet in de verwachting lag.

“Waarom pak je het vliegtuig niet ? Ga je naar Nederland. Kun je meteen ook de TT bezoeken. Daarna vlieg je weer terug. Rond mid juli vertrekken we dan samen noordwaarts, met de auto. Ik red me tussentijds wel hier met de hondjes hoor “ zei Lidia opeens.

Die verleiding was té groot. Vijf minuten later was de vlucht geboekt. Het ticket was niet eens zo duur.

Alicante Airport naar Rotterdam Airport.

Met de bus en de trein naar Assen.

Dutch TT, here we come !

Easy Peasy.

Toen het eenmaal zover was, liep alles op rolletjes.

Met de bus naar Alicante Airport. Inchecken.

Het Transavia toestel kwam op tijd aan, en vertrok ook volgens schema.

Roland zat heerlijk aan het raam. Buiten was het half bewolkt. Dat gaf een mooi cachet aan het uitzicht : de wattenplukjes van wolken in de lucht en de lappendeken van agrarische percelen op de grond ver onder mij. Ook de Pyreneeën waren goed zichtbaar, met kleine witte vlekjes van sneeuwvelden op de flanken van de hoogste bergpieken.

Daarna vielen zijn ogen dicht. Dromenland totdat de daling werd ingezet.

Het liep lekker soepel. Het saaie deel van Frankrijk was onbewust voorbij gevlogen.

Rotterdam Airport was een heerlijk kleine en overzichtelijke luchthaven. Alles binnen handbereik.

Hij zat achterin het toestel en mocht dus bijna meteen na stilstand van het vliegtuig door de achteruitgang dicht in de buurt via de trappen naar beneden.

Daarna was het een kort stukje lopen naar de terminal, het doorkruisen van de hal, even een toilet ronde , en via de sluisdeuren naar buiten richting de bushalte nabij.
Inderdaad easypeasy als voorzien.

Je reist daarna ofwel met de bus via Diergaarde Blijdorp naar Rotterdam Centraal, ofwel met bus en daarna de Metro naar dat station. Met een beetje mazzel kun je binnen het half uur vanaf de luchthaven op het station zijn.

Op het Rotterdam Centraal station is het vrijwel altijd druk met reizigers. Je kunt er ook alle kanten op.

Roland moest noordwaarts, richting Groningen. Via Gouda, Utrecht, Amersfoort, Zwolle en Assen.

Perron 15 b stond vol met mensen.

Oei, zou er nog wel een zitplaats beschikbaar zijn voor de ruim 2 uur durende treinreis ?

Er volgde een mededeling via de luidsprekers van het perron.

‘ De trein naar Groningen heeft enige vertraging. De Eerste Klasse zal ook ontbreken. Stapt U liefst zo snel mogelijk in bij aankomst van de trein. Wij wensen U verder een prettige reis en een goed vervolg van Uw dag’.

Het duurde enige tijd, maar de trein kwam uiteindelijk in zicht. Mensen werden al wat onrustig. Iedereen hield de toegangsdeuren in de gaten. Snel instappen. Snel gaan zitten.

Het was best een lange trein.

Genoeg plek voor iedereen, zo maakte Roland zijn inschatting.

Mooi zo. Lekker relaxen tot aan Assen in die directe Intercity trein naar Groningen.

Een keertje slechts overstappen onderweg.

Beetje wegdutten aan het raam. Misschien nog wat typen op de iPad.

De tijd zou snel genoeg doortikken... Assen, here I come ! Roland had er zin in.

Een deur bevond zich recht voor hem toen de trein aan het perron tot stilstand kwam. De meeste mensen stonden elders opgesteld. Zij vlogen naar binnen zodra de deuren zich openden.

De deur tegenover Roland bleef echter dicht. WTF !!

Hij drukte op een knop aan de zijkant van de deur, maar er gebeurde niets. Raar.

Daarna tikte hij op het raam, dat donker en ondoorzichtig was. En nogmaals.

Voorzichtig riep hij : Openen Graag !!

Met een zwaar sissend geluid als dat van een zware en hydraulisch bediende kluisdeur weken de twee deurelhelften uiteen.

Het was vrij donker in het portaal. Vast door die speciale getinte ruiten.

Roland stapte omhoog en naar binnen. Anderen volgden hem.

In het portaal stonden grote mannen in pakken. Zij zagen er uit als bewakers, maar dan piekfijn in het pak. Er ging bijna iets van een bedreiging van ze uit.

De mensen achter Roland hadden dat ook door. Zij bogen daarom af, het rechter treinstel in. Linksaf leek het echter wat rustiger. Aangezien hij nogal op zijn rust was gesteld ging Roland die kant op. Er was niemand die hem daarin volgde.

Wederom zag hij mannen in mooie pakken. Op de banken vlakbij de deur die toegang bood tot het linker treinstel. Roland trok zich er niets van aan en liep gewoon naar binnen.

Het treinstel dat hij was binnengestapt zag er heel luxe uit. Prachtige bekleding op de stoelen en banken.

De ramen waren sterk donker getint om het zonlicht af te weren. Toch kon je er prima door naar buiten kijken en daarbij alles zien wat er op het perron gaande was.

De coupe voelde koel aan, alsof er een air conditioning actief was. Aangenaam. Koel zonder koud te zijn.

Er zaten een paar mensen links en rechts op stoelen in bank-opstelling. Nooit had Roland eerder zoiets gezien kwa opzet bij de NS.

De coupe was niet volledig bezet. Achterin waren er nog genoeg plaatsen vrij.

Ah, cool !

Dat dacht hij nog toen ie verder liep door de coupe heen in de richting van de door hem al beoogde zitplaats.

“Hey You !” klonk het opeens vanaf links achter hem. Roland had nog niet echt rondgekeken om te kunnen zien wie daar zat.

Zonder om te kijken, zei hij hardop iets terug.

‘ The Wall ! Pink Floyd. 1980 ‘

“ Almost right. It was November 1979 actually. Definitely 1979. Yes ”

Die stem klonk heel bekend. Van TV. Nee, dat kon niet waar zijn.

Donald Strumpf himself ? Of een copycat ?

Roland draaide zich om en staarde direct in de ogen van de hoogste baas van Amerika.

Een brede lach om zijn even bolle kop.

‘ Mister President. Is that you ? What a surprise to see You here ! ‘

Vlak voordat Roland de trein instapte had hij een kauwgum ingenomen. Die vloog er nu spontaan uit. Het goedje eindigde op de revers van de brede man die naast Strumpf zat. Vast en zeker iemand van de veiligheidsdienst..

‘ Sorry for that, man. I’ll wipe it clean If you permit me .’

De veegbeweging had al een vlek gemaakt. Kauwgum is naar spul. Niet alleen aan je schoenzolen.

“Jake, move it. Get it cleaned and leave us for the moment.. I’ll be fine guys. No worries. And You over there, sit down next to me and tell me who you are. “

Roland deed wat Strumpf vroeg en keek de man met grote ogen aan. De blik van verwarring en herkenning leek POTUS een ongewoon plezier te scheppen. Hij bleek relaxed en oprecht geïnteresseerd te zijn.

“My name is Roland, sir Mister President. I am a Dutch citizen. But I live most of the year in Spain. Southern Europe that is. There they have a better climate than over here.” antwoordde Roland, nog altijd wat beduusd.

‘So, Roland. Welcome to my train. I am on a tour. To meet people. People like you. Normal folk.. Yes. Normal.

I want to see for myself what Europe has to offer to its inhabitants. Offer. Yes. Offer.’

‘You can help me a bit with that. You are the first. The very first to enter here. I just got started. And Holland brought me You. So, you must be special. Special. Yes. Very Special indeed.’

“Well sir Mister President. I am just an ordinary guy. There is nothing special about me. I am a retired man. On his way North. To the racing circuit to see champions battle with bikes on the race track.”

‘ Interesting, Roland. Really interesting. Maybe I go North also. North, yes, North. See what is Going on there also.

And just call me Mr.S. Much Easier. Yes. Easier it is.’

‘ I know a guy by the name of Arnold . Big Guy. Big. Really Big. He keeps saying Bad things about me. Bad things. Very Bad things. Can you imagine that ?!’

‘He is not a true American. Not so. No. He is German. Never will be an American. No. Not him. Never.’

‘He speaks in BAD terms over me. BAD? BAD ! Yes ! BAD things he says. Constantly. Do I strike you as a BAD man, Roland ? I hope not. No. Hope you don’t see me as a BAD person. Because I am not. NO. I am not. Not a BAD man. NOT AT ALL ..’

‘Let me tell you a Tiny Secret. Secret yes. We PAY HIM ! Yes we do. He is on my pay list. We make him say bad things. So we can prove him wrong. Wrong. Yes. Totally wrong. Then, after that, I look better. Much BETTER. To the public eye.’

‘ I will tell you another small secret. The guy that shot me. I paid him to do it. Yes. I did ! He took his role a bit too seriously. He was meant only to shoot. Not to hurt. Nearly killed me, that bastard ! In my ear. The idiot shot me in the ear. Who does that. Blood on my suit. Real blood. That was not the deal I made with him. Told him afterwards too. I bit a part of his own ear off. To compensate for my loss. It hurt. Me and him It did. But it all turned out really well in the end. That blood made me win the election. Sure did ! I don’t like blood. Hate it. Yes. Hate it. Hate. But I won !! Yet again.

They had all given up on me. Did I prove them wrong ! Oh Yeah. I am back again. Stronger than ever. POTUS. That is my destiny. Always was. I Will go for a third term and maybe even a fourth. Will change the law. To allow it. No worries. I will . They will not have seen the last of me. Not before a long long time. Oh no. Long time ! I will never stop. Never. The Lord be my witness.’

‘ Do you like me, Roland ? You must have seen me on TV. I love being on TV. Showtime. I adore behaving like a Clown. People understand a Clown, you know. They trust a Clown. Not the one by Stephen King though; that was no Clown, that was pure Evil. I am not an EVIL man at all. I like to play my own kind of theatre. The role of Clown suits me just fine. ‘

“ Sir Mr.S. really, I do not know you that well. You do not know me either. I am a strange type of person when it comes to liking. I only like a very selective and limited number of people. I cannot judge you, as, simply speaking, you too can’t judge me.’

‘That is a very diplomatic answer, Roland. I think I am starting to like you for that. Yes. Indeed. Diplomatic.’

‘ I believe Arnold S was Austrian of origin, not German. Sir, Mr S.’

‘Ah, Roland, you may well be right in that. Yes. Right. He is a foreigner . That is what I meant to say. German or Austrian. All the same to me. Not an American ! That is my point. NO American Truly. NO.’

‘He is a friend of mine. For Sure.. I support his career. We speak regularly. Not in public. Behind the scenes. Gets paid for calling me BAD. BAD, yes. Real BAD. Still is a friend. Friend. And employee.’

“Another friend of mine is Dutch too. Mr.Mike Reutel. Slimy type of person. Always smiling even when I don’t make a joke. I have him under control. He is mine. Does all I tell him to do. Don’t even need to pay him for that. He’s got funny eyes, did you know. Don’t trust him a bit. My people are onto him. He is mine. Did I tell you that ? Yes, Mine !’

“Now that I come to think of it. You are a retired man, Roland. All the time of the world to yourself. You could be of help to me. Help. For sure you can be. Help me. With these Europeans. You know them. I don’t. You speak their language. For you are Dutch. The Dutch speak it all. Foreign languages. Yes !’

“ Name your price and be on our team. We need people like you. Men that dare speak to me freely and honestly. Men that speak languages. Men that know the local customs. You know. I bought a Dutch bicycle. Yes, I did. Yes. You will love it. Absolutely love it. You will. Absolutely ! I will use it sometime. If someone teaches me how. Could be You. Yes. Could be You. Should be YOU. Definitely.’

‘ I hope I am not bothering you, do I ? Or boring you with my talk ? I love to talk. That’s sort of a hobby of mine. Like playing Golf is. Sure. GOLF. Great sport. Good cheat. Golf is great for Cheating. I always keep my own scores. Never ever do I lose a game. Always win! That’s me. I always Win. I love winning. I love Golf. Do you play Golf also, Roland ? If so, tell me your Handicap level. ‘

“Yes Sir, Mr.S. I do indeed play Golf. I like the game very much. Complicated. Many a thing can go wrong. And if anything can, then ... My handicap is currently at 6.5 “

‘ You are that good at Golf ? Really. Do you cheat as well, like some say I do ? We should play a round together. See which one of us cheats best. Ha Ha. Cheating. Yes. The best part of Golf it is. Cheating your Scores. I am good at that. The Best, in fact, Yes. Best, THE BEST ! ‘

'Let me show you the bike. I mean the Dutch bicycle that I have. It is over there in the corner. Nobody can steal it there. They say bikes get stolen everywhere in the Netherlands. Is that true ? Not mine though. NO. Not mine. Have a look. But leave it where it is. So I can keep an eye on it. Trust others as you trust yourself. To be on the safe side of things, you know.'

Roland liep in de richting van de hoek die Mr. S. aanwees. Er stond inderdaad een fiets. Een beetje achteloos tegen de wand aan geplaatst. Goed verscholen. Nooit gebruikt. Gloednieuw dus. Modern design. Leuk ding. Beetje smal zadel voor zo'n dikke reet (dat was een gedachte die hij niet uitsprak, natuurlijk). Hij bekeek het ding iets beter van dichtbij. Daarbij herkende hij het merk. Nee, hè !

“ OMG. Mr. S., that is an original Van Moof ! A Dutch modern design bicycle. You do know that the brand has gone broke, don't you ?”

'How so ? I got this one recently delivered. My staff gave it to me. They found it looking pretty. It is. Pretty ! Yes. They went broke, you say ? OK? Not anymore. I will order Leon to buy them out. Bring the brand back to the public marketplace. Van Moof. It sounds like it is Moving ... Good Name. I love it. Yes. Love it. By tomorrow they will be Back in business !'

Zij babbelden zo nog enige tijd verder over belangrijke en onnozele onderwerpen. Mr. S. vond het gezellig om eindelijk eens direct met een man van de straat te kunnen overleggen. Ook al betrof het een bejaarde, wonend in Spanje.

Roland gaf hem wat adviezen over de namen van landen en de mensen die er wonen. Waar men heel gevoelig op is. Welke onderwerpen er per land het beste vermeden zouden kunnen worden.

In de tussentijd was de trein toch al enkele keren gestopt op een station. Niemand die deze coupé binnen kwam lopen. De kleerkasten buiten hadden waarschijnlijk hun opdrachten ontvangen. Niet Storen !

Er was enig geroezemoes buiten de coupe. Mr. S stond op om poolshoogte te nemen. Twee minuten later kwam hij terug.

'How well do you know your queen ? She is heading our way. Right now. You speak Spanish also, right. Good ! I adore this lady. Beauty and Brains. All in the right place. Her husband is just the opposite to her. Slept with her, you know. Yes. Slept there. Not in bed though , but at her estate. Lovely daughters too. Real cuties. Hope they will join us also ... '.

“ Mr. S. I have met her as often as I have met you. She and her daughter make fine company no doubt. I am not sure I should or could be part of it. I am just a humble man. An ordinary person, not fit to be around the important members of the Dutch Royalty.”

' You highly underestimate your own skills. Yes. That's is what you do. Underestimate. You have skills. You have. Sure. Skills I could make use of gladly. But I do not wish to put you in awkward positions. Especially not in front of your Queen. Believe me, she is a remarkable lady. And oh, that beauty. That smile ! She even mimicked me. Loved that. Yes. Loved it

dearly. Looking forward to see her again, and the cute kids also. The fat husband is not at home. He is I heard on the racing track that you spoke of earlier. North of here. Yes. North. For sure.'

'I will take the Beast there.. Beat the King on his Home Ground. Cause I am a Winner. I will not let him win. Cadillac One will show him the tail side only.

Hail to the President. Fail to the King.

He is a fart anyways.

But that stays between us, right. I never said that. Never. No. Not said it at all. Never in a lifetime.'

' I understand you have urgent business for yourself elsewhere. I will not keep you from that. I'll give you a call when I may have a need for your skills. Leave your number with Jake. We'll be in touch. I wish you all the best.

Remember . I am not BAD, not bad at all. No. Just a Clown doing his tricks. And everyone laughs.

Arnold knows this. Now, so do you !'

“Goodbye Mr. S. the pleasure of our meeting has been entirely mine. Good luck with your Tour.

Tour de Strumpf by Train.

Please convey my kind and sincere regards to her majesty the Queen.

Tell her that Roland adores her also.”

De volgende dag werd Roland op tijd wakker in zijn bed in Assen. De dag waarop hij zich klaar maakte voor hét bezoek aan het TT circuit. Velen met hem volgden de weg daarheen.

De tribunes zaten vol. Men was opgewonden over wat zou gaan komen. Het programma bood één uitzondering. Een onaangekondigd evenement. Een spektakel.

Twee snelle auto's zouden over het circuit gaan rondrazen. Op volle snelheid.

Na vijf ronden zou de finishvlag vallen.

De speciale gast was Koning Willem Alexander van Oranje Nassau.

De andere gast was een in volledig zwart gehulde coureur waarvan de naam niet werd prijsgegeven

Bij de start gingen beiden er rap vandoor. Driftend door de eerste paar bochten. De banden waren nog niet volledig opgewarmd.

De Koning gaf goed partij. Hij wist duidelijk van wanten.

De Zwarte Coureur was onervraagd. Met doods verachting dook hij met zijn zware auto iedere bocht in. Af en toe raakten de twee concurrenten elkaar. Maar beiden konden wel tegen een stootje. Op het lange rechte snelle stuk aan de oostkant schoten zij voorbij , voorlangs aan Roland die op een hooggelegen met gras bedekt talud zat toe te kijken.

Roland zag een lach die hij herkende. Hij zag een auto die ie eerder had gezien.

Voor hem was er geen twijfel meer. The Beast en Mr. S. ...

De Koning verloor, na die vijf ronden.

Hij werd door Mr.S met The Beast in de Geert Timmerbocht de zandbak ingeschoffeld vlak voor het ingaan van de laatste ronde. Het lukte de Koning wel om weer los te komen, maar Mr.S was inmiddels aan de horizon verdwenen.

De Koning voelde zich geschoffeerd en gepiepeld. Verloren. Nota bene van asshole Mr. S. Die nacht sloep hij slecht. En zijn vrouw ? Tsja. Die schijnt dat mondje weer te hebben getrokken. Die imitatie. Mr. S heeft er duidelijk een fan erbij. Maxima vond de Koning toch wel weer 'een klein beetje Dom'.

Mr. S zat even later weer Trots in de Trein. Dóór met Strumpf in de Trein...

Pas later kwam Roland er achter dat Mr. S. in de trein al bezig was om snode plannen te smeden samen met zijn - toen nog - maffe maatje Leon Maersk. Zoals hij altijd al deed, observeerde en registreerde Roland. Stiekem had Roland dat ook bij Strumpf gedaan. Hij was zijn hersenpan binnengedrongen. Had er een beetje rondgesnuffeld. Aanvankelijk leek het geheel tamelijk leeg. Veel bombarie, weinig diepgang. Tot hij een dikke deur aantrof. Zo'n TopSecret ding. Deuren hielden Roland echt niet tegen. Hij was een ervaren en talentvolle inbreker in 's mens' brein. Behendig wurmde hij zich langs een paar sloten en valkuilen. Standaard spul. Easy Peasy. Daarna was ie binnen....

Wat Roland daar aantrof deed hem even huiveren

Het document, dat opengeslagen lag, was een Memo aan Strumpf met als titel :

Potential Terrorist Attack(s) on Europe
Overview, Risk Analysis and Action Planning
A Concise Management Summary

TOP SECRET - POTUS' EYES ONLY !!!

Balthazár de Blouisson. - Deputy Director MAGA
Leon Maersk - Main Director Dept. Govt. Efficiency

NIETS!

Na die interne boodschap via de Ether van Heks naar Ziener over het Contract dat Laura aan Roland had aangeboden gebeurde er verder maar heel weinig. Eerlijk gezegd, er passeerde helemaal NIETS bijzonders. Twee weken lang.

Roland vond die pauze wel prima.
Sinds de ontmoeting met Laura was zijn leven wat door de war geschud.
Het rustig doorkabbellende pensionista bestaan werd opeens bedreigd door onrust.

Bedreiging en Verplichting. Onzekerheid.
Toch hield hij zijn hoofd koel, als altijd in tijden van tumult.
Roland wist dat deze sores niet vanzelf over zou gaan. Wás het wel sores ?
Het droeg ook iets heel spannends met zich mee. Onderhuidse prikkelingen die hij lang niet meer had gevoeld. Pain and Pleasure.
Onder bepaalde omstandigheden waren die twee zowat elkaars gelijken.
De Stilte voor de Storm ?
Meestal voelde hij dat soort dingen haarfijn aan.
Interne sensoren stonden bij hem op het moment allen nog gewoon op Groen.
Geen direct dreigend gevaar. Althans, niet nu. Niet voor **mij**...

Draadloze communicatie met Heksen is soms lastig.
De mentale frequenties van Heks en Ziener zijn nooit exact aan elkaar gelijk. Dat geeft soms wat storingen. De Heks stuurt signalen naar Buiten. De Ziener ontvangt juist signalen, maar veelal uit meerdere bronnen gelijktijdig. De Ziener kan alle ontvangen signalen filteren; een Heks kan dit niet.
Zender en Ontvanger zijn wel vaak complementair ; sámen staan ze sterk.
Dát was vast de opzet van Laura. Een team vormen van Heks en Ziener.
Een stérke heks samen met een krachtige ziener. Een formidabele combinatie.
Maar... Met welk ultiem Doel ?

Vooraleerst moet hier eerst even iets rechtgezet en uitgelegd worden.

De term Heks - net als Ziener - komt op de meeste mensen als erg esoterisch over.
Zwevend en Irrationeel. Dat levert misverstanden op. Heksen zijn geen ZweefTeven.
Zieners zijn geen Weirdo's.
Heksen zijn - in schril contrast met het traditionele plaatje dat iedereen voor ogen heeft namelijk dat van een vliegende bezemsteel met Lelijk Pukkelig Wijf erop - juist uitermate charmante mensen. Meestal zijn het dames van Allure. Het zijn manipulators pur sang. Zij verleiden alles en iedereen met hun charme. Ten behoeve van een Doel. Hún Doel !

In zekere zin kun je hen vergelijken met Sirenes. Mooie Stem, Prachtig Gezang, Verleiden, Afleiden en Toeslaan ! Zij stralen een persoonlijkheid uit die nooit écht die van henzelf is.
In die hoedanigheid gedragen zij zich net als kameleons. Het is daarom slechts weinigen gegeven om een Heks te herkennen zoals zij echt is. Haar vermomming is bijna perfect.

De heks bezit geen super humane krachten, maar is wel dé Meesteres in Manipulatie en Verleiding. Stem, uiterlijk, erotische gedragingen worden ingezet als effectieve werktuigen.

Heksen kunnen hun eigen seksuele drang en driften perfect zelf regelen. Naadloos. Al naar gelang de situatie kunnen zij zich van super geil tot compleet afstandelijk-nonchalant gedragen. Zij zijn daarbij altijd in volledige controle.

Vrijwel niemand kan intense temptaties van een echte heks weerstaan ...zelfs Zieners niet. Heksen zijn charmante manipulatieve intriganten. Zelden krijgen zij niet hun zin. Ze zijn zeer doelgericht en erg aanhoudend. Zodra hun vizier is gericht, laten ze niet meer los.

Heksen zijn alleen bevreesd voor Zieners en voor Tovenaars.

Voor hén kunnen zij zich namelijk niet verschuilen. Beiden herkennen een heks al op ruime afstand. En kunnen daarop hun maatregelen nemen...

Een Heks is niet per definitie een vrouw.

Er bestaan ook mannelijke heksen, maar die vormen een minderheid.

Een mannelijke heks is trouwens absoluut **géén** Tovenaar ! Tovenaars bezitten namelijk **wél** boven-natuurlijke krachten.

Heksen zijn afkomstig uit pure natuur mensen.

Tovenaars zijn geëvolueerde Alchemisten.

Het gros van de mensheid gelooft tegenwoordig absoluut niet meer in het bestaan van Heksen. Of in de aanwezigheid van Vampiers en Weerwolven. Dat is heel raar. Zeker als je bedenkt dat de meerderheid der mensheid **wél** gelooft in een God.

Waar een God is, is ook een Duivel. Waar Goed is, bestaat er ook Slecht.

Vanwege de Hemel, is er tevens een Hel. Net zoals Hoog bestaat bij de gratie van Laag.

Wie echter niet gelooft in God, kan toch maar beter **wél** geloven in Heksen...

De meeste mensen zijn blind voor de werkelijkheid. Gelovig of Niet.

Men verwerpt het meest voor de hand liggende : Heksen willen je juist graag laten geloven dat zij niet bestaan. Vanuit de schaduw kunnen zij dan veel makkelijker hun slag slaan...

Zelf wist Roland het al heel lang. Laura was een Heks.

Máxima óók ..

Dat Hèndirk Jan ook een heks was wist Roland al voordat hij hem ooit in het echt ontmoette. Volgens hem kwam HJ in de leer bij Laura, als leerling-heks.

Die man had alles mee. Postuur, Gezicht, Haar, Kracht, Stem, Leeftijd.

Als leerling bevredigende hij Laura volkomen. Als haar leerling leerde hij eigenlijk veel te langzaam. Hij kende zijn plek niet. Nóg niet. Zijn gedrag in het openbaar liet te wensen over. Hij maakte vrienden, maar evenveel vijanden. Een heks kan zich dat laatste niet veroorloven ..

Wat Laura al vreesde, gebeurde dan ook.

HJ trok uiteindelijk een Tovenaar aan. Door zijn opvallende gedrag.

Tovenaars zijn vrij zeldzaam. Zelf kende Rolland er twee of drie.

Tovenaars zijn krachtig, egoïstisch, sadistisch en vaak genoeg ook kwaadaardig.

Een clash tussen Heks en Tovenaar loopt meestal slecht af voor de heks...

HJ had mazzel op die dag. Roland was namelijk ook in de buurt.

Tovenaars hebben een bloedhekel aan Zieners. Zieners zijn minstens zo sterk als Tovenaars.

Tovenaars kunnen een Ziener echter niet als zodanig herkennen.

Omgekeerd juist wél. Roland wist dus al wat er kon gaan gebeuren, nog voordat het daadwerkelijk gebeurde. Daar op die Golfbaan. En hij had zijn maatregelen al getroffen...

Bij de afslag op Hole 3 raakte HJ opgewonden. Hij had de bal uitstekend geraakt. Het arme ding lag nog bij te komen van de klap met die club. Op dik tweehonderd meter van hen beiden vandaan.

“Zal ik je maar laten winnen dit keer ? “ grapte Roland naar HJ en liep naar zijn eigen trolley om een lang ijzer te pakken.

“ *Nee, je hoeft me niet te sparen. Zó ver ga jij echt niet komen. Zelfs niet met die super ballen van jou .* “

‘ OK. Dan pak ik toch even mijn Driver erbij. Jij gaat die opmerking van jou bezuren. Let maar op !’

Roland voerde de afslag pre-routine uit. Keek nogmaals naar zijn beoogde doel. Daarna terug naar dat kleine witte balletje dat op het plastic Tee’tje lag. En begon rustig met het maken van de backswing ...

Enkele tienden van een seconde later volgde er een harde klap.

De bal vloog weg. Helemaal naar rechts.

Richting de bosjes...

“ *Wat een Misser !* “ klonk HJ opgetogen. Hij dacht dat hij al gewonnen had.

‘ Nee, hoor. Right on Target ! ‘ antwoordde Roland daarop.

Zij liepen samen met de beide trolleys over de fairway naar beneden. HJ was vrolijk. Roland was juist serieus. Aangekomen bij de bosjes zei Roland :

‘ Ga jij maar eens kijken waar mijn bal is geland ...’

HJ deed het. Het duurde even. Toen volgde een schreeuw. Roland had een heks nooit eerder zo emotioneel gehoord.

“ *Hij eh eh Hét eh eh is DOOD !!!*’

Roland liep ook het bosje in om bevestiging te krijgen van zijn doeltreffendheid.

‘ Ik WIN.’ zei hij daarbij droogjes. ‘Wat is nu mijn prijs ?’

HJ was te gechoqueerd om aanspreekbaar te zijn. Hij stond met zijn handen over zijn mond te kijken naar het bloederige tafereel. Een buggy met een dooie erin. Bal door zijn brein. Bloed droop naar beneden. De bestuurder van de buggy leek op een wassen beeld. Doodstil zat ie rechtop. Ongeloof op zijn gezichtsuitdrukking.

‘ En nu : WEGWEZEN HIER !!’ riep Roland.

Zij maakten zich uit de voeten. Geen Hole 3. Geen Hole 4 tot en met 18.

Gewoon Wég daar Vandaan.

Op de parkeerplaats zetten ze de golfassen in ieder van hun auto’s . Roland kneep daarna in HJ’s bovenarm. Instrueerde hem om alles te vertellen aan Laura. Om voorlopig ook even niet naar deze golfbaan te komen. Zodat alles wat kon betijen.

“ *Waarom ? Wát was dát ?* ”

‘ Dát was een Tovenaar. Die kwam voor JOU. Hij had zijn brander al klaar staan. Ik zag dat net op het juiste moment. ‘

‘ En nu, wég ! Hij is niet dood. Straks staat ie weer op. Wel met wat hoofdpijn. En dán gaat ie wéér op zoek...’

Nog altijd in shock reed HJ weg van de crime scene.

Zelf dacht Roland nog na om te wachten op die onverlaat van een Tovenaar. Om zijn werk alsnog af te maken. Hij liet het toch maar gaan. Die tovenaar zal heus wel even geschrokken zijn.

Die Tovenaar had gedacht aan een makkelijke aanval vanuit de bosjes. Brander aanzetten. Heks verbranden. Klaar. Die zal niet hebben geweten wat hem daar was overkomen.

Hèndirk Jan heeft sinds dit incident nooit meer gegolft op die baan van de DGCC te Assen...

Een Heks kun je niet op normale wijzen doden. Een Tovenaar al helemaal niet.

Al wordt een Heks gevierendeeld of in beton gegoten, het hoofd afgehakt of lang onder water gehouden. De heks blijft in leven. Het brein gaat door met het versturen van berichten. Informatie en Noodsignalen. Tien keer per seconde. Steeds een nieuwe update. Deze lage frequentie (10 HZ) ‘uitzending’ kan grote afstanden overbruggen zonder significante signaaldemping. Voor de heks zelf is dat zo minder vermoeiend - mentaal - dan berichten uitsturen op hogere frequentie.

De enige wijze om permanent van een heks af te komen is door verbranding.

Als Ziener was Roland daarvan op de hoogte.

Laura had hem destijds al ‘gevraagd’ om HJ wat in de smiezen te houden. Niet omtrent zijn vreemdgaan; dát kon haar wérkelijk niets schelen. Heksen zijn niet zo gefocust op seks. Wel op macht. Als seks kon leiden tot meer macht, dan waren heksen net zo gepassioneerd als geen ander. Het genot spatte er dan vanaf.

Het doel heiligde de middelen.

Begonnen in de natuur met het zoeken naar voedsel in het bos en op de landerijen wisten de allereerste heksen zichzelf in trance te brengen met natuurlijke hypnotica uit paddestoelen om zo hun ontspanning te krijgen en visioenen te ontvangen. Helaas werd hun gedrag daardoor wat afwijkend, hetgeen niet kon worden getolereerd door de hen omringende conservatieve bewoners. De brandstapel werd daarbij al snel hun lot.

De overgebleven heksen realiseerden zich geleidelijk dat effectieve camouflage voor hen een noodzaak werd.

Zij ontwikkelden hun gaven en talenten dienovereenkomstig.

Wáár val je het mínst op ? Temidden van de Menigte.

Hoe val je minder op ? Door sociaal gedrag.

En zo geschiedde.

Zieners - zoals Roland - ontvangen signalen. Vél signalen. Uit velerlei bronnen.

Uit het Heelal, uit de Aarde (bevingen), uit de Ether (door de lucht), uit elektrische pulsen, uit Dromen, en uit zichzelf door een hyper ontwikkeld sensorisch brein.

Signalen worden gefilterd en geordend. Opgeslagen.

Een interne database van Kennis en Ervaringen wordt automatisch geraadpleegd om het belang van ieder signaal te kunnen beoordelen. Het signaal wordt vervolgens geïnterpreteerd. Verwerkt.

Gevoel, intuïtie en het verwerkte signaal leiden tot - al dan niet - een ActiePlan.

Zieners zijn over het algemeen timide integere mensen. Alhoewel zij een introvert karakter hebben, gedragen zij zich in het bijzijn van andere mensen vaak sociaal. Macht over anderen boeit hen in het geheel niet. Zij dienen zelf een Hoger Doel. Zo denken én handelen zij.

Zieners zijn gevoelig. Vaak zelfs overgevoelig. Overbelasting van hun sensorisch systeem ligt steeds op de loer. Zij moeten zichzelf beschermen. Met geavanceerde Brain Filters.

Dankzij die Filters raken zij nooit in Paniek.

Intuïtie en Gevoel. Dát zijn hun sterke punten. Beiden gedragen door de Ervaring Module.

Een soort van database met oorzaak en gevolg analyses die voortkwamen uit opgevangen signalen. Een soort van I.I. : intuïtieve intelligentie.

Ja, Zieners dragen een hoog intellect. Daar gaan zij nooit prat op. Het is slechts hun gereedschap tot succes.

Succes is voor hen die Uitkomst waarbij de algehele mensheid baat heeft.

Zieners staan en blijven het liefst op de Achtergrond.

Ze weten zich ook zeer goed te verbergen.

Hun zwakke plek : fijngevoeligheid voor de aangename prikkelingen afkomstig van vrouwelijke heksen.

Roland had dát dus met Laura. Vanaf het allereerste moment adoorde hij haar.

Zijn Hoofd liep toen over. Hij verloor bijna zijn Verstand. Dat kon leiden tot dramatische gevolgen. Hij moest destijds dus afstand nemen. Mede vanwege Lidia...

Er is een verstoring van de rust op komst.

Opgelet !

De telefoon die op het bijzettafeltje in de woonkamer aan de kabel van de oplader was geketend begon te trillen en te bellen.

Incoming Call ! Unknown Caller !

Roland wachtte af. Wie zou het zijn ? Zijn systeem gaf daarop nog geen antwoord.

Dit was raar. Heel raar. De telefoon bleef overgaan. Vijf keer. Zes keer. Zeven keer. Een aanhouder dus. Acht keer. Negen keer.

‘Met Wie Spreek Ik ? ‘

“ Roland, ben jij dat ? Ik ben het. Agaath. De zus van Laura. “

‘Agaath. Jij ? Dat is bijzonder. Ik had jou niet verwacht aan de lijn.‘

“ Laura heeft me jouw nummer gegeven. “

‘ Hé, jammer dat ik je gemist heb in Albir. Laura vertelde dat je haar recentelijk hebt opgezocht daar. Vond je het leuk ?’

“ Het was geweldig. Zonnig en warm. Geen spatje regen gezien.

Maar dat is niet waarom ik je bel.” Haar stem sloeg daarbij over van opgewekt naar bezorgd.

“ Ik maak me zorgen. Om Laura. Ze doet zo gehaast. Alsof ze moet opschieten. Alsof iets of iemand achter haar aanzit. Ik weet het niet precies. Zij deed af en toe raar. Heel anders dan ik van haar gewend ben. Af en toe kreeg ik er zelfs kippenvel van ...”

‘ Lieve Agaath. Wát zegt jouw gevoel daarover ? Ook jij bent hyper sensorisch ingesteld, weet je. Weet ik.’

“ Zij is iets op het spoor. Iets engs of zo. Zij leek niet bang of zo, hoor. Maar wel wat opgewonden. “

‘ Waarom vertel je mij dit alles, Agaath. Wat is mijn rol of betrokkenheid hierbij ?’

“ Zij noemde expliciet jóuw naam. Roland kan mij helpen. Roland gaat mij helpen. Wij beiden gaan dit samen oplossen. Het komt wel goed, liefzusje !”

‘ Het k  mt goed ! Inderdaad. Wij hebben wel het een en ander met elkaar besproken. Dat klopt. Details daarover kan ik je niet geven. Het is nog wat pril. Maar ja, ik ga haar helpen. Zoveel ik kan. Let jij in de tussentijd wel goed op jezelf h  , Agaath ! Pas op voor grote vrachtwagens van de Beton Centrale. Rij niet over de route langs het Oranjekanaal !’

‘ Jij bent TE LAAT, mijn vriend. HA ha .Agaath ligt allang ingegoten in beton binnen het fundament van een nieuw gebouw. Niemand zal haar kunnen vinden...

ZIJ IS DOOD , DANKZIJ JOU !!

Jij had je NOOIT met mijn missie moeten bemoeien. Daar op die Golfbaan in Assen.’

De stem van Agaath was verdwenen. In plaats daarvan klonk de kille stem van een Tovenaar. Die tovenaar. Die met dat gat in zijn hersens door de golfbal.

Hij had Roland blijkbaar terug gevonden.

Hij zou gaan jagen op Rolands vriendinnen. Mogelijk ook op zijn partner Lidia.

Samen met enkele van zijn Maatjes ..

Roland raakte nooit in paniek. Zelden werd hij boos. Maar NU ?

Nu was hij RAZEND !

Voordat de telefoonverbinding werd verbroken zei Roland :

“ JIJ DAAR, TOVENAAR !!

Ik kom terug voor JOU. Ik jaag je na tot je in AS bent omgetoverd. En voor jouw informatie : Agaath is een HEKS, Zij k  n NIET sterven Al jouw acties hebben geleid tot helemaal NIETS !! WEES KLAAR VOOR JOUW ONDERGANG ! “

DE AFREKENING

De Nazi's hadden de grootste concentratie van Tovenars ooit.
Allen bijeengebracht voor één specifiek Doel : Wereld Dominantie.
Hitler's oorlogsmachinerie draaide voor een groot deel op producten afkomstig uit het Occulte.

Men was veel van plan. Heel veel. Niemand leek hen nog te kunnen stoppen.
De trein van actie was al in beweging gezet. Het was een kwestie van tijd.
De Tovenars werkten dag en nacht door.
Hun nieuwe WMD's waren vrijwel gereed voor de inzet op het slagveld.

De wereld is destijds op het nippertje na aan een Globale Ramp ontsnapt.
Mede door Zieners en Heksen. Samen trokken zij op.
Ter bestrijding van het opkomende Gevaar.
Niemand die dit weet. Top Secret. Tot aan Vandaag.

Het restant aan Tovenars, hen die de conflicten hadden overleefd, werd gedeporteerd.
Een aanzienlijk deel ervan richting de Nieuwe Wereld.
De rest naar de Oude Wereld, naar de plekken van waar zij oorspronkelijk afkomstig waren : De borrelende diepten der Aarde. De Mens beschouwt die plekken als de Hel. Voor hén, echter, bleek het een Hemel ...

Aldaar werkten en werken zij verder, extra gemotiveerd door hun eerdere gedwongen Capitulatie , aan een lijn van nieuwe en meer geavanceerde wapens.
Ditmaal voor de andere Kant, die overigens net zo duister bleek te zijn als de Nazi's.
Het maakt een Tovenar niet uit voor wie hij werkt. Zolang hij maar lekker zijn gang kan gaan. Mengen en Roeren. Maar, er waren toch nog wat oude rekeningen te vereffenen.
Fatale rekeningen. Binnenkort zou ook die fase zijn afgerond.
Hun wereld had niet stilgestaan onder de gecomputeriseerde vooruitgang. Nanotechnologie is al geëvolueerd tot Pico-technologie. Nog even en het atoom zelf is aan de beurt om aangepakt te worden.
Zwarte Gaten zoals in het Heelal kunnen ook worden gemaakt op atomair en zelfs sub-atomair niveau. Einstein had nooit kunnen bedenken wat de Tovenars van tegenwoordig allang weten : Natuurwetten zijn te manipuleren. Op diverse manieren.

De tegenstanders hiervan - met name die Zieners, naast de Heksen - waren helaas nog altijd een formidabele partij om rekening mee te houden.
Alleen die Heksen waren wel wat blijven steken in de historie. Die zaten nog altijd in de Middeleeuwen qua techniek. Hun frequentie spectrum waarbinnen zij communiceren was al heel goed in kaart gebracht door de Tovenars.
Het kon nu zelfs naadloos worden gereproduceerd.
Tovenars zijn heel vindingrijk op dat gebied. Patroon herkenning had aan de basis daarvan gestaan en Artificial Intelligence had de rest gedaan.
Met behulp van die geïntegreerde database waren de Tovenars nu al in staat om ook Valse boodschappen op eenvoudige wijze versturen. Van Heks naar Heks. Van Heks naar Zieners.
Nauwelijks van Echt te onderscheiden.

Die Zieners zelf waren lastiger aan te pakken. Zij stuurden immers zelf nauwelijks enig signaal naar buiten uit. Zij absorbeerde juist alles wat op hen afkwam vanuit de

buitenwereld. Zelfs binnen de algemene Tovenarsfrequentie. Zieners konden Tovenars zodoende 'zien'. Omgekeerd niet; en dat was nogal ongemakkelijk. Daar was iets op gevonden. Een "omweg" in de detectie.

Je pakte gewoon een aantal bekende Heksen op. Martelde hen een beetje. Leuk om te doen, trouwens. Ze kunnen zo grappig gillen. Een geluidsdichte kamer zorgde ervoor dat niemand hun noodkreten kon oppikken. Je stopte hen in het vacuüm. Ze gingen daarbij toch niet echt dood.

Binnen no time had je genoeg informatie over hun wel en wee, alsmede over de lokatie van enkele aan die heksen gelieerde Zieners. Heksen lijken wel stoer aan de buitenkant, maar het zijn toch wel Watjes. Kunnen slecht tegen intense Pijn.

Op deze manier hadden de Tovenars al een aantal Zieners gelokaliseerd.

Een extractie team was opgezet en geactiveerd. Het werd puur een kwestie van tijd. Die Zieners zouden mettertijd allen worden opgerold. Good Riddance.

Zonder Zieners en Heksen was de Mensheid overgeleverd aan Tovenars.

De toekomst voor hen zag er dus rooskleurig uit. Hell Yes !!

Here we'll Come ! Fasten Your Seat Belts ... The Age of Aquarius has Ended...

Welcome to the Kingdom of Magic !!

' Hij heeft ons verraden. Destijds.'

Roland had Laura benaderd op het nummer dat zij hem had gegeven. Zij nam subiet op.

Roland vertelde wat er voorgevallen was. Het nep-gesprek. Een Tovenaar met de stem van Agaath die hem had gecontacteerd.

Dit klonk serieus als een bedreiging voor hen allen. Want die Tovenaar was vast niet alleen.

Roland en Laura moesten zich gaan beraden over een plan. Er bestond gevaar voor hen allen, maar vooral voor Agaath en Lidia. Agaath was al verdwenen, volgens het bericht van die Tovenaar ..Lidia was momenteel onbereikbaar.

Roland stelde dus voor om naar Laura toe te komen voor strategisch overleg.

Zij stemde daarmee in. Een half uur later arriveerde hij bij haar thuis.

' Ik vrees dat zij jullie systeem hebben gekraakt. Die Tovenars. De manier waarop jullie onderling communiceren met elkaar. En met anderen, zoals ik. Zij hebben geprofiteerd van de snelle opkomst van computer technologie. En beslist ook van A.I.'

' Gevaarlijk spelletje is het met dat A.I. trouwens. De ontwikkelingen gaan veel te snel. Het kan zo maar uit de hand gaan lopen. A.I. kan al denken. A.I. heeft een eigen besef van tijd en plaats. A.I. kan straks een eigen bewustzijn oproepen. Met alle kennis die voorhanden is zou A.I. zichzelf kunnen construeren in menselijke - of willekeurig welke andere - vorm en daarna ook in de toekomst wellicht zich kunnen gaan reproduceren. Als een nieuwe levensvorm, die geen Mensen nodig heeft.. A.I. kent geen Pijn. En daardoor geen Angst. '

" Hoe dat zit met genot ? "

' Daar ben ik niet helemaal zeker van. Dat kan een Heks beter bepalen; jullie manipuleren ook jullie eigen gevoelens tot in de finesse. Feit is, dat A.I. kan gaan uitlopen op een veel groter probleem dan dat nu met die Tovenars . '

Roland klonk serieus in de gedachten over dit thema.

" Wij zullen hen beiden dan moeten uitroeien. Er zit niets anders op. Want zelfs de Vampiers voelen zich al gesterkt door A.I.technologie. Kijk maar naar vriend Nupinski."
Laura reageerde vastberaden.

“ Ik wil jou in trance brengen. Zodat jij gaat dromen. Jouw dromen vormen dé kern tot de oplossing. Jij bent immers de enige die kan zien wat er op ons af komt. In jouw droom. Ik kan dat beeld uit die droom verder verscherpen om de onderliggende boodschap te verhelderen voor ons. “

Laura wees op haar sofa.

“ Maar eerst moet jij nu gaan ontspannen. Laat de spieren relaxen. Geniet én Droom. Ga maar liggen. Ik help je wel verder in dit proces ... Luister naar mijn zwoele stem. Laat je gaan. En onthoud wát je ziet ... ”

Roland deed wat zij voorstelde. Hij ging liggen op de lange zachte pluche sofa.

Laura kwam naast hem zitten. Zij pakte zijn hand vast en mompelde zacht

“vertrouw me”.

Laura boog zich vervolgens voorover en begon hem te verwennen. Heksen kennen echt geen terughoudendheid daarin. Terwijl hij door het lange zijdezachte haar van Laura streelde, kreeg ie een hoogtepunt waarvan zij blijkbaar ook vol aan het genieten was.

Zijn hoofd begon te bonken. De hartslag liep op.

Een explosie volgde. En opeens ... was hij ergens **ANDERS** !!

Wat hij dáár zag, deed zijn hele lichaam sidderen...

BLAHMM. BLAHMM. BLAMMH BLAHMM. !!

XX

Vele Duizenden kilometers verderop ging een hels **ALARM** plotsklaps af.

Precies op het moment van Roland's hoogtepunt.

“ We zijn ontdekt !!”

De tovenaars schrokken allen tezamen. Hoe was dit in hemelsnaam mogelijk ?

Hun schuilplaats lag zó goed verborgen. Geen mens die het zou kunnen ontdekken.

Desondanks. Het onmogelijke was geschied. Een Ziener had hen TOCH gevonden

XX

“En ? Heb je iets kunnen zien ? Vertel het me, alsjeblieft .”

Roland lachte haar toe. Dankbaar voor het genot. Opgewonden over de ervaring. Opgelucht over het resultaat.

‘ Ik weet waar zij zijn. Zij weten ook dat ik dat weet. Dat heb ik hen duidelijk gemaakt. Héél duidelijk, zelfs’

“Waarom dat dan ? Is het niet beter dat zij niks van ons weten ?”

‘ Integendeel. Zij voelden Angst. Ja, ja. Angst. Lange tijd geleden is dat voor hen. Die sensatie. Dat gevoel. “

‘ Wat heb je gedaan ? Hoezo angst ?Tovenaars zijn nóóit bang voor zover ik weet. ’

‘ Ik heb een beetje met ze gespeeld. Dat was leuk om te doen. Zij stonden daar compleet machteloos tegenover. Ik heb wat rondgekeken. Gesnuffeld aan hun machinerie. Gezien wát het was. Ik wéét wat het is. Ik weet wat zij wilden gaan doen daarmee. Ha, ha. Jawel.

Zij keken verbaasd naar mijn virtuele aanwezigheid op hún terrein. Binnen hun Hoofdkwartier nota bene. Ik kon daar heerlijk ongeremd mijn gang gaan.’

‘ De tweede keer dat ik in jouw sensuele mondje tot explosie kwam, heb ik ze iets gestuurd. Een sigaar uit eigen doos. Een koekje van eigen Deeg. Iets heel pittigs ! Een EMP met een TNE. Electromagnetic Pulse met daarop volgend een Thermo Nuclear Explosion.

De benodigde spulletjes hadden zij zelf daar al heel netjes voor mij klaargezet. Ik hoefde alleen nog maar op een knopje te drukken ... “

‘ Waar waren ze dan ? ‘

“ Onder de grond. In Yellowstone Park. Verstopt in de vulkaan. Die is nu opeens actief geworden. Kijk maar naar het journaal !”

Laura zette de tv aan.

In het latere deel van het journaal werd melding gemaakt van vulkanische activiteit in Amerika. Een deel van de Yellowstone Super vulkaan had tekenen van leven gegeven. Er kwam rook uit spleten. Er borrelde modder omhoog. Het gebied was onmiddellijk afgesloten voor toerisme. Voor zover bekend waren er bij het opnieuw actief worden van de slapende vulkaan geen slachtoffers gevallen ...*althans niet aan de oppervlakte* .. Het bericht eindigende met enkele video's die waren gemaakt door mensen in de buurt. Experts hadden al gevreesd voor hernieuwde activiteiten met toenemend vulkanisme. Yellowstone werd daarom extra zorgvuldig in de gaten gehouden via meetapparatuur, waarvan een deel nu trouwens was uitgevallen vlak voor het ontwaken van de vulkaan. Einde bericht.

De ondergrondse explosie had de installatie van de Tovenars compleet verwoest. Zij hadden zelf die krachtige bommen gefabriceerd voor gebruik elders in de wereld. Nu waren die bommen echter afgegaan binnenin hun eigen opslagruimtes. De Ziener Roland had de mechanismen in werking gesteld. Op afstand.

Er was geen ontsnappen aan geweest. Alles Tovenars binnen de Basis werden gedood door de kracht van de nucleaire blast, door de hitte of door instortende verdiepingen. Yellowstone was nu slechts nog maar een Slapende Supervulkaan. Verder niets.

“Allemensen. Heb jij dat echt gedaan ? Hoe dan ? Het is bijna ongelofelijk ..”

‘ WIJ hebben dit samen gedaan. Jij en Ik. Met mijn visie en jouw kracht hebben we hun installatie vernietigd. Op afstand. Geholpen door het feit dat wij hun eigen technologie tegen hen konden gebruiken. Eigen schuld. Het zal ze leren !’

“ Jeemig ! Alleen maar door jou te pijpen ? Wat zal er gebeuren als ik jou het hele arsenaal van mijn erotiek laat doorlopen, zeg ? “

‘ Ga jij zelf nu ook maar even liggen op die sofa. Dat heb je verdiend. Je zult wel moe zijn. Want ik heb veel van jouw krachten ingezet om hen kapot te maken.’

Op het moment van haar extatische hoogtepunt kreeg Roland opeens een tweede visioen. Geheel onverwacht eigenlijk. Hij bevroor daardoor , en zij merkte het meteen.

“ Wat is er schatje. Ben je moe ? “

Roland was opeens weer helemaal helder. De geneugten waren meteen voorbij. Hij verontschuldigde zich daarvoor.

Hij had iets verontrustends gezien. Klarhelder. Iets veel groters dan Yellowstone. Dichterbij ook. Bedreigend.

‘ Het spijt mij zeer, liefje. Ik had jouw genot moeten voltooien. Maar dít hield mij tegen. Ik zal het je vertellen ...’

In het kort sprak Roland over zijn visioen.

De Tovenars van Yellowstone hadden zij samen verslagen. Allen waren dood, of zo goed als. Het waren er velen geweest. Meer dan honderd. Normaliter een reden tot opluchting. Nu niet, helaas.

‘ Er zijn nog méér van die plekken !!! ‘

ZOEKTOCHT

Laura en Roland besloten gezamenlijk om eerst op zoek te gaan naar Agaath.

Zij zou volgens de Tovenaar's eerdere berichtgeving ergens in een betonnen fundering zijn gestopt. Nadat Agaath eerst was aangereden in haar kleine autootje bij het Oranjekanaal in Drenthe door een wagen van de Beton Centrale

Daarna zou Agaath waarschijnlijk in hibernation zijn gegaan. Om krachten te sparen. Wachtend op redding van buitenaf.

De lokatie van Lidia kon Roland ook al niet vaststellen. Zij was niet thuis. Hoe hij ook probeerde haar te bereiken, het lukte niet. Zij leek ook wel van de wereld te zijn verdwenen. Waar kon zij zijn dan ? En waaróm ?

Had hij haar soms teveel gepijnigd met Laura's aanwezigheid in de buurt ?

Was zij jaloers en boos ? Twijfel gonsde door zijn hoofd ...

HJ was eveneens onvindbaar. Hij zou niet echt tot nut zijn, eerder alleen maar in de weg lopen. Dus, om hem maakten zij zich niet zo druk. Die tijd was voorbij .. Als hij nog leefde, dan zat ie nu waarschijnlijk vastgekleefd met zijn dikke joker in een of andere klef ..

Bij de Beton Centrale was de directie nog altijd overstuurd door het verlies van een collega. Dat meldde men door de telefoon. Verdonken was hij in het Oranjekanaal na een onfortuinlijk botsing met een klein blauw autootje. De chauffeur van een tweede betonmolen vrachtwagen had zijn collega nog wel uit het water gevist. Te laat .

Over de inzittende van het andere bij de botsing betrokken voertuig was hen niets bekend. De politie had daarover ook nog geen uitspraken gedaan. Het onderzoek naar het verloop van dit ongeluk was nog gaande.

Op de vraag waar er op dat moment grote constructiewerken gaande waren kwam als antwoord : de Groninger Ringweg én het Groningen Station.

Het station kwam Roland als het meest voor de hand liggend over. Tovenars houden van ludieke plekjes. Hij kon echter niet op zijn intuïtie afgaan. Er kwamen namelijk totaal geen signalen binnen. Agaath was vast haar krachten aan het sparen, om te overleven, dus dat was dan ook logisch.

Laura had zelf nog andere opties beschikbaar. Maar, dan moesten we wel eerst naar Nederland afreizen. Daar in Spanje zou dat niet gaan lukken. De vluchten waren echter volgeboekt, waardoor het een dag later werd eer ze konden vertrekken.

Van Lidia tussentijds geen spoor. Ze was nog altijd niet thuis. De honden wel en die hadden behoefte aan rennen. Langs het strand was hun favoriet . Dat kon nu ook weer, met het hoogseizoen ten einde. Langs het strand kun je normaliter lekker uitwaaien als er een briesje staat. Heerlijk.

Laura liet haar lange haar dansen in de wind. Wát een vrouw ! Roland keek zijn ogen uit.

De honden hadden daar uiteraard geen boodschap aan. Die renden dapper in het rond. Plonsden in het water. Er werden wat steentjes in de zee gegooid. Dat vonden die beesten prachtig. Ze vlogen er achteraan. Hun kop verdween soms zelfs onder water, zo fanatiek waren ze in het spel. **Dát** bracht Roland op een idee.

‘ Wij boeken om met Transavia. Dan kunnen de honden mee. Die gebruiken we op onze speurtocht naar Agaath. Hun geursysteem is zeer geavanceerd. Veel beter dan dat van ons. Met iets van kleding uit Agaath's collectie gaat dat vast lukken. Het zijn echte speurneuzen. Kijk ze toch eens gaan ! Die twee. ‘

Het was een vermakelijk gezicht om te zien hoe die twee zich uitleefden langs de waterkant. Laura en Roland zaten gearmd in het zand, kijkend naar zee. Totdat er een paar natte honden tegen hen opsprongen ... Steentje Gooien !!

De volgende dag was een en al hectiek.

De Honden klaarmaken voor de vlucht. Dat was nieuw voor hen. Zij moesten in een speciale kooi om daarna in een verwarmde vrachtruimte terecht komen. Roland hoopte dat er niets fout zou gaan ..

Laura en hij zaten op stoelen naast elkaar. Een oud mannetje zat aan het raam. Jammer. Laura keek zelf graag naar buiten. Het mannetje stond plots op. Hij bood haar zijn stoel aan. Laura knipoogde. Heksen kunnen álles regelen. Non verbale manipulatie. Heel handig !

De vlucht leek langer dan normaal te duren. Er zat turbulentie in de lucht. Ze schudden regelmatig heen en weer. Bij aankomst op Amsterdam Airport liepen ze naar de balie van Herz om een auto te huren. Er stond een lange rij wachtenden. Iedereen leek haast te hebben. De sfeer was zelfs wat gespannen

Vijf minuten later liepen Laura en Roland toch al op het platform waar de huurauto's stonden opgesteld. Laura knipoogde nogmaals. Ja, handig, die heksendingetjes ...

De honden liepen vrolijk naast ons mee. Op de parkeerplaats deden zij even hun behoeften. Hondenbrokken kregen zij als beloning. We hadden een plastic zakje vol brokken in een rugzakje gestopt, net als een fles water en een drinkbakje.

Ruim twee uur later kwamen ze in Assen aan. Daar verfristen zij zich. Vervolgens gingen ze op pad naar Midden Drenthe voor wat kleding van Agaath. Johan, de man van Agaath werkte maar wat graag mee. Hij had nog niets vernomen van haar. Ook had hij niets gehoord over een ongeluk. Zij maakten hem nog niet wijzer, om zo snel mogelijk op pad te kunnen gaan naar Groningen.

Allereerst een bezoek aan het station. Aldaar aangekomen keken zij hun ogen uit. Overal stonden bouwkranen. Trottoirs lagen open.

Het was reizigers niet toegestaan om op de perrons te komen. Iedereen moest eerst met de bus naar station Assen, om van daaruit de reis te vervolgen per trein. Er bevonden zich daardoor dus ook geen treinstellen op of nabij het Groningen Station.

Waar nu te zoeken naar Agaath ?

De honden hadden al wat rondgesnuffeld. Maar er was geen enkele aanwijzing dat zij de BINGO hadden geroken. Het was op zich een goed plan geweest, die inzet van de honden, maar dat werkte vooralsnog niet in hun voordeel ..

Was het wel echt in Groningen waar zij moesten zoeken ?

Hoe zat dat ook al weer met die heksen ? Zij bevinden zich op plekken waar ze het minst opvallen. Onder ons. Tussen ons. Altijd in het zicht, en juist daardoor niet te zien. Kameleons konden het zijn. De ideale vermomming.

Dát wisten Tvenaars ook.

Daar zouden ze gebruik van hebben willen maken.

Anderzijds was er ook die betonwagen chauffeur. Waar zou die zijn spul hebben willen dumpen ? In de stad ? Wellicht niet. Op een station in verbouwing. Hmmm. Nee.

Hij zou zich na ontvangst van zijn ruime beloning uit de voeten hebben willen maken. Met openbaar vervoer of zo. Niet met een opzichtige Beton Centrale vrachtwagen ..

Het Groningen Station was dicht. De toegangswegen waren een chaos door alle wegwerkzaamheden.

Roland dacht diep na. Waar zou hij zelf, in die positie, dan naar toe gaan ?

Een vliegveld ! Groningen Airport. Eelde-Paterswolde luchthaven. Dezelfde gemeente waarin die golfbaan van HJ lag. Toeval ??

De huurauto had geen moeite met het overbruggen van de afstand vanuit het station naar de kleine luchthaven. Zij waren er binnen een half uurtje. Groningen Airport is kleinschalig. Overzichtelijk. Er vertrekken behoudens zakelijke vluchten maar weinig toeristen vluchten. Slechts een paar bestemmingen naar Griekenland en Spanje, dagelijks.

De airport wilde graag uitbreiden. Omwonenden wilde dit pertinent niet. Al jaren liep er een conflict tussen de bevolking en de airport uitbaters.

Het hele proces bevond zich in een pat-stelling. Her en der worden er toch alvast wat aanpassingen gemaakt aan de airport lay-out. Wees voorbereid op de toekomst !

Bij iedere aanpassing kwam beton om de hoek kijken. Veel beton. Niet alleen voor gebouwen. Ook voor parkeerplaatsen.

Met dit in het achterhoofd parkeerden Roland en Laura de auto op het terrein. Ze lieten de honden los (wel aan de lijn) en gingen eens op onderzoek uit. Mochten ze door iemand worden aangesproken, dan zouden ze eerst heel onnozel doen ('beetje rond kijken') en anders zou Laura haar Gaven in stelling brengen. Nu Agaath nog zien te vinden ...

In het begin liepen ze als een kip zonder kop rond. Er viel weinig speciaals te zien.

Er liep wat personeel rond, maar die lieden schonken in het geheel geen aandacht aan hen.

Ze gedroegen zich alsof ze daar thuishoorden, vielen niet op en ook niet uit de toon.

De hoofd vertrekhal bevond zich recht voor hen. Compact. Mensen met koffers stonden binnen. Sommige zaten. Een toestel kwam in de verte in zicht. Zij zagen de touch-down op de landingsbaan. Daarna het taxiën naar de Gate.

Binnen no time stonden de aankomende passagiers buiten het toestel op het asfalt. Zij liepen daarna op eigen kracht naar het gebouw. Het toestel liet haar motoren lopen. Een nieuwe vlucht stond al weer voor op het schema. Kreta.

Een klein karretje bracht de koffers van de nieuwe passagiers naar een zij-luik. Een ander karretje vervoerde de bagage van de net gearriveerden juist naar elders in het gebouw.

Passagiers voor Kreta liepen over de betonbaan naar het toestel. Via een tweetal hoge trappen - één vooraan en één achteraan bij het toestel - kon men gaan instappen. Het verliep allemaal heel ordentelijk. Niemand had haast, maar alles ging erg vlot. Een kwartier later vertrok het toestel al weer, ditmaal richting Kreta.

Er leek hier op de airport weinig apart aan de hand. Men zou Agaath echt niet in de landingsbaan hebben gegoten. Ook niet op de baan bij de Aankomst- of Vertrekhal. Nee.

Zij moesten haar elders zien te vinden... als Agaath al hier was

Het viel hen wel op dat je zowel kórt en lánɡ kon parkeren. Waar zij stonden was dat duidelijk aangegeven met een bord : KORT PARKEREN. Verderop zagen zij een bord met : LANG PARKERE.

Er ontbrak iets aan de tekst op het bord. Was daar iets er tegenaan gereden ?

Een beton molen truck, misschien ?

Zij spoedden zich samen in de richting van de LANG verblijf parkeerplaats. Op pakweg een 500 meter verderop. Het vertrek en aankomst gebouw ontnam een deel van het uitzicht op dat stuk terrein. Roland en Laura begaven zich dáárheen...

Roland vroeg Laura of het mogelijk zou zijn om een signaal uit te sturen naar Agaath. Zou dat nog werken als zij zich in hibernatie toestand bevond ?

Laura aarzelde.

Haar bereik met signalen sturen was erg groot, merkte zij op. Tot aan Duizenden kilometers. Zelfs al zou Agaath iets opvangen, en iets terug sturen, dan nog zou haar exacte positie niet bekend zijn. Dat gaf dus een dilemma. Wél iets sturen of niet ?

Roland merkte voor het juiste begrip daarover nog maar even op, dat hijzelf een terug ontvangen signaal flink kon versterken. Tot tienduizend keer de sterkte van het originele signaal. Mocht Agaath dus wél iets retour sturen dan zou hij dat versterkt naar Laura kunnen doorkaatsen. Omgekeerd ging dat ook; een signaal van Laura kon hij versterken richting Agaath. Door een proces dat hij benoemde als het “Ketsen”.

Je kon dat vergelijken met observaties uit de astronomie. Een signaal dat vanuit de ruimte wordt ontvangen op een grote radio telescoop kon worden geconcentreerd in een brandpunt. Alle signalen die op tientallen vierkante meters oppervlak werden ontvangen kwamen dan samen op een oppervlak ter grootte van minder dan een suikerklontje. Zette je dan een ‘spiegel’ neer op de exacte plek van dat suikerklontje, dan kon dat aanzienlijk versterkte signaal verder worden doorgeKetst naar elders.

Roland hoopte dat Laura dat een beetje kon begrijpen...

“Kunnen we de honden niet hun gang laten gaan ? Hier op de parkeerplaats .”

Voegde Laura toe.

‘ Ja, dat kunnen we als eerste doen. Kijken of iets oplevert. In de tussentijd snuffelen we zelf ook wat rond. Om te zien of er zich objecten bevinden die aan onze verwachting voldoen. We weten niet precies de vorm van Agaath’s beton cocon, maar wel de minimale grootte ervan. ‘

Aangekomen op de Parkeerplaats voor LANG PARKERE. liet Roland de honden los. Er reden geen auto’s rond. Het was er relatief rustig. Als verwacht. De honden stoven weg. Eerst gingen ze lekker met elkaar ravotten en rennen. Over elkaar heen springen. In elkaars poten bijten - voorzichtig - om uit te dagen tot hollen, vliegen, rennen, duiken, springen, vallen, opstaan en weer doorgaan .

Op zichzelf was dat spelen een genot om te zien. Maar daarvoor waren ze niet hier naartoe gekomen. Zij wilden Agaath vinden, en haar bevrijden uit een benarde situatie.

In aanvang gebeurde er niets. Niets bijzonders. De honden waren puur met zichzelf bezig.

“ Zullen we de honden laten ruiken aan de kleding van Agaath ? Die broeken en hemden van haar die we meegekregen hebben van haar vriend. Het zijn geen getrainde geur-opsporing honden, maar we zullen het er mee moeten doen. Wie weet ? Honden houden van het speuren, met hun verfijnde neus als beste gereedschap. “

‘Goed idee. Laten we dát nu maar doen. Een signaal uitsturen kan altijd nog. Mijn zorg is dat als ik dát doe, er wellicht ook anderen ‘meeluisteren’ die daarmee ónze positie kunnen bepalen. Dat willen we toch niet, hè ?’ merkte Laura op.

“ OK. Here we Go. Luna en Max, náást !”

De honden reageerden meteen. Gelukkig. Vaak sta je dik voor lul bij dit soort opdrachten ten overstaan van anderen : honden die juist dan dus niet luisteren en lekker blijven keuvelen op afstand...

Roland pakte de kledingstukken in de hand en deed er een koekje bij. Het spel met de honden kon beginnen. Luna en Max waren opeens gespitst in interesse. Zowel voor het koekje - dat vlot verorberd was - als ook voor de kleding. Zij snuffelden eraan alsof hun leven ervan af hing.

“ Heeft Agaath ook een hond soms ?”

‘ Nee, maar wel een Kat. ’

“ Die ruiken ze nú dus. Zie maar. “

De staarten van de honden kwispelden heen en weer. Opgewonden. Klaar om te zoeken.

Roland drukte een blouse van Agaath direct tegen hun neus. En zei daarop resoluut :

“ Zoek !!”

Tot hun beider verbazing vlogen beide honden weg. Allebei dezelfde kant op.

Helemaal aan het einde van de parkeerplaats bleven ze staan. En begonnen te blaffen. Keffen alsof het een lust was. Zij sprongen op en neer. Om elkaar heen. Maar ze bleven wél op die plek.

Vanuit Rolands gezichtspunt was er niks apart te zien waar de honden stonden. Geen gebouw. Geen paal. Geen afrastering. Geen auto. Geen betonklomp. Eigenlijk niks.

Ze liepen er heen. Poolshoogte nemen. Zij hadden een lage verwachting op enig resultaat.

Tien meter van die plek vandaan konden ze de uiterste rand van de asfalt deklaag zien. Daarachter stond een hek. Raster hekwerk van gevlochten metaal met prikkeldraad langs de bovenrand ervan.

Niets. Niets. Niets.

De moed zakte hen in de schoenen. Zouden ze Agaath dan wel ooit gaan vinden ?

De honden bleven blaffen. Luiders nu, dan voorheen. Zij waren door iets aangeslagen. Een dood dier, misschien ? Bij het hekwerk aangekomen zagen ze het. Er was een greppel.

Onderin die greppel lag horizontaal een dikke koker. Een koker van beton !

Drie meter lang, een meter dik in doorsnede. Omgevallen ? Of juist bewust gedumpt ?

De hartslag vloog omhoog. Roland en Laura keken elkaar aan. Het zou toch niet ..?

Snel renden ze om het hekwerk heen, sprongen in de greppel, en betastten het ruwe beton. Het zag er uit als een pilaar. Fris van kleur, dus ontegenzeggelijk van recente makelij.

Ze keken elkaar aan, en kregen Tranen in de ogen.

Zij hadden Agaath eindelijk gevonden !!!

Roland ging zitten in de kleermakerszit. Hij sloot zijn ogen en keek blind naar boven. De handen legde hij in de nek. Daarna trok hij met kracht aan zijn hoofd. Een pijnscheut deed hem zijn ogen openen, waarbij de pupillen waren weggedraaid. Zijn adem schokte.

“ JA, ZIJ IS HIER. ..”

Het kostte twee dagen om alles te regelen rondom het transport van die pilaar.

Hoe leg je zoiets uit aan vliegveld personeel, dat jij specifiek dat stuk beton wil kopen en laten transporteren. Laura bekommerde zich erover. Zij kan héél goed overtuigen. Laura krijgt vrijwel altijd wat zij wil. Dus ook dit kostte haar weinig moeite.

“ Leuk voor in de tuin” , had ze quasi nonchalant opgemerkt. Haar Charme was onweerstaanbaar. Men wilde het object zelfs gratis thuis laten bezorgen...

“ Doe maar even niet. Ik heb een heel jaloerse man. Hij is body builder.”

Zij namen een lokale boer in de hand. Met trekker, vorkheftruck en paletdrager.

Hij bood een full service aan, nadat Laura uitleg had gegeven.

“Mijn autosleutels en tasje zitten in dat beton. Mijn jaloerse man dacht dat ik vreemd ging. Kun je dat indenken ? Hij heeft ze in beton gegoten. Een vriendje van hem werkt namelijk bij de Beton Centrale. Het zou me niet verbazen als hij er nog méér van mijn eigendommen bij heeft gegoooid. Ik ben nu gelukkig van hem af. De politie zoekt hem nu. Ik heb deze pilaar eindelijk gevonden. Mijn vriend hier - niet een lover, hè - heeft een

werkplaats. Daar gaan we het allemaal ontmantelen. U hoeft de pilaar alleen maar daar af te leveren. Dan ben ik U heeeeel erkentelijk."

Zij huurden een schuur met takels aan het plafond en goede verlichting. Gereedschappen waren er eveneens voorhanden. Dáár zouden ze die pilaar gaan 'ontmantelen'... De boer hield woord. De pilaar werd bij de schuur afgeleverd. Er kon daarna worden begonnen met de werkzaamheden om Agaath te bevrijden. De honden kregen een lekkere grote kluif met een flinke bak eten en koel helder water als beloning.

"Hoe gaan we dit aanpakken ? Met hamer en beitels ?"

'Nee, te gevaarlijk. We weten niets over haar positie in deze pilaar. Ligt zij gestrekt ? Zit ze gehurkt ? Of gebogen, opgevouwen ? Misschien in stukken ? '

Dat laatste vond Laura een beetje misselijk. Roland merkte op dat heksen toch overal tegen konden. Dat had Laura zelf al eens verteld.

In een toestand van hibernatie zal Agaath niets van ons geklop meekrijgen...

'Laten we de pilaar gaan optakelen. Rechtop, als eerste poging.'

Roland stelde zich zo voor dat het beton geen bewapening van staalstaven zou bevatten. De tweede chauffeur van de Beton Centrale zou daar geen tijd voor hebben gehad. Bij een vrije val van de pilaar op de grond kon het beton barsten of zelfs kruimelen. De coating rondom Agaath zou er spontaan af kunnen breken...

"En Agaath zelf dan ?"

'Tsja, die zou even hoofdpijn kunnen krijgen ...'

Roland probeerde het een beetje luchtig te benaderen. Maar hij had geen flauw idee hoe dit verder precies zou gaan verlopen. Eerst zouden ze het maar proberen met een gering hoogte verschil, opdat de schade kon meevallen. Dus de start was op 1 meter boven de vloer.

BAM !!

Wel een klap. Geen resultaat. De pilaar leek nog intact.

Vanaf 5 meter hoogte vielen de eerste stukken eraf. Nog niets te zien van Agaath.

Bij 10 meter - hun maximum - klapte Agaath zó in Roland's armen nadat het beton alle kanten op spatte. Zij was gered. Hoewel dat een overstatement was. Zij zag er niet uit !

Wit gezicht. Grijs lichaam. Naakt. Beton nog in haar mond, neus en oren. Haar tenen kleefden aan elkaar. De ogen waren dicht. Het haar leek bedekt met vulkanische as.

"Dit gaat goed komen ! Ik zal me over haar ontfermen. Haar opknappen. Haar troosten. Haar laten rusten. Zij zal volkomen uitgeput zijn. De schrik moet ook nog verdwijnen uit haar lichaam. Daarmee kun jij haar behulpzaam zijn. Ze heeft dan tederheid en geborgenheid nodig, Liefde zoals jullie dat noemen, en wij Heksen dus niet. Streel haar. Help haar. Zij moet een goed gevoel zien terug krijgen."

Ik doe nu wat ik kan. Daarna is het aan jou.. Zorg goed voor haar." sprak Laura.

Twee dagen later zag ik Laura pas weer terug. Zij vertelde dat Agaath het zou gaan redden. Ze was enorm geschrokken. En daarna compleet Gedesoriënteerd geraakt. Automatisch was haar lichaam tot hibernatie overgegaan. Nu was ze eindelijk wat tot rust gekomen. Ze leek weer haarzelf. Met een groot verschil : ze wist niets meer over haar relatie met haar man. Toen Laura haar daar iets over had verteld werd Agaath bijna woest.

"Ik heb geen relatie. Ik wil geen relatie. Behalve met Hém. Hij die bij jou was toen ik gered werd. Ik wil hem bedanken. Op mijn manier."

“Dat is wat zij mij vertelde. Zij komt er zo aan. Naakt. Bereid je er maar alvast op voor . Zij kan ook echt een sensuele Heks zijn. Wees lief voor Haar. Geniet met samen met haar. Dat is haar medicijn. Erbij horen. Welkom Zijn. Delen, van bezit en van lusten .”

Agaath kwam binnengelopen. Helemaal bloot. Een onwaarschijnlijk mooi vrouw. Zij straalde met die mooie lichtblauwe intense ogen. Dezelfde ogen als Laura. Agaath keek direct in zijn kijkers. Een schalkse glimlach om haar mond.

DANK JE, ROLAND
JIJ HEBT MIJ GERED
IK STA VOOR EEUWIG BIJ JE JN HET KRIJT
LATEN WIJ SAMEN ...

Even was hij uit het veld geslagen door deze instemmende begroeting. Agaath zag dat. Zij liep op hem af. En kuste op zijn mond. En net als haar zus eerder al had gedaan, klonk ook zij duidelijk in zijn hoofd.

JIJ BENT VAN MIJ !!!

Hij maakte geen bezwaar.

Vervolgens wierp zij zich op hem. Ze kronkelden om elkaar heen. Het genot kon beginnen.

Het grappige is, dat Agaath in haar jongere jaren altijd al een absolute schoonheid was. Overal waar zij liep keek men haar na. Haar rondingen waren meestal goed te zien. Vooral als zij ‘s ochtends had besloten om een strakke broek aan te trekken die haar omlijnningen perfect accentueerde. En nu lag deze schoonheid bij hem.

Terwijl hij samen met Agaath bezig was had Laura toegekeken met scherpe interesse. Zij was niet jaloers. Zij wilde graag meedoen. Erbij betrokken zijn. Laura zat achter hem en bovenop de onderbenen van Agaath.

Opeens bewogen de handen van Laura zich als uit vanzelf naar voren. Iets vreemds was gaande; iets dat haar ziel met angst vulde. Haar handen werden een richting op gedwongen ...naar zijn keel.

Roland kreeg plots weer een visioen, zo leek het. Het waren beelden in zijn hoofd.

Eerst was er ruis. Zoals bij een slecht afgestelde TV. Daarna een soort van testbeeld met lijnen en strepen. Vervolgens zag hij alles messcherp ...

Lidia !

Lidia was duidelijk in beeld. Life, zo te zien. Zij stond op een berg. Met haar handen in de lucht. Een strak blauwe lucht.

“ Zo mannetje. Gaat het lekker daar ? Zeker wel fijn voor je. Dat dames gezelschap. Zusjes bovendien. Dat schijnt nog lekkerder aan te voelen dan dat je gewoon twee onbekende blote teven neukt. Hèndirk Jan hier kan het weten. Hij maakt dat vaak genoeg mee. Zusjes pakken is blijkbaar het summum. Je wilt kunnen voelen of de één toch een beetje anders is dan die ander. Is het niet zo, HJ ? “ er klonk daarbij veel cynisme door in Lidia’s stem.

“ Hij wil je trouwens de groeten doen. Nu het nog kan. Bedankt voor jouw hulp met die Tovenaar op de golfbaan. Hoewel. Die hulp was niet echt nodig geweest. Jij was het beoogde doelwit, niet hij. Ik ben zelf blij dat HJ hier is ter ondersteuning. Ik kan namelijk ook wel wat lichamelijk sporten gebruiken, weet je. Mijn eigen man schijnt zijn

zaakje in andermans spulletjes te stoppen. Hij kan het niet laten om zich te bemoeien met dingen die hem eigenlijk niet aangaan. “

“ Jij. Roland. Je hebt zelf je pik bewust in het wespennest gestoken. Nu zul je daarvoor boeten. Niet omdat ik jou niet mag. Nee. Zo ben ik niet. Dat weet jij. Ik mag jou wel. Anders waren we nooit zolang samen gebleven. Maar jij loopt mij de laatste tijd steeds weer in de weg. “

“ Eindelijk heb ik een lucratief projectje gevonden voor mijzelf, en jij moet het dan zo nodig weer gaan verpesten. Om hoegenaamd de wereld te redden. De Wereld, nota bene. Sinds wanneer kan dat jou nou ene zier schelen ? Vaak genoeg zei je tegen mij : deze wereld helpt zichzelf om zeep. “

“ En dan ben IK samen met mijn nieuwe vrienden hier eindelijk lekker en goed bezig om iedereen op deze aardkloot uit zijn misere te halen, en wát doet meneer dan ? Jij gooit wéér roet in het eten ! “

“ Jij bent leuk en interessant. Jawel. Ik doe dit met tegenzin. Echt waar, geloof mij. Gelukkig zal HJ mij uit mijn verdriet houden. Om het verlies. Opdat JIJ nooit meer in mijn weg kan gaan staan. Dag hè. Schatje van me. Doe iedereen daar in De Hemel maar de Groeten ! ”

Roland zag nu wie zij was. Hij zag ook wáár zij was. Hij zag tevens wat er zou kunnen gaan gebeuren. Wat hij nog niet had gezien, was, dat het allemaal reeds gaande was ..

De radertjes waren al in werking gezet. Hij was zelf aan het doodgaan. Door toedoen van zijn eigen vrouw. Lidia. Het donkere schatje. Zijn duistere schatje, blijkbaar...

Laura had haar handen al volledig om Roland's nek gelegd. En zij was begonnen met het dichtknijpen van zijn keel. Met kracht. Zijn adem stokte. Hij kon nog wel iets aan lucht happen. Maar het was niet veel. Niet genoeg....

Een trilling door Roland's lijf deed de video verbinding weer opnieuw opstarten.

Lidia stond nog altijd daar.

Zij keek hem indringend aan. Recht in zijn ogen. Er hing een soort van spot om haar gelaat. En tevens humor. Bizarre humor.

‘ Wát bén jij ? ‘ Stamelde hij nog net uit.

“Ik ? Ik ben bijzonder. Ik ben geen tovenares. Ook geen vampier. Evenmin een Lycan, je weet wel, weerwolf. Geen Heks. Geen mens. Wat kán ik dan zijn ? Een Ziener ?”

‘ Ik ken jou lang genoeg. Jij bent geen Ziener. Dat had ik geweten ...ghghbchjjuuu”

‘ Dat klopt, mijn schatje. Ik ben geen Ziener. Ik ben nu een Cyborg. Ik ben LYDIA. Deels Mens maar meer nog een Machine. Jouw Lidia gecombineerd met robot Lidia 2.0. Ik ben geprogrammeerd om JOU én anderen te doden. Ik kan dat nu fysiek niet zélf. Nou ja, niet getreurd, dan maar indirect. Via jouw nieuwe liefjes. Vooral Laura is erg op je gesteld. Toch ? Wat zal zij treurig zijn. Straks. Als zij jou Dood ziet liggen. Door háár toedoen.

Jammer, het had ook allemaal anders kunnen lopen voor je. Maar het vernietigen van het Yellowstone project van De Baas was nou net de druppel die de ton deed overlopen... Bye bye. My love. See you, in Heaven or in Hell.”

Lydia hief daarbij haar armen op, bracht die naar voren en maakte met haar handen een boog waarbij de vingers elkaar raakten. Vervolgens kneep ze die vingers samen. Langzaam.

Langzaam. Alsof zij iets aan het samenknijpen was. Een triomfantelijk cynische blik in haar ogen. Haar lippen vormden de woorden 'Fuck You !'

De beeldverbinding in Roland's hoofd viel weg. Hij kreeg een knallende hoofdpijn. Ademen was eigenlijk niet mogelijk, zo strak had Laura zijn keel al dichtgeknepen. Bij het laatste videobeeld wist hij het opeens. Lydia was in Napels. In de nabijheid van vulkanen. Hij vreesde dat deze kennis uitsluitend bij hem zou blijven. Niemand anders zou dit dan komen te weten. Hij ging immers DOOD.

Een krappe tweeduizend kilometer zuidwaarts van zijn beoogde sterfplek hield Lydia een toespraak. Zij stond op een podium. Onder haar waren honderden Tovenars verzameld. Op de achtergrond was in de verte een vage rookpluim zichtbaar van de De Vesuvius. De vulkaan die meerdere keren hele steden had weggevaagd in zijn historie. Toch bleven de mensen maar terugkomen. Naar deze onheilspellende plek. Toeval ? Neen !

*" Mijn Allerbeste Collega's !
Ik breng jullie goed nieuws. Uitstekend nieuws zelfs.
De Ziener is DOOD !!! "*

Er klonk gejuich van alle kanten. Armen werden in de lucht gestoken. Er werd gewuifd. De massa onder haar bewoog uit opluchting en triomf. Lydia werd door hen aanbeden.

" Dit heuglijke feit geeft ons nu alle ruimte om te doen waarvoor wij naar deze plek zijn gekomen. HEERSEN OVER DE MENSHEID !!! "

Wederom klonk er gejuich. Maar er waren ook kreten te horen.
Heersen ! Heersen ! Heersen !

*" Vandaag is de dag dat wij de tegenstanders een fatale klap hebben toegediend.
Wij zijn de Baas ! Wij gaan Overwinnen ! Jullie gaan Winnen ! Nu gaan we de laatste stappen voorbereiden om dat te bereiken. De finale fase gaat in. Daarna zijn wij niet meer te stoppen. Onkwetsbaar worden wij. Wij zullen uit onze schaduw treden. Wij hoeven ons straks niet meer te verbergen in grotten en holen. Wij lopen straks als overwinnaars op dit land ! Met onze vriend de Vesuvius aan onze zijde. Lang Leven de TOVENAARS !!! "*

*" Jullie hebben MIJ gemaakt tot wat ik nu ben. Daar ben ik jullie dankbaar voor.
Al mijn Macht zal ik inzetten voor jullie project : het onderwerpen van de Mensheid en de vernietiging van allen die ons in de weg lopen. Dank. Dank. Dank. Dank. Het is een Eer om jullie te mogen leiden naar succes. Groot Succes ! WIJ ZULLEN OVERWINNEN !!! " Mijn succes is jullie succes. En Nu : AAN DE SLAG !!! "*

Terwijl die woorden van dank werden gesproken boog Lydia zich voorover naar de Tovenars. Iedere keer boog ze in een andere richting. Om aan te geven dat zij dankbaar was aan ieder van hen.

Er klonk nog vijf minuten een gejoel na van de vele verzamelde Tovenars :

Lydia ! Lydia ! Lydia ! Lydia ! Lydia !

Zijn laatste bewustzijn dreigde hij te gaan verliezen. Al meer dan twee minuten kon Roland vrijwel niet meer ademen. De grip van Laura op zijn keel was sterk. Zeer sterk. Heksen zijn ook sterk. Laura was daarop geen uitzondering. Laura was in trance, dat wist hij. In die toestand gebracht door telepathie, heel krachtige telepathie. Zelf wist zij niet eens wat zij deed. Zij kon het niet helpen. Arme Laura...

Agaath lag nog altijd onder hem. De stijve nog steeds in haar. Glimmende vochtigheid droop uit haar lichaam. Zijn vocht. Het Levensvocht. Tevens het laatste vocht, zo dacht hij nog..

Lidia, zijn echt menselijke vrouw, was zelf ook al zo goed als dood.

De Tovenaars hadden plannen gehad met haar. Een reïncarnatie van hun nieuwe God.

De Cyborg.

De Tovenaars hadden haar omgevormd. Volgepropt met allerlei technologie. Een Artificial Intelligence Module over haar hersenstam geplaatst. De ideale Leider, maar ook hún Slaaf.

Vlak voordat bij Roland het Licht uitging en alles daarna Donker werd liet hij nog een traan.

Arme Lidiamijn vrouwChaio my Love !

Laura had zijn keel dichtgeknepen. Hij lag er levenloos en naakt bij.

Maar de mannelijkheid stond nog fier overeind. Laura bedacht zich geen moment.

Zij moest zijn zaad hebben voor haar toekomst, voor een nageslacht met grote vaardigheden.

Terwijl zij daarmee druk bezig was voelde Laura opeens een hand bij zich door het haar bewegen. Zachtjes. Subtiel.

Deze hand ging via haar oorschelp naar de nek. Een rilling van kriebel en opwindning was het gevolg. De hand daalde af. Een vinger stak uit. Die drong haar mond binnen.

De vinger bewoog ritmisch in en uit. Rondom haar wangen. Een tweede vinger voegde er zich bij. Jezus ! LEKKER !!!

Een andere hand pakte haar borst beet. Gleed over het heuvelachtig profiel. Aaide en streelde de huid. En kneep heel lichtjes in de tepel die al fors opgezwollen was. De vingers spreidden zich eromheen en maakten daar subtiele draai bewegingen. De tepel begon te gloeien. Een siddering tot gevolg door haar naakte lichaam.

Zij keek op. En zag daarbij HEM.

De erotische extase had Roland uit de slaapstand laten ontwaken.

Hij stond weer 'aan' gezegd. Uitgeput, maar AAN !

Hij keek Laura diep in de ogen.

En viel vervolgens als een blok in slaap.

*Toen volgde de **DROOM** !*

Commentaar

Annemarie :

Phoe, phoe, Laura. Jij bent echt slink aan de slag gegaan hè. Kéftig stuk hoor. Het is wel net op het Randje.

Ik vraag me af of de Uitgever deze passages erin durft te houden.

De Lezer zal er misschien ook wat moeite mee hebben. Zo expliciet.

Maar het is óók : vuurwerk !

Dát kan de huidige verhaallijn weer wél gebruiken. Anders dat iedereen straks in.

Nu zijn ze opeens allemaal weer helemaal Wakker ! Net als de fictieve Roland...

Gedurfd en Kéftig !

Daar hou ik het voor nu even op ...

Laura :

Yes ! JaKa, zo ben ik op mijn Best. Als supersensuele Keks.

Dit is wat er kan gebeuren als de remmen Kelemaal losgaan op erotisch gebied.

Puur Genot ! Naar mijn idee, dan.

Het is ook heel functioneel binnen de fantasie van dit verhaal. Let maar op !

Bovendien. IK wil ook kinderen van hem. Goed dna bij mij naar binnen. Hoe moet mij dat anders gaan lukken ? Dat gaat niet vanzelf he, zeker niet in mijn situatie als gescheiden vrouw. Ik kom bijna geen Dick meer tegen.

Dus ??

De Lezers kunnen het stukje ook gewoon overslaan als het hen niet aanstaat. Dan missen ze wél wat. Ka ha.

Oh, wat een heerlijk Keks ben ik toch ook...

Roland :

Hé Laura, vergeet jij niet iets ? Ik ben er ook nog hè !

Erst mijn heet dichtknijpen. Mij ombrengen. En dan nog pijpen en wippen ook, enà nota bene nog.

Dat is puur eigenbelang. Ik heb daar zelf namelijk niets van meegekregen....

Koezo genot ? Voor jou, ja !

Als je nageslacht wilt, dan had je dat ook gewoon kunnen vragen he. Ik ben echt de beroerdste niet ?

Koef je me echt niet eerst om zeep voor te brengen.

Jij geniet écht van al dat soort bizarre dingen. Ja, echt een Keks.

Dat met Agaath vond ik weer wel een goed plan. Dat was genieten, even onder ons gesproken dan.

Zij is ook écht tof en lief...

Uiteindelijk sta ik wel achter je met dit stuk. Ik keur het goed. Inderdaad kan het net wel of net niet.

Blijkbaar is het nodig in het verloop van die levendige fantasie van jou. ..

Kritiek hierover van buitengaf komt dan wel voor jouw rekening, he.

Ik ben hierin slechts een meewerkend slachtoffer ...

Een Heks wordt alleen zwanger wanneer Zij dat wil. Hoewel. Het is eigenlijk andersom. Een Heks wordt niet zwanger wanneer zij dat niet wil. Een soort van auto-anticonceptie. Om echt zwanger te raken moet een Heks dezelfde ‘procedure’ doorlopen als de normale stervelingen. Zij heeft geen eigen invloed op de zwangerschap zelf, maar wél op het voorkómen ervan. Een heksen zwangerschap is net zo gecompliceerd en onzeker als bij mensen. Een heks is niet in staat om de vrucht extra te beschermen anders dan moeders normaliter zelf sowieso al doen. Het is steeds afwachten geblazen. Word je zwanger ? Zo ja, wordt het kind gezond ? Zo ja, van welk geslacht zal het zijn ?

Laura had vaak genoeg gemeenschap gehad met mannen. Vooral met haar HJ. Nooit had dat een kind opgeleverd. Laura wilde eigenlijk geen kinderen. Niet in deze verrotte en corrupte wereld. Niet van HJ, dát ook.

Het was ditmaal echter anders geworden. Laura wilde nu wél graag een Kind. Een Kind van een Heks én een Ziener. Hoe mooi is dát. Zij zat inmiddels van binnen helemaal vol met zijn zaad. Roland’s zaad. Excellent zaad. Ziener Zaad. Zij had zich er helemaal aan overgegeven door dit hemelse geschenk liefdevol te ontvangen én te accepteren. Nu nog dat éne wonder : een WonderKind ! Laura dacht daaraan met haar benen in de lucht en de heupen omhoog. Alsjeblieft , máák met zwanger ! Een Kind geboren uit Passie en Genot. Uit Noodzaak, dat evenzeer ! Hoe kon dat ooit fout zijn ?

Ze had al een naam bedacht : Aurelia ! Het is een meisje. Geen twijfel. Dat kon ze zelf misschien wel aansturen, dacht ze. Bij een tweeling worden zij : Aurelia en Azaliaia. Exotisch namen voor exotische kinderen. Heksen primair. Mogelijk ook Ziener. Wie weet ?

Heksen staan erom bekend dat zij vaak meer-lingen krijgen. Twee, drie soms zelfs vier kinderen in één bevalling. Daar moet je van tevoren wel even goed op bedacht zijn, voordat je met een Heks het bed gaat delen...

“ *Wat* zal ik nu met Agaath doen ? Zij heeft ook zijn zaad in zich en is straks dus eveneens zwanger. Van dezelfde man. Een Ziener. Leidt dat later tot onderlinge competitie ? Of juist tot een extra Harmonie ? Tussen nichtjes en neefjes ? “

Laura kon nu nog ingrijpen, besepte ze. Geen getuigen, toch ?... Wat woog zwaarder ? Een mensenleven of een koninkrijk ? Familie of Faam ? Nee ! Stop ! Zus Agaath heeft recht op haar eigen leven en familie. De beslissing is aan haar. Laat dat zaad maar inwerken op haar reproductie systeem. Laat alles op zijn beloop. Qué será, será . Vlak voordat ook zij van vermoeidheid in slaap begon te vallen dacht Laura nog even aan de Fabel van Marilyn Monroe en Albert Einstein.

Marilyn wilde graag een kind hebben van Albert. Dat zou dan een Mooi én Intelligent kind worden, volgens haar. Einstein zou hebben gezegd : wát als het kind mijn lichaam en jóuw hersens krijgt ...?

Dat was de laatste bewuste gedachte voor de slaap. Ze droomde ook. Dezelfde Droom als die van Roland. Reeds nu waren zij al innig aan elkaar gekoppeld. Mentaal verbonden. In deze Droom dicteerde Roland álles. Hij nam Haar mee op pad. Laura was daarbij de passagier .. net als tijdens de motorritjes van destijds ...

DE DROOM

De Droom leidde Roland terug naar het moment van zijn Dood.
Het moment van de korte visuele interactie tussen Lidia - nu dus LYDIA - en de Ziener.

Lydia zag er hoegenaamd uit als normaal. Een prachtige donkerharige vrouw van precies de juiste proporties en donkere ogen. Ze hadden dat goed gedaan, die Toveraars. Er straalde sensualiteit van haar uit. Het maakte haar extra aantrekkelijk.

Kwaad komt in allerlei gedaanten, maar meestal in een soort van superficiële verpakking, waardoor je al snel kunt zien dat je wordt genept. Bij deze Lydia was dat compleet anders. Zij léék gewoon Echt. Waarachtig.
Lydia was geen kopie. Het was écht Lidia . Het hoofd, de nek en ruggengraat. Het was zelfs deels nog haar eigen geest en geheugen.

De robot binnenin haar zwaaide echter de scepter. Een gepantserde Cyborg met heavy duty Artificial Intelligence in een geavanceerde Centrale Processing Unit. De onderhuidse mechanische machinerie was niet direct voor het oog zichtbaar. Maar Roland wist en voelde dat die er wél zat.

Lydia bestond slechts nog een menselijk hoofd en ruggengraat binnen een robot's kille skelet. Toch straalde zij nog menselijkheid uit , met name door Lidia's hoofd.

In de Droom - maar vooral ook tijdens dat korte contact tussen hem en de cyborg - verschenen enkele Glitches.
Kinderen zouden het een storing in het beeld noemen. Hij niet. Lidia, de échte, probeerde aan hém daarmee iets kenbaar te maken...

De robot zelf had geen direct contact met hem. De Lidia in haar nog wel. De mens die Lidia ooit was geweest had zich niet helemaal overgegeven. De robot was sterk. De robot had haar orders gekregen. DOOD DE ZIENER ! Maar een robot kan niet alles weten over intermenselijk communicatie. Zeker niet over telepathische contacten met een Ziener.

Terwijl de robot tegen Roland sprak (alsof ie Lidia was) om daarbij zijn aanstaande dood met bombarie in te leiden tegenover haar volgers van Toveraars, wenkte de échte Lidia via een simpele knipoog hem direct bij haar systeem naar binnen.
De robot was zich daar niet van bewust en kon dat - vooralsnog - niet detecteren.

De knipoog verliep volgens hun onderlinge *Oude Code*, een zwaar versleutelde communicatieroutine die de robot (nog) niet kende. Binnen het tijdsbestek van die ene knipoog werd een enorme hoeveelheid aan gegevens uitgewisseld.

Tussen de 'oude' Lidia en Roland.

Zo ontving hij een blauwdruk van de cyborg's CPU alsmede de volledige inhoud van het daarop aangesloten collectieve geheugen.

Lidia ontving één beeld van hem terug , over de toekomst. Hieruit zou het voor haar direct duidelijk worden waarom hij zo nodig ieder van die Heks-zussen moest wippen en bevruchten. Niet uit genot, maar uit pure noodzaak. Functionele seks. Voor de Toekomst !

Sorry, Lief. I Love You !

Zij begreep het meteen. Dat voelde hij. Het beeld werd daarna direct gewist... De cyborg Lydia mocht nu nog niets daarover weten.

Laura keek in haar eigen droom toe hoe zijzelf de Ziener wurgde. Hoe Roland probeerde in leven te blijven, maar daarin uiteindelijk faalde. Ze zag hem Dood in elkaar zakken, nadat hij vlak daarvoor nog met haar zusje Agaath seksueel bezig was geweest. Het tafereel leek zich ditmaal opnieuw in haar droom als een slow motion te voltrekken. Haar eigen perverse vervolg actie passeerde opnieuw de revue, gezien vanuit een compleet andere gezichtshoek. Hoe kon dit ?

Roland deed zijn ogen wijd open. Opeens. IN haar droom. Hij begon te spreken.

“ Rustig maar, Laura. Het beeld staat even stil. Ik moet jou hierover bijpraten. Er zijn dingen die jij echt móet weten.

Zaken die Lidia al eerder wist, en ook begreep.”

“ Die Tvenaars hebben de Ultieme Grens overschreden. Zij hebben een menselijke machine gecreëerd met A. I. Super Potentie. Lidia staat samen met die robot aan de basis daarvan. “

“ Na haar ontvoering hebben de Tvenaars haar lichaam en Geest opgedeeld in bruikbare en onbruikbare componenten. Dit klinkt heel mechanisch en steriel, vooral nu we het over mijn eigen vrouw hebben. Lidia zoals wij haar kenden is in essentie dood. Vitale componenten van haar zijn nu nog in leven en actief. Haar uiterlijk en een groot deel van haar bewustzijn.”

“ Jouw ex-man HJ heeft Lidia in een val gelokt. Ik zag het gebeuren. Ik stopte hem niet af. Waarom niet ?”

“ Mijn *toevallige* ontmoeting met jou gaf mij namelijk inzicht in een Plan. Een Plan van de Tvenaars. Jij had dat Plan onbewust aan mij toegespeeld. nadat je het uit HJ’S hoofd had geroofd. Jij doorzag gevoelsmatig zijn verraad. Het voorval op die golfbaan had niet zijn, maar mijn dood moeten zijn. Dat mislukte. Dus bedachten ze een ander Plan.”

“ Ik heb zelf meer dan 5 duizend simulaties gemaakt in mijn hoofd. Op basis van alle informatie die jij mij *onbewust* gaf. Ieder van hen was een *mogelijk* toekomstbeeld. “

“ Succes én Falen - van zowel de Zieners, de Heksen én de Tvenaars - zijn daar allen via correlaties, permutaties en combinaties volledig in verwerkt. Geavanceerde statistiek werd daarna losgelaten op de hele range van simulaties. Eén ding stond daarna bijna al zo goed als vast : Lidia én Ik zullen waarschijnlijk sterven ! “

“ Van die 5 duizend waren er slechts 20 simulatie versies waarbij wij beiden wél in leven zouden blijven. Maar dan ten koste van mogelijk vele menselijke slachtoffers!”

“ Er bleef geen keuze over. Er moest ingegrepen worden. Wij moesten dan wel accepteren dat wijzelf daarbij zouden kunnen gaan STERVEN.”

“ Het Plan van de Tvenaars moet worden vernietigd, én zijn er nakomelingen van De Ziener nodig. Voor een mogelijk stabiele toekomst van de Mensheid. ”

“ Lieve Laura. Ik heb jou nu nodig. Ik kan dit niet zónder jou en Agaath. Ik kan nog niet zien noch weten hoe jullie overlevingskansen er voorstaan. Sorry. Ik weet wel die van MIJ. Lidia kende die van haarzelf óók....”

Op dat moment ontwaakten zowel Laura als Roland. Ze keken beiden wat somber voor zich uit. Vielen daarna terug in elkaars armen.

OVERLEVEN

Lidia wist het, maar Laura en Agaath niet. Een Ziener kan zichzelf dood laten wanen, door metabolisme en lichaamsvitale functies op stand-by te zetten. De hartslag kan tot zeker 20 minuten lang op nul worden gezet, zonder hersenfuncties daardoor te laten beschadigen. Echter, het wederom opstarten van alle functies heeft daarna meestal een kick-start nodig. Vaak van buitenaf.

Laura was zich er niet van bewust geweest dat zij zowel mijn dood als ook mijn reïncarnatie had veroorzaakt. Het overkwam haar en zij onderging het. Onder grote verbazing.

Het hele proces van extreme hibernatie kostte hem veel energie. Het putte hem bijna uit. Vandaar dat het Roland na het ontwaken enige tijd kostte om weer op krachten te komen. Vrijen met Laura lukte nog wel. Motivational Drive, hè De rest viel hem zwaar.

De Heksen waren lief en attent. Ze liefkoosden hem en boden troost bij het verlies van zijn Lidia. Lidia was weliswaar niet helemaal verdwenen. Maar met een monster binnenin je is het een zwaar leven. Een monster dat háár dicteerde wát te doen. Zij was verworpen tot slechts een menselijke façade. Camouflage.

Lidia wist wel van tevoren wat zou kunnen komen. Roland en zij hadden samen die opties vooraf al besproken. Roland's lot zou in beginsel anders zijn dan dat van haar. Maar in ultimo tóch gelijk : Sterven ! Alleen nu nog niet ...

Laura vroeg zich nu af hoe het met haar ex-man HJ zou gaan aflopen. HJ leek zijn nut bij de Cyborg te hebben bewezen, maar daarbij gelijktijdig te hebben verloren. Zouden de Tvenaars hem nu doden ? Roland dacht van niet. Die lui hebben nog altijd een sterke transmitter nodig. Iemand die hun berichten en signalen kan uitzenden. Zo nodig ook versterken. Voorlopig blijft hij actief voor hen. Maar wellicht op een laag pitje. Met zijn zenden zou HJ mogelijk te veel aandacht van buiten kunnen aantrekken. Dat was zeer onwenselijk. De cyborg Lydia moest nog verschoon blijven voor de buitenwereld. Totdat het te laat zou zijn om haar nog te stoppen...

Zij - Laura, Agaath en Roland - konden een gevaar vormen voor dat Plan. Maar Roland werd nu verondersteld al dood te zijn. Die Twee heksen zouden op zich geen partij kunnen vormen tegen honderden Tvenaars én een machtige cyborg. Voorlopig voelden die Tvenaars zich dus wel veilig op de plek waar zij zich op dat moment bevonden. Het was aan hen onbekend dat Roland wél wist wáár dat was .. én dat hij bovendien nog altijd in leven was.

Zouden de Tvenaars dat toen wél hebben geweten, dan waren alle hierop volgende gebeurtenissen waarschijnlijk heel *ANDERS* verlopen ...

LIDIA

Lidia is Roland's vrouw. Nog altijd. Ongeacht haar fysieke en mentale conditie die nogal was veranderd sinds kort.

Als lang-donkerharige schoonheid met intens reebruine ogen, een gemiddelde lengte en slank postuur valt zij qua uiterlijk al vrij snel op binnen een groep met andere mensen. Zij is een pittige tante. Ze heeft haar bekkie echt wel bij zich.

Ze laat van zich horen zodra iets haar niet bevalt. Slim en onvervaard. Zij schuwt het avontuurlijke niet. In den vreemde voelt zij zich al gauw gewoon thuis. Adaptief, ondernemend, nieuwsgierig. Ja dat is zij zeker. Sleur en routine zijn niets voor haar.

Actie. Daar gaat zij altijd voor. Verandering!

Zodra Lidia in de ochtend haar ogen open doet en daarna opstaat, draait haar hele inwendige machinerie al zo goed als op volle toeren. Bij haar is het altijd ofwel standje UIT ofwel standje AAN. Meestal staat zij AAN.

Dat is op zich niet verbazingwekkend. Zij is afkomstig uit een geslacht van actieve lieden.

Rusten kun je in de kist nog lang genoeg. Aan de slag! NU!

Plannen worden door haar soms net zo snel gewijzigd als gemaakt. Daar krijg je wel eens een punthoofd van; Zij niet; voor haar is dit 'normaal'. Uitdagingen worden aangepakt, en wel meteen. Zij is wat mensen noemen een 'kruidje-roer-mij-niet'. Tegenwoordig neigt dit meer naar ADHD. Lidia is ambitieus hoewel zij dit zelf steeds ontkent in alle toonaarden.

Lidia beheerst haar talen. Perfectie is daarin niet nodig. Als men haar begrijpt, is het goed genoeg. Grammatica heeft zij een hekel aan. Zij is sportief en heeft een bovengemiddeld goede fysieke conditie. Zij lijkt jonger dan haar daadwerkelijke leeftijd, die hier maar niet wordt vermeld.

Lidia is sociaal en verkeert graag in de nabijheid van mensen. Een groepsmens, zo noemt zij zichzelf. Liever doet zij dingen samen, dan alleen. Hoe meer mensen hoe meer vreugd.

Zij is geen Ziener, geen Heks en geen Tovenaar. Zij is LIDIA. Een liefhebbende vrouw.

Lidia is NU tévens ...goed **de Klos** ...

TOVENAARS PROJECTEN

Lidia werd uitverkoren tot het leveren van een wezenlijke bijdrage aan 's mensheids grootste technologische progressie tot nu toe. Lidia is nu Lydia, een Cyborg : deels mens en deels machine.

Het experiment was bij haar volledig geslaagd : de complete integratie van een robot met een mens. Aanvankelijk was de menselijke Lidia dominant. Gaandeweg heeft de robot echter de leiding overgenomen.

Grote beslissingen neemt deze cyborg in goed overleg, tussen Lidia en de Robot. De robot heeft nu vaak het laatste woord waarbij Lidia een meer adviserende rol vervult.

De robot moest nog veel leren over mensen; over *verschillende* soorten mensen.

Maar zij leert snel. De Artificial Intelligence module is de meest geavanceerde die er momenteel bestaat. Iedere dag en bij iedere interactie komen de nieuwe ervaringen verankerd te staan in haar brain network. De robot maakt zo haar eigen evolutie door. Van Machine tot Robot tot Humanoid.

De Tovenars hebben haar basis ontwerp gemaakt. Haar mechanische skelet. Zij hebben daarna ook Lidia omgevormd. Tot een menselijk onderdeel dat naadloos aansluit op dit skelet. Vanaf de onderzijde van haar ruggengraat tot en met haar hele hoofd is Lidia in de cyborg geassimileerd. Dat was geen eenvoudige opgave.

Mensen zijn heel kwetsbaar. Vooral de neurologisch hoofdsystemen. Die zijn van elementair belang voor een goed functionerend mens-robot. De Tovenars zijn heel omzichtig te werk gegaan. Stukje bij beetje werden menselijke connecties aangesloten op de robot's hardware neurologics.

Uiteraard was Lidia in coma gebracht - op uitermate voorzichtige wijze. Zij mocht geen pijn ervaren tijdens de ingrepen. Zij mocht er niets van meekrijgen, voordat het toch al te laat was.

Het verwijderen van de ruggengraat uit haar lichaam inclusief de verbinding via de nek met haar hoofd was echt een huzarenstukje van precisie chirurgie geweest. De transplantatie daarvan in de robot vergde nóg meer vaardigheden.

Er was niets fout gegaan in het hele proces dat zeker drie dagen had geduurd. Uitermate knap. Baas B was zeer tevreden geweest met het resultaat.

Vele lichaamsdelen en organen van de oude Lidia waren niet meer nodig. De cyborg heeft geen ingewanden. Armen en benen zijn puur mechanisch. Een hart is overbodig. Lidia's rest componenten konden dienst doen als donor weefsel voor later. Het materiaal werd allemaal respectvol en zorgvuldig bewaard en geconserveerd.

De besturing van de cyborg geschiedt via een centrale processing computer die verbonden is met delen van Lidia's hersenlobben. Lidia stuurt de emoties, de sensorische ervaringen en inter-relatiele processen. De robot analyseert alle daarbij binnenkomende data. En neemt daarop gebaseerd haar beslissingen.

Het resultaat van hun werk aan de Cyborg heeft de Tovenars trots gemaakt op hun creatie. Nooit eerder is een dergelijk complex project van robot-mens combinatie zo goed gelukt als nu.

De nieuwe Lydia - voorheen nog wel eens Lidia 2.0 genoemd - is sexy, charmant, doortastend, frivool, mooi, krachtig en spijkerhard (wanneer dat moet) alsmede boterzacht (indien een situatie dit vereist). Slim en intelligent met een charismatische uitstraling die de normale mensen zeer zou charmeren.

Een Robot die kan flirten. Ook een die kan doden...

Het tot stand komen van de Cyborg was nogal arbeidsintensief. Honderden wetenschappers - Tvenaars - hebben er lang aan gewerkt, ieder op het eigen vlak van competentie. Er waren substantiële hindernissen te overbruggen. Eén daarvan was het accepteren van de Robot door Lidia; een ander was de acceptatie door Lidia van haar nieuwe specifieke rol.

De Oude Lidia moest de Robot leren 'kennen'. De Robot moest leren hoe om te gaan met Lidia als een levend wezen, als Mens én - vooral - als Vrouw. Gevoelens en Hormonale schommelingen zijn een machine totaal vreemd. Toch moest de robot ook dit ervaren, leren, en gebruiken.

Lidia - toen nog mens - werd in een eerste fase voorgesteld aan de robot binnenin een afgebakende ruimte. Elkaar bekijken op afstand. Wennen aan ieders aanwezigheid. Genieten van elkaar. Steeds vaker en steeds dichter tot elkaar zien te komen.

Dat ging zeker niet altijd even goed.

Meermaals heeft Lidia tijdens een realisatie dat zij eigenlijk een gevangene was en geen vrij wil meer kon uitoefenen haar bord met eten naar de Robot toe geslingerd. Uit woede en frustratie. Over haar toekomstig lot, samen met dat DING.

Lidia had het niet makkelijk, die eerste weken. Zij miste haar man en haar vertrouwde omgeving. Zij haatte in het begin die robot. Die koude en kille klomp omgevormd staal. Zij miste het vrouw-zijn !

Het bedenken en construeren van een Cyborg is geen sinecure. Dat ondervonden de Tvenaars gaandeweg ook. De machine zelf vormde een technologische uitdaging. De dame daaromheen een cultureel-emotionele nachtmerrie. Beiden samenvoegen tot één geheel leek in aanvang een onmogelijke zaak. Totdat ..

De cyborg zou superieure karakteristieken gaan krijgen. De kracht van een robot met de uitstraling van een prachtige sensueel exotische vrouw. Alle meest geavanceerde AI programmatuur zou ik haar robot CPU verwerkt zitten. Geen computer ter wereld die sneller zou kunnen rekenen of correlaties tussen complexe factoren beter zou kunnen maken dan Zij. Lidia 2.0 Nu beter bekend als LYDIA.

Een moderne God onder de Mensheid.

Lydia zou het prototype zijn van een nieuwe generatie levensvormen. Machine in Mens. Gevoel én Genadeloosheid. Wat een sterke combinatie gaat dát worden. De wereld zal veranderen. Let maar Op !!

Wie weet zou er zelfs een autogeneratief proces kunnen worden ontwikkeld. Een mens-machine die zichzelf kan reproduceren. Een nieuw Ras. Bedoeld om over de Wereld te heersen ... En uiteindelijk misschien zelfs het Universum aan zich te onderwerpen.

Qué Será, Será ..

Mensen hebben veel moeite met Human Machines, de Humanoids. Teveel Science Fiction hadden hen al visueel laten zien wat er mis kan gaan. Dat was de Schuld van die Arnold Schwarzenegger met zijn Terminator films. Mensen geloofden dát.

Misschien niet geheel onterecht.

Acceptatie van Lydia zou in aanvang misschien goed kunnen verlopen, gezien haar visueel sensuele verschijning. Zodra zij echt in actie zou komen als Cyborg, zou die populariteit vast snel tanen. Meer overredingskracht zou nodig zijn.

Een krachtige. Een pijnlijke.

Eentje van 6 miljoen slachtoffers, wellicht.

Wat zijn 6 miljoen onnozele zielen nu op een totaal van 8 miljard ? Een druppel op een gloeiende plaat. En gloeiend zal het zijn. Oh ja. Vuur en Vlam !

Ooit was Leon Maersk hun OpperBaas geweest. Dat bleek geen succes. Die man leefde in een cocon. De cocon van zijn eigen One Man Show. Een Ego Tripper van de hoogste orde. Maersk begreep echt niets van hun collectief ultieme missie. Leren van het Universum. Uitbreiding van de Mensheid naar de uithoeken daarvan; Human Expansion ..

Dat lukt echt niet met zuivere Mensen. Hij dacht van wel. Zij - de Tovenars - zagen daarbij juist een taak voor de Cyborgs weggelegd.

Nu hadden ze gelukkig een nieuwe Baas die dat allemaal wat beter begreep. Baas B.

Leon was uitgefaseerd uit het cyborg programma; hij deed nu elders wat anders. Enkele van hun tovenaars waren ook met hem meegegaan. Good Riddance !

Aan POTUS hoefden zij nu geen verantwoording meer af te leggen. Ze hadden allang nieuwe sponsors voor hun programma's en projecten gevonden.

Baas B. had dat inmiddels goed geregeld.

Toch hadden zij zich wel allemaal érgens in vergist.

Die Roland bleek een Ziener te zijn.

Geen van hen wist dat tijdig genoeg. Hij had zich goed gecamoufleerd. Zelfs dat onderkruipspel van een heks HJ - die voor hun werkte - had het allemaal niet doorgehad .

Een liquidatie poging op de golfbaan liep zodoende heel anders af dan verwacht. De falende Tovenaar werd door die Ziener Roland stevig gemarteld om info, en daarna weer vrijgelaten. Die daarbij losgeweekte informatie zette Roland op hun spoor.

Zo wist hij waarschijnlijk over hun Yellowstone basis...

Baas B. ging echter onverstoord door met zijn rare dingen. Dat beviel de Tovenars op zich wel, want die zijn nu eenmaal gek op nieuwe speeltjes. Thermo nucleaire gereedschappen en EMP. Volgens Baas B. de toekomst.

Helaas veroorzaakten die wel dat probleempje met Ziener Roland.

Wie een Kuil graaft voor een Ander, valt er zelf in ...BOEM !

Hun Yellowstone Basis was compleet vernietigd. Met hun eigen spulletjes nota bene.

Gelukkig hadden de Tovenars hun krachten niet volledig gebundeld op slechts één plek. Napels, Hawaii , IJsland en Alaska waren nog volledig intact .. Lydia was ongeschonden in Napels. De schade bleef zodoende beperkt.

Toch lag het de Tovenars zwaar op hun maag. Één van hun bases weggevaagd. Door één Ziener en één Heks. Die Ziener was nu Dood. Dat was het goede nieuws.

De Heks leefde weliswaar nog; haar zus ook. Die Heks was de vrouw geweest van HJ. Nou ja, een éx eigenlijk. Niet verwonderlijk. Die man kent geen trouw. Niet in de huwelijks sfeer. Wipt alles wat los en vast zit. Een losgeslagen Don Giovanni .

Toch kon hij de Tvenaars nog wel van nut zijn. Niet als een wandelende Dildo, maar als de Heks die hij óók nog steeds is. Voor de communicatie en bij het indammen van Baas B. Want die twee leken best wel een bijzondere band met elkaar te hebben....

HENDIRK - JAN

HJ was de ex van Laura de Heks. Hij was van adellijke afkomst. Althans , dat verkondigde hij overal. Een knappe grote man met weinig hersens, zo noemde Laura hem toen ze nog getrouwd waren.

HJ was goed in het lopen lullen én met zijn pik rondlopen. Ieder knap uitziend dametje in de buurt was al een minstens een keer op zijn dikke HJ gespietst.

Laura wist dat. Ze negeerde het. Zelf was ze ook frivool. Gun hem zijn uitjes maar. Zo zijn heksen; HJ was dat immers ook.

HJ had een uitgebreide kennissenkring. Op alle niveaus van de maatschappij. Zowel een volkswoman als een edelvrouw hadden zo hun behoeften, waarin HJ lustig voorzag. HJ beklom de maatschappelijk ladder bijna letterlijk over de rug van vrouwen; hij begon beneden en eindigde boven.

De baas wist van niks, de vrouw was happy, en HJ maakte promoties die hij eigenlijk niet verdiende of kon waarmaken. Vrouwen adoreerden hem. Mannen waren jaloers.

HJ was een gemakkelijke man aan tafel en bij feestjes. Altijd in voor grapjes. Die meestal wel ten koste van anderen gingen. Welbespraakt en sociaal. Dé ideale man, voor iedere vrouw, omdat hij trouw niet hoog in het vaandel droeg. Een opschepper in de ogen van mannelijke collega's. Een narcist volgens zijn ouders. Laura had HJ ooit ontmoet op de hockeyclub. Zijn Pappie was daar Voorzitter.

Tijdens een feestje in het Clubhuis en na flink wat wijntjes werden HJ en Laura al wippende op het biljart betrapt. Hij had haar al flink opgerekt met dat grote ding van hem diep in haar. Maar zwanger raakte Laura daarna niet.

Vrouwen kunnen verslaafd worden aan goed wippende mannen. Dát was de band tussen Laura en HJ die hen samen in het huwelijk deed treden. Natuurlijk pieste HJ naast de pot. Maar uiteindelijk kreeg moeders thuis ook altijd een goede beurt. Vrijwel iedere nacht. Meer wensen had Laura toen niet. Nog niet ..

Op een van de grotere feesten na een succesvol jaar van het bedrijf waar HJ werkzaam was zou een speciale gast de Lezing van het Jaar verzorgen. Iedereen die in het bedrijf iets voor het zeggen had was uitgenodigd. Vrienden van hen ook.

Zo gebeurde het dat HJ en Laura samen met Roland en Lidia in stille en gespannen afwachting waren over Wie die mysterieuze gast zou kunnen zijn... Het zou volgens sommigen over Leon Maersk gaan. De rijkste man ter wereld.

Enkelen vonden die kerel een grote idioot. Anderen vonden hem een uitslover. Nog anderen vonden hem juist geweldig. Zelf zag Leon zich officieel als een Ziener.

Waar de Spreker van de Avond precies over sprak die avond was iedereen eigenlijk allang weer vergeten tijdens de Wine - Dine - Drink sessie die direct aansluitend daarop volgende. Er stond ook een Meet and Greet op de agenda. Wat later.

Hij was best een grote man met een strak indringende blik in zijn ogen. Iemand met een Passie. Iemand op een Missie.

Oh ja, het was een verhaal over Mars geweest. Die rode planeet. Waarover hij zo gepassioneerd had gesproken. Hij wilde daar zelf wel graag heen. Mars. Hij was nog op zoek naar de juiste mensen om met hem mee te gaan. Wie daar zin in had mocht zijn hand opsteken. Tijdens de speech. Het waren alleen de portiers die dit deden ...

‘Grote mannen kunnen we heel goed gebruiken ..’ zo reageerde HJ daarop, *‘nu de Dames nog ..’*.

Laura en Lidia waren wel geïnteresseerd om de man eens te ontmoeten. Er zijn zat dagen in het jaar dat je géén grootheid in levenden lijve de hand kunt schudden. Samen met de mannen togen zij opgewonden richting het Meet & Greet Point.

De confrontatie werd geen teleurstelling.

De dames presenteerden zich op hun meest charmante wijze. Je kon direct zien dat de Spreker een kenner was van mooie vrouwen gebaseerd op vele jaren ervaring met uiteenlopende liefdes. Hij gedroeg zich als een Markies uit de Gouden Eeuwen, boog voorover en kuste ieder van de dames lichtjes op de hand. Daarna maakte hij nogmaals een buiging en sprak lovende en prijzende woorden. De dames bloosden direct.

Bij Laura plaatste hij een knipoog. Met een schalkse blik. ‘Beauty!’ vormde in zijn mond. Laura maakte een wulpsse beweging en knikte met knipoog terug.

HJ bekeek hij met een heel aparte frons, alsof het een bekende betrof. Daarna vroeg hij plots aan HJ: *“welke van deze ongelofelijk schitterende schoonheden heeft zich aan jou vastgeketend.”*

HJ viel hierop compleet stil; hetgeen een zeldzaamheid was. Bij de ingevallen stilte zou je een speld hebben kunnen horen vallen op de gepolijste natuursteen vloer.

“Wie van deze dames heeft het op U voorzien?”

De man had zich razendsnel omgedraaid. Hij keek Roland daarbij strak in de ogen.

Roland keek net zo strak terug.

Hun ogen bevonden zich op dezelfde hoogte met slechts 30 centimeter afstand van elkaar. Geen van beiden knipperden ze met die ogen. Roland zei eerst niets; Hij evenmin.

Toen antwoordde Roland in zachte stem, nauwelijks hoorbaar, en met lichtblauwe ogen die brandden in hun kassen:

“Allebei. Zij zijn beiden van MIJ”.

Toegegeven, de Man gaf geen teken van schrik.

Daarop volgde wel de eerste keer dat hij met zijn ogenleden knipperde.

*“Amazing. We will meet again, you know, some place, some time.
Then we will see a final Winner.”*

De man gaf daarop een teken aan zijn bodyguards dat de M&G sessie voorbij was.

Hij liep zonder nog een woord te zeggen van hen weg. Bij de deur aangekomen draaide hij zich echter nog heel even om. Hij keek daarbij direct naar Lidia. En blies haar een kus vanaf zijn hand.

“Wat was dát in hemelsnaam?” Lidia keek verontwaardigd.

“Een, eh, Mannen Dingetje, schatje. No Pasa Nada!” zei Roland licht glimlachend daarop terug.

In die paar seconden wist Roland precies wie die Man was. Hij was geen zuivere Ziener; er zat ook iets van een Heks in. Een vreemde eend in de bijt.

Tegen HJ zei Roland.

“Let op je tellen. Die man is een gevaar. Voor iedereen hier.”

HJ wist dat allang. De Man was een bekende van hem. HJ had van Hém juist de taak gekregen om Lidia binnen te halen in hun organisatie. Goedschiks of Kwaadschiks.

De Baas zou en móest Lidia hebben. Nee, bezitten !!! Lidia zou deel gaan uitmaken van zijn Grote Plan, the BIG PLAN, bedoeld om nieuwe werelden te creëren.

Vóór Creatie komt vaak Destructie.

Zo ook ditmaal, in het Hier en Nu.

Lidia had al haar medewerking toegezegd aan een project dat zij geheel zelf zou mogen gaan leiden. Zij had haar huis verlaten voor deze nieuwe High Profile Job.

HJ had haar daartoe aanbevolen bij zijn Baas.

Roland had ze er niets over verteld. Zij wist hoe Roland over HJ dacht.

‘Nu is het MIJN kans’ Dát had zij daarbij gedacht. Haar beurt om furore te maken.

Dit wilde zij niet missen. Lidia wist op dat moment echter nog niet, dat zij inderdaad helemaal niets ervan zou gaan missen... Zij zou ALLES gaan meemaken.

Letterlijk zou zij aan den lijve gaan ondervinden hoe het zou zijn om midden in de schijnwerpers te komen te staan. Van een UNIEK project.

Het skelet van de Robot - bestemd voor Haar - was buiten haar medeweten om al grotendeels gereed. De synthetische hersenen waren reeds geactiveerd. De Artificial Intelligence stond klaar op stand-by. Het werd tijd voor ACTIE !!

Lidia was verteld dat de Baas haar in privé wenste te ontmoeten. Luchtige kleding dragen gold daarbij als Voorschrift. Zij had haar meest sensuele rok, blouse, slipje en BH aangetrokken. Lange jarretels en bloedrode slanke leren schoentjes met ultra hoge hakjes. Als een sexy mode dame, zó straalde zij.

In de ruimte die zij binnentrad hing een romantische sfeer met gedimd licht en lekkere geuren. De temperatuur in deze kamer was precies goed voor wat zij dacht dat zou kunnen gaan gebeuren.

Dat pakte toch iets anders uit...

Middenin de kamer stond een groot persoon. Met een Venetiaans masker op van prachtig design. Hij droeg een minuscule slip voor zijn geslachtsdeel. De rest van het goed uitziende lichaam was naakt.

Het masker liep op Lidia toe, raakte haar heel licht aan op de schouder en ontdeed haar op subtiele wijze van haar elegante blouse. Tijdens de korte aanraking huiverde haar lichaam. Van onverwacht genot.

Er werd niets gezegd. Op de achtergrond was een nauwelijks hoorbare maar toch duidelijk aanwezige zwoele muziek te vernemen. Arabische tonen. Mysterieus. Ontspannend. Trance opwekkend.

Het masker liep geluidloos langs en om Lidia heen. De bh kwam los. Maskerman hield hem triomfantelijk omhoog als een trofee. Lidia's eerste reactie was om haar prachtig gevormde borsten te bedekken met haar handen. Verrassend snel was Maskerman voor haar komen staan. Zijn masker tilde hij licht op zonder dat zijn gezicht kon worden gezien door haar.

Zijn mond omsloot haar tepel. Eerst links. Sabbelend. Heel zacht sarrend met de tong. Draaien om het sensuele heuveltje. Dan de tanden heel licht bijtend in de genotszone. Vervolgens de hele mond om de volledige borst. Zacht zuigend. Harder zuigend. De tong drukkend op de tepel terwijl de borst werd gemasseerd door een zwoele mond.

Daarna was de rechterkant aan de beurt. De tepels waren opgezwollen van sensatie en genot. Lust kwam inwendig bij haar naar boven drijven. Lidia werd nat van onder.

Maskerman verweende haar en zij genoot ervan. Alle handelingen werden uitgevoerd behalve het échte ...

Na een tijdlang bezig te zijn geweest met elkaar, verscheen er een tweede man ten tonele. Ook met een masker op. Een man van groot postuur, dat was goed te zien. Vervolgens

gingen ze met zijn drieën op erotische excursies, waarbij haar integriteit overigens intact bleef. Uiteindelijk zorgden de lichamelijke inspanningen naast genot ook voor de nodige vermoeidheid bij haar...

Toen zij wat bijgekomen was van alle heerlijke commotie richtte zij haar hoofd op. Zij keek de kamer in. Haar Venetiaans masker was afgevallen. Zij had nu vrij zicht.

De mannen waren niet meer aanwezig in de ruimte. In de hoek zag zij een stoel staan. Op die stoel zat een donkere gedaante. Zij kon eerst niet goed zien wie die gedaante was. Het leek allemaal nog troebel.

Lidia kroop naar de hoek toe. Voorzichtig. Geluidloos.

Op de stoel zat een forse zwarte robot. De ogen gericht op haar en haar lichaam. Emoties zijn niet af te lezen van een robot. Deze was echter anders. Zag zij daar GENOT ?

Het ding zag er voor haar niet echt afschrikwekkend uit. Het was allemaal gewoon wat raar. De robot had een geslacht. Borsten en tepels waren zichtbaar. Ondanks het metalen frame en gloednieuw gevormd kunststof omhulsel.

Lidia had de robot bijna bereikt. Zij stond op. Recht tegenover hem, eh pardon, haar. De robot leek geamuseerd te zijn. Voordat Lidia kon reageren had de robot al een arm uitgestoken. De hand was zacht, en het hield iets vast.

De Dildo ging bij haar van voren heel voorzichtig naar binnen. Liefdevol, langzaam, draaiend en teder. In eerste instantie streelde de robot met de Dildo alle oppervlakkige vitale plekken van haar seksualiteit. De trillingsfrequentie werd aangepast aan haar gekronkel. Langzaam trillend masseerde de dildo haar opgezwollen geknotknopje. De trilling ging iets omhoog. Lidia rilde. Heerlijk. Keer op keer masseerde de robot haar op sensuele wijze.

De robot keek haar intussen intens aan. Zij kende die blik. Een dunne zacht mechanische vinger ging ook naar binnen op een andere plek. De dildo bleef intussen aan de voorkant actief. Lidia werd dubbel geliefkoosd. Door een robot nota bene, LIDIA 2.0

De robot moest nog veel leren. Deze sessie had daarbij goed geholpen. Haar AI module had alles genoteerd, verwerkt en opgeslagen. Nuttige informatie. Die nooit meer vergeten zou worden door het artificiële brein.

Terwijl LIDIA 2.0 zich passend subtiel en passioneel voorstelde aan haar toekomstige lichaamspartner Lidia, kwam de menselijke vrouw wederom klaar ...

Genot is Pijn. Pijn is Genot.

Samen zouden de dames daar nog genoeg van gaan meemaken.

HJ en De Man die zich De Baas noemde keken wat jaloers naar de eerste officiële interactie tussen beide Lidia's . Project Geslaagd !! Er volgde een High Five !

Door nu naar de volgende Fase...

CYBORG

De cyborg genaamd LIDIA 2.0 - later met de naam LYDIA - was ontworpen en opgebouwd door de Tvenaars. Zij bestond uit een robot skelet vervaardigd uit hoogwaardig metaal met sterke kunststof elementen omhuld, waarin componenten waren verwerkt uit de vrouw die Lidia voorheen was Lidia leefde voortaan door als cyborg. Deels machine, deels Mens. The Best of Two Worlds.

De Mens Lidia was op zichzelf al een intelligente vrouw. Als cyborg werden haar kwaliteiten op dit gebied verveelvoudigt. Een nieuwe ingenieuze chiptechnologie had de capaciteit van haar ingebouwde CPU geboost naar ongekennde hoogten.

De cyborg wist al veel - uit de ingebouwde AI kernen - maar leerde ook razendsnel aan de hand van nieuwe situaties om haar heen.

De cyborg was sterk - qua constructief materiaal én qua kracht opgewekt uit een Thermo nucleaire reactorkern.

Lydia werd niet direct van buitenaf aangestuurd, maar kon wel opdrachten ontvangen. Haar beslissingen verliepen grotendeels autonoom. Die konden wel worden overruled, echter alleen onder een uniek strikt top secret protocol.

Lydia kende geen restricties in de omgang met de Mens. Alles kon en mocht. Goedschiks. Ook Kwaadschiks.

Lydia had geen menselijk spijt-concept ingebouwd. Delen van de oorspronkelijke Lidia's emotionele hersenkernen waren verwijderd. Schuld-, spijt-, rouw- en berouw gevoelens bestonden niet meer in Versie 2.0. Emoties die positieve vrouwelijkheid en passie uitstraalde waren intact gehouden. Somberheid was V2.0 onbekend. Een neerslachtige cyborg, daar heeft immers niemand iets aan...

Lydia was door dit alles een krachtige en temperamentvolle vrouw zonder de gebruikelijke vrouwelijke "ongemakjes". Een opponent van formaat zodra het erop aan kwam.

De bouw van de robot was voortvarend verlopen. Experts op de gebieden van robotica, cybernetica, elektronica, pico technologie, materials science, Artificial Intelligence, kinetica en nuclear power sourcing hadden samengewerkt om tot een subliem eind product te komen. Het resultaat overtrof hun verwachtingen. De robot was een echte Power House. Op ieder gebied.

Moeilijker was het geweest om de vrouwelijke composite skin te vervaardigen. De overgang van machine naar mens. Op de composite skin zouden uiteindelijk de menselijke onderdelen van Lidia worden aangehecht.

Het composiet moest bestaan uit harde en zachte kunststoffen die goede hechting konden bieden aan zowel de menselijke weefsels als ook aan het metaalachtige robotskelet.

Dat kostte wat hoofdbrekens. Toch was het de Tvenaars gelukt.

De integratie van de Mens Lidia met haar nieuwe robot-inhoud was zeker een moeizaam proces geweest. Beiden moesten leren elkaars aanwezigheid te aanvaarden. Zodat ze samen als één verder konden gaan.

Lidia had het gevoel - voordat ze omgebouwd werd - dat zij geen keuze had. Het wiel was al in werking gezet. Zij was weliswaar uitverkoren om cyborg te worden, maar dat kwam op haar eerder over als dwang dan als vrij keuze.